

“

Nguyễn Thị Thu Huệ · Nguyễn Thị Diệp Mai · Trần Thủy Mai
Đi Li · Thủy Linh · Suong Nguyệt Minh · Đỗ Thị Thu Hiền
Nguyễn Ngọc Tư · Trần Thị Huyền Trang · Nguyễn Thế Hùng
Đình Lê Vũ · Đỗ Tiến Thụy · Phong Diệp · Nguyễn Việt Hà
Đỗ Bích Thủy · Nguyễn Vinh Nguyễn

”

truyện ngắn hay về tình yêu

| vh

• NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

• Năm mươi mười lăm hai mươi

• Sau những mùa trăng

• Ngày hôm qua

• Những con sóng dồn đuổi

• Mỗi tình đầu

• Cổ tích người lữ hành

Gió thiên đường

• 108 Cây bằng lăng

• Huệ lấy chồng

• Đã quý dị mộng

• Gió mưa gửi lại

• Lá thị xanh lâu

Viên kim cương đen

• Đi qua đồng chiêm

• Một tiếng cười khan

• Chênh vênh

“ Nguyễn Thị Thu Huệ · Nguyễn Thị Diệp Mai · Trần Thùy Mai
ĐiLi · Thùy Linh · Sương Nguyệt Minh · Đỗ Thị Thu Hiền
Nguyễn Ngọc Tư · Trần Thị Huyền Trang · Nguyễn Thế Hùng
Đinh Lê Vũ · Đỗ Tiến Thụy · Phong Điệp · Nguyễn Việt Hà
Đỗ Bích Thúy · Nguyễn Vĩnh Nguyên ”

truyện ngắn hay về tính yêu

HUONGTHUY
BOOKSTORE
Thung nhũ - cầu gai - cầu lư

vh. NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

- Năm mươi mười lăm hai mươi
- Sau những mùa trăng
- Ngày hôm qua
- Những con sóng dồn đuổi
- Mối tình đầu
- Cổ tích người lữ hành
- Gió thiên đường
- Huê lấy chồng
- 108 Cây bằng lăng
- Gió mưa gửi lại
- Đã quý dị mộng
- Lá thị xanh lâu
- Đi qua đồng chiêm
- Viên kim cương đen
- Một tiếng cười khan
- Chênh vênh

MỤC LỤC

[108 cây bằng lăng](#)

[Dã quỳ di mộng](#)

[Gió thiên đường](#)

[Viên kim cương đen](#)

[Gió mưa gửi lại](#)

[Đi qua đồng chiều](#)

[Cổ tích người lữ hành](#)

[Huê lấy chồng](#)

[Lá thi xanh lâu](#)

[Những con sóng dồn đuổi](#)

[Một tiếng cười khan](#)

[Chênh vênh](#)

[Ngày hôm qua](#)

[Mối tình đầu](#)

[Sau những mùa trăng](#)

[Năm mươi mười lăm hai mươi](#)

Nguyễn Thị Thu Huệ

108 cây bằng lăng

Chiều kết thúc nhanh bằng một cơn mưa dài bất tận. Trời đang nắng lạnh lạnh, chói gắt bỗng nhiên tối sầm lại đầy bất trắc. Và mưa.

Từng dòng, từng dòng nước sầm sầm đổ xuống. Những đường phố, những tòa nhà, những hàng cây quá bẩn cần phải tẩy rửa. Cả người nữa. Từng dòng người lặn lội dưới mưa. Những tấm lưng nổi lên sau làn áo ướt. Người béo thì nổi bết các thớ thịt. Người gầy thì giơ sống lưng. Tất cả cần phải tẩy rửa. Trong cơn mưa. Thoa đứng dưới mái hiên của tòa án. Không thể đi được dưới làn mưa kia. Bởi ra mưa chị sẽ không nhìn thấy gì. Mắt vốn đã cận, kính lại dày, thêm mưa như xối như tát vào mặt, quá là thách đố. Đứng trong mái hiên, mắt khô, kính khô, vậy mà cách hai mét đã không thấy gì, nữa là ra mưa?

Bên cạnh chị, rất nhiều người im lặng. Tiếng người kêu lạnh. Tiếng chửi thề. Có tiếng huýt sáo. Lúc gần, lúc xa.

Rồi tiếng còi ô tô trong sân vang lên.

Một đoàn xe bảo vệ và chở phạm nhân từ từ trôi trong màn mưa dày, xám ngoét.

Chị quay ngoắt ra nhìn. Vội kéo vạt áo, chỗ khô nhất ra lau cặp mắt kính. Để nhìn cho kỹ nhưng chiếc xe đang mất dần ở phía xa. Tất cả chỉ còn tiếng mưa. Dày đặc. Bất tận. Chị và anh rất hay bị mắc mưa. Còn nhớ, có lần tan học buổi chiều. Anh ngấp nghé ở cổng trường đón chị. Nếu không phải hợp đột xuất (một đứa trong lớp bỗng nhiên nói là bị một thằng tán tỉnh à ời rồi... phá đời con gái, nay bụng vừa to vừa cứng. Còn thằng kia sau một lúc cấm khẩu, bảo mới bốn lần đi chơi, những lúc cao trào nhất bất quá túm nhẹ vào bàn tay bóp trộm một cái, làm sao mà chữa được...) thì chị và anh đã không bị mắc mưa.

Mưa cũng lớn như hôm nay. Họ đứng trú mưa dưới một mái hiên quán thịt chó. Quán đông. Thịt chó chiều phơi nắng kết hợp hơi nước biến thành hợp chủng mùi như mùi nước cống. Vậy mà đám đàn ông gấp lia lia những miếng dồi vừa quắt vừa đen, kèm rau thơm riêng sả. Ngon lành.

Chị kể cho anh nghe chuyện kinh dị của lớp mình - chắc chỉ có những sinh viên đại học năm cuối trường tổng hợp mới có. Anh cười. Khuôn mặt trắng xanh vì hơi mưa. Chợt giật mình, cắt ngang câu chuyện rất hiện thực nhưng cũng vô cùng trừu tượng của chị. “Thôi chết. Đường ngập hết rồi. Bong bóng sủi thế kia là mưa dai lắm. Bà anh bảo thế”. Chị đang cười, quay lại đồng tình: “Đúng rồi. Ông bà em chưa nói sai một điều gì. Bây giờ mình phải làm sao đây?”.

Anh nhìn ra màn mưa - dày như màn mưa hôm nay, nhưng mưa ngày ấy có tiếng reo vui hơn - rồi quay lại: “Đi nhé? Đằng nào cũng ướt rồi”. Chị gật đầu, cười tí tẹo như thể chị đợi được chạy ra mưa từ nãy đến giờ. Được lời như cời tấm lòng.

Họ loạng choạng lao vào trong màn mưa. Những hạt mưa chéo xiên rất bông đập thẳng vào mặt như những nan thủy tinh nhảy lạnh tanh trên đường. Lúc đầu, anh còn cười. Rồi sau, chỉ thấy anh gò tấm lưng gầy chúi về phía trước để giữ thăng bằng cho xe. Còn chị, chị nép vào người anh, mặt úp vào lưng anh. Lạnh buốt. Rồi bỗng dừng anh khựng lại. Chị choàng tỉnh. Tiếng tan loãng trong tiếng rào rào. “Sao thế anh?”. Anh quay lại. Chị vẫn còn như khắc cốt ghi xương khuôn mặt anh lúc đó. Trắng xanh, trong suốt. Nhưng nụ cười thật ấm áp, ánh mắt lấp lánh yêu thương, tinh nghịch: “Xong rồi”. “Xong cái gì ạ? - Chị hỏi, nhảy xuống xe, rồi hét: “Ôi giờ ời”. Anh cười phá lên.

Hóa ra họ đi vào một đường ngập đến bụng và chỉ một con đường duy nhất ấy mới về được nhà chị.

Anh ngệt mặt ra nhìn dòng nước đen sóng sánh. Vuốt nước mưa trên mặt, anh nhìn chị đang so lại vì lạnh. Chiếc sơ mi mỏng dán chặt vào người, nổi lên bầu ngực phập phồng.

Rồi anh dựng chân chống chiếc xe phượng hoàng đen cũ, xốc lấy nách chị, nhắc bổng: “Em ngồi lên yên giữ tay vào vai, anh dắt về”. Chị so người

lại vì sự va chạm với anh. Dù trong mưa, dù ngấm nước mấy tiếng đồng hồ nhưng người chị chợt bốc nóng, hai má bừng bừng: “Em nặng lắm. Anh dắt làm sao được?”. Anh cười: “Nước sẽ giúp anh”. Chiếc thuyền xe ngã nghiêng trôi đi. Chị ngồi ngất ngưỡng trên yên. Anh thì tay ghi đông, tay yên, gò người đẩy xe ngược dòng nước cao đến bụng, gần ngập cộc yên. Nước sóng sánh vỡ...

Hôm nay. Mặt anh cũng trắng xanh trong suốt như thế, dù thời gian qua làn da không còn căng như ngày ấy. Đôi mắt vẫn yêu thương như ngày ấy. Chỉ khác, sự yêu thương đó lóa vội về phía chị rồi tắt ngay. Không còn thấy sự tinh nghịch, lấp lánh. Chỉ thấy sự u tối dửng dưng.

Rồi chiếc xe thuyền cũng trôi về đến nhà chị.

Trên trời, dưới đất, ba bề bốn phía chỉ nước là nước. Họ giống hai chiếc giẻ lau ngâm trong chậu nước, đập dờn: “Em lạnh không?”. “Hơi hơi ạ”. “Thay quần áo. Pha một cốc chè đường, ngọt. Đập lát gừng bỏ vào, uống xong đi ngủ. Mai tỉnh như sáo. Bà anh bảo thế”. Anh đứng dưới mưa, nước sóng sánh ngang bụng. Đập dờn. Đập dờn. “Vâng”. Chị đáp, hơi co người lại khi anh nắm hai tay vào hai bên eo, nhắc chị từ yên xe, qua mấy bậc cầu thang cao rồi thả xuống. Chỗ cao nhất của tầng trệt ngập đến đầu gối chị. Chị đứng nhìn theo đến khi anh quay xe và đi khuất. Vừa đi vừa huýt sáo. Xa lắm rồi nhưng tiếng huýt sáo vẫn theo làn nước chạy lan đập vào cầu thang. Ba tiếng sau. Trong không gian im như hầm sâu thỉnh thoảng có một tiếng ếch ộp âm vang lên rồi tắt ngấm. Đôi lúc tiếng ve kêu rạc rai. Chị chợt giật mình tỉnh dậy vì nghe tiếng huýt sáo. Chị xoay người trên chiếc giường đôi ở góc phòng. Bên cạnh là thằng em ngáy phơ phơ. Chị nóng bừng người vì nghĩ đến tiếng huýt sáo, đến bàn tay anh túm eo chị hồi tối.

Chị ngồi bật dậy. Dưới đường, rõ ràng là có tiếng huýt sáo. Đúng bản nhạc của anh hồi tối. Không thể là mơ được. Mò mẫm ra cửa sổ, nhìn xuống. Mưa đã tạnh. Bên dưới là một dòng sông nhỏ sóng sánh ánh trăng. Trăng mười sáu - tròn, rõ ràng, tách bạch. Một bóng người đồ dài trên nước. Thấy chị lộ ra, anh thôi không huýt sáo nữa mà bấm phanh xe tạch tạch ba cái - ám hiệu mỗi lần đến nhà chị chơi. Đúng anh rồi. Tim chị bóp mạnh. Gần 1 giờ sáng. Sao anh lại đến gọi chị thế này? Rón rén mở cửa. Vừa tra ổ khóa, vừa nâng cánh cửa gỗ cho bản lề khỏi rít lên trong đêm, bố mẹ khỏi biết. Chị nín thở lên đi.

Khu chung cư thường ngày cứ 11 giờ im như hạt thóc. Huống hồ đã 1 giờ, lại là ngày mưa. Đến tiếng thở của chị còn to như người hết hơi, thở gấp sau một cuộc chạy dài. “Anh đi đâu mà giờ này chưa về?”. Chị hỏi và nhìn. Anh vẫn ướt như hồi tối. Anh im lặng nhìn chị. Rồi nắm lấy tay chị. Bàn tay gầy, lạnh buốt vì nước: “Anh vừa... có một chuyện...”. “Chuyện gì?” - Chị lo lắng, tỉnh hăn ngủ. Anh đứng trong nước. Chị đứng trên bậc cầu thang cuối cùng chưa bị ngập. “Chuyện rất tệ”. Anh thở dài. “Anh nói đi”. Chị thì thào, thỉnh thoảng ngoái lại phía sau xem có ai không. “Anh không muốn, nhưng nó cứ xảy ra. Anh cũng chẳng hiểu tại sao anh lại làm thế”. Anh nói và chột xòe hai bàn tay ra trước mặt chị: “Anh vừa đâm bố anh xong. Và... cầm dao đuổi ông ấy ra khỏi nhà”. “Giời ơi” - Chị há mồm, trố mắt nhìn anh. “Lúc anh đưa em về, chỗ nào cũng ngập. Vòng vèo mãi, rồi phải vào đường Nguyễn Thượng Hiền. Thấy ai giống ông già đẩy xe đẩy trước... Cỗ đuổi theo vì chẳng lẽ mưa gió thế này ông ấy đi cùng ai? Lại không phải mẹ. Gần đến nơi, chưa kịp gọi thì thấy người kia ôm eo bố, đẩy bố. Để thêm sức mạnh cho bố... đẩy xe. Anh lẳng nhẳng đi theo như sắt bị nam châm hút. Đến phố Quán Sứ thì họ dừng lại...”. Chị nín thở. Nuốt từng câu anh kể, quên cả việc chỉ cần nhắc anh bước lên một bậc cầu thang sẽ không phải ngâm chân trong nước. “Rồi bố anh ôm hôn người đàn bà kia...”. “Trong mưa?” - Chị bật hỏi. Anh gật, hai quai hàm giật giật. “Họ không biết đến mưa, đến lội nước. Anh quay xe, đi nhanh về nhà”. Chị thở dài. “Một lúc sau, ông ấy về, người ướt như chuột. Mẹ anh vừa ra mở cửa ông ấy đã chửi ầm lên”. Chị vội nắm lấy cánh tay anh. Nước dưới chân anh sóng sánh. Ánh trắng lan lan chạy đến chân cầu thang thì vỡ vụn. “Nào là ông ấy quá nặng gánh để nuôi mẹ con anh. Nào là mẹ anh chỉ biết ngồi ở nhà, mưa không đến mặt nắng không đến đầu, ăn xương hút máu ông ấy... Không biết đây là lần thứ bao nhiêu ông ấy gào lên như thế. Anh vừa kể vừa giũ giũ tóc, lắc đầu như muốn xua đi những gì tệ hại. Chị không biết mình đã bước xuống và giẫm chân vào nước từ lúc nào: “Em hiểu rồi. Bây giờ anh định thế nào?”. Anh vòng tay khoác vai chị. Chột thấy cả hai đã ở trong nước, anh bật kêu: “Em ướt hết rồi”. Chị cười không trả lời và để chứng tỏ việc lội nước lúc này là rất thích hợp, chị đi ào ra ngoài. Nước ngập cao hơn. Ánh trắng lan ra rồi tụ vào đằng sau họ. “Đi chơi đi”. Mắt anh sáng lên, vẻ cay đắng lúc trước biến mất. Chị ngẩng lên. Tất cả lặng ngắt như họ đang ở trong một miếng thạch khổng lồ.

Đi mãi. Đi mãi. Nước ngập đến bụng. Lúc đến đầu gối. Lúc đường khô. Rồi đến nhà anh. Phố dài, chéo xiên. Hai bên đường, những cây bằng lăng thấp xòe tán và hoa nở từng chùm. Mong manh màu tím dai dẳng. Chỗ thắm, chỗ nhạt. Có chùm hoa dày, bông nở tung gập gù như những đuôi con sói. Ánh trắng lấp lóa sau những chùm lá. “Đẹp quá” - Chị thốt lên. “Đố em, phố nhà anh có bao nhiêu cây bằng lăng?”. Anh dừng lại cho chị nghĩ, tranh thủ lấp xích xe tuốt liên tục vì ngâm nước mưa. “Khoảng bốn mươi cây”. Chị ngập ngừng. “Cho em nói lại”. Họ đi bộ cạnh nhau. Người chỗ khô chỗ ướt. Trăng cao vời vợi, sáng như ngà. Sau những trận mưa to, trời thường xanh hơn và mây bay vùn vụt. “Chắc chắn... hai bên hè, tất cả Một trăm linh tám cây”. Anh cúi xuống bên chị. “Một trăm linh tám cây?”. Chị nhướn mắt, hỏi lại. “Em thấy không?” - Anh giơ tay chỉ: “Phạm nhân đưa về nhốt ở Hỏa Lò. Chuyển sang tòa xử. Rồi đưa đi cải tạo hoặc...”. Anh để tay lên thái dương... “Bòm”. Anh cười phá lên, thả tay cho chiếc xe đổ và lăn ục ịch xuống đất, giả chết. Chị cúi xuống dựng xe lên, mắng: “Phỉ thui mồm anh. Đừng đùa thế em sợ”. Anh cười: “Anh cao số lắm, giới đánh không chết. Từ đầu kia đến đây và từ đây về cuối phố là một trăm linh tám anh hùng Lương Sơn Bạc đứng bảo vệ công lý”. Chị nhìn theo tay anh, mặt dần ra. “Bọn anh đặt tên cho phố này là Công Lý”. Họ đến gần nhà anh. Ngôi nhà kiến trúc kiểu Pháp nằm sâu trong vườn. Im lìm, le lói ánh điện vàng. Thỉnh thoảng cây roi rung lên và nước mưa đọng lại rơi lộp bộp “Mẹ vẫn còn thức”. “Bác đợi anh về”. Anh gật. Cả hai dừng lại trên vỉa hè, cùng nhìn qua hàng rào sắt. “Làm thế nào bây giờ?”. Chị lo lắng. Anh nhìn chị rồi lắc đầu: “Chắc mẹ ngồi tụng kinh. Không sao đâu”. Rồi chủ động, anh dắt xe đi tiếp. “Lúc này anh ném vỡ chiếc lọ hoa”. Chị quay sang mở to mắt ra nhìn. “Và... tan chiếc cassette”. Phố khuya, không một bóng người. Sau cơn mưa, tất cả sạch bong như vừa tắm kỹ. Trăng sáng xanh, lạnh lẽo cô đơn. Hoa bằng lăng tím quá.

“Rồi... chửi bố”. Chị thở dài. “Ông ấy xông vào đập anh. Anh đỡ rồi... đâm ông ấy một phát”. Chị cúi gằm mặt, cảm cúi đi. Anh chợt thở dài, nói: “Ngày bé, mỗi lần anh đi chợ với mẹ, mẹ dạy toán bằng cách đếm cây. Lúc đi đếm dây bên này. Lúc về đếm dây bên kia. Một trăm linh tám cây tất cả. Giờ vẫn còn nguyên”. Chị chợt thấy sợ, người so lại, nép vào anh. Thỉnh thoảng ngoái lại phía sau như thể bố anh đang đuổi đánh hai đứa. Bên cạnh họ, Hỏa Lò đen sì, thâm nghiêm, lạnh như một thói nam châm khổng lồ. Chị thì thào: “Cứ mỗi lần qua đây, em sợ”. Anh cười: “Cái bọn bị nhốt vào

đây thì có gì phải sợ. Đáng sợ là những đứa đang lẫn lộn ngoài đường ấy!”. Chị tiếp: “Đã vào đây rồi, coi như xong. Trong đây có rộng không nhỉ?”. Anh nói: “Cũng vừa thôi”. “Bây giờ bố anh đâu?”. “Mở tủ lấy tiền và hộp đựng vàng rồi đi. Vội quá, mặc nguyên chiếc áo dính đầy máu”. Chị rùng mình, tự nhiên nắm lấy khuỷu tay nép vào anh.

Trần tòa cao. Các quan tòa ngồi trên bục, cách xa chỗ phạm nhân đứng. Hiếm khi bị cáo không cần luật sư. Không có đơn kháng án.

Những người đến dự xử đông. Người nhà của phạm nhân chen vai ngồi dưới, mắt trở lồi nhìn lên quan tòa không chớp.

Chị nhìn ra ngoài ô cửa.

Mùa hè. Những tán lá dâu da xoan như xanh hơn, trong hơn bởi những chùm hoa trắng ngà, mỏng manh nặng vút nghiêng cành. Tiếng chim hót nghe tách bạch, rõ ràng và ve inh inh hòa bè dày hơn.

Hồi gặp anh trước khi đi Liên Xô học, chị hỏi: “Anh để mẹ lại một mình, nhờ có chuyện gì về sao kịp?”. Anh cười: “Anh lo hết cho mẹ rồi. Cách đây một tuần, anh đã chấp tay lạy bác ấy, xin bác ấy về ở với mẹ”. Chị tròn mắt, chờ đợi: “Bác Tâm?”. Anh gật: “Mẹ yêu bác ấy. Bác ấy cũng yêu mẹ. Nhưng sợ anh. Mọi người bảo anh là thằng bất nhân. Đến bố đẻ còn đánh học máu mồm nữa là bố dượng? Nói chung làm đàn ông mà vừa ăn cướp vừa la làng, quá gái đĩ già mồm. Chỉ giỏi đánh vợ chửi con. Tự va mồm vào bàn lại vu khống thằng con trai độc đánh thì cũng chẳng còn nhân cách làm bố nữa”. “Anh đi bảy năm?”. Anh gật. “Anh đi làm ăn, dành tiền còn về”. “Bác Tâm nói gì với anh?”. “Bác ấy ôm anh rồi khóc. Anh cũng khóc”. “Bà ngoại cho anh đi không?”. “Bà bảo bà già rồi, không biết khuyên anh thế nào, mà khuyên cũng chẳng được vì bà và anh cách nhau mấy thế hệ. Xa lắm. Bà chỉ kể một chuyện, coi như cho anh làm vốn khi xa nhà, sống tự lập”. “Bà kể chuyện gì?”. Chị hỏi. “Chuyện một ông vua nước nọ rất thông minh, giỏi giang, nhìn thấu lòng người. Ông biết trong đám quần thần có kẻ rắp tâm hãm hại mình để cướp ngôi. Ông bèn cho viết vào tất cả những chén, bát ăn hàng ngày trong cung vua dòng chữ: “Làm việc này được gì?”. Kế hoạch đầu độc vua đã xong. Một vị cận thần gần gũi vua bị bọn xấu mua chuộc, hứa cho bổng lộc và chức vị nếu vua chết. Tham tiền, tham chức, tên cận thần được vua tin đã bưng chén thuốc độc đến.

Trên đường đi, phần căng thẳng vì hành động tội đồ của mình, phần vì chút lương tâm nhỏ nhoi cắn rứt khi mình sắp sửa giết vua, ông vừa đi vừa nhìn chăm chăm vào bát thuốc. Và thấy dòng chữ. Ông tính: Vua đang tin tưởng mình. Mình và đại gia đình đang hưởng bổng lộc của vua. Nay mình thất đức làm phản giết vua. Nếu sự không thành mình sẽ bị tru di tam tộc. Tên tuổi kẻ phản nghịch sẽ lưu truyền mãi mãi. Còn nếu vua chết? Chắc gì bọn cận thần sau khi mình giết vua sẽ giữ lời hứa? Có khi nó giết mình luôn vì thực chất, mình là tên phản chủ. Đã một lần phản chủ sẽ có lần phản chủ thứ hai. Mà cuộc sống bây giờ của mình có thiếu gì đâu? Cả tiền bạc lẫn chức vị. Làm việc này được gì? Chẳng được gì mà sẽ mất hết. Chỉ còn bước qua một bậc cửa nữa là đến trước mặt nhà vua, vị cận thần đó đã ném vỡ chén thuốc độc, dập đầu xin vua tha thứ”. Chị im lặng. Anh cũng im lặng. Bây giờ là tháng mười. Heo may về. Trời se se. Nắng óng vàng rười rượi dè dặt, ngập ngừng những con đường vỉa hè rộng, ít quán bia hơi và rác. Buổi chiều cuối cùng của họ kết thúc bằng chuyện của bà. Anh cười nhạt và buồn: “Bà cho anh đôi hoa tai cũ và câu chuyện “Làm việc này để được gì?”. Còn mẹ. Mẹ cho anh nước mắt và tiếng thở dài. Rặt thở dài... Còn em. Em cho anh điều gì?”. Chị cúi đầu. Nước mắt êm êm lăn ướt chỗ ngực áo sơ mi nâu cánh gián. Anh nắm tay chị, bóp mạnh: “Em cho anh niềm tin rằng dù vui hay buồn, thành công hay thất bại, dù em có chồng và anh có vợ, mình vẫn như hôm nay. Cho anh một nơi để ngoảnh đầu nhìn lại”. Người chị rung rung. Nước mắt giọt nhanh hơn. “Thôi nào. Cô gái đáng yêu nhất cuộc đời tôi. Không được thế...”. Ngoài cửa sổ, tiếng ve mùa hè lẫn trong tiếng gió lao xao. Tiếng những cử tọa trong tòa lúc có lúc không.

- Sau tất cả những tội danh... Tòa tuyên án: Bồi thường thiệt hại cho gia đình sáu mươi triệu đồng. Tịch thu toàn bộ tài sản hiện có gồm... Tử hình vì tội cố ý giết người.

Chị đang trôi trên chiếc xe thuyền trong đêm mưa mênh mông ánh trắng. Tất cả lại như ở trong một khay thạch đen khổng lồ. Còn anh, sau hơn hai năm ở Liên Xô, anh trở về. “Oái giời, anh khác quá” - Chị kêu lên, chùi vội hai tay đang ướt vào hai vạt áo: “Cơm Tây có khác. Trắng thế”. Chị nói mà chẳng hiểu mình đang nói gì. Anh ôm một bọc to đứng giữa cửa phòng. Rồi nắm lấy tay anh, chị kéo vào nhà. Tất cả vẫn còn nguyên như trước. Anh vừa ngồi xuống giường thì hắt hơi liên tục. Mặt đỏ. Mũi đỏ. Rồi cười. Hàm răng bóng trắng. Da trắng. Tóc đen. Những ngón tay dài thẳng trắng. Vài đường gân xanh loáng thoáng... Anh lồi trong chiếc túi bóng to

đùng dưới đất ra một chiếc phích đá. Thật là không tưởng tượng nổi. Nó sáng ánh lên giữa căn phòng cũ một cách thê thảm trong một tòa chung cư buồn tẻ. Rồi mở nắp ngoài. Xoay nắp trong. Và lôi ra những cái kem. “Anh mang từ Liên Xô về cho em đây. Ăn luôn không chảy hết”. Rồi một túi táo tây. Những quả táo tròn, đỏ bầm và mùi thơm loang loang. “Đây là túi lưới hai lớp biểu mẹ em. Cây thuốc Gallant biểu bố... Mảnh vải em may áo... Quan trọng nhất là cái này”. Vừa nói, anh vừa đặt vào tay chị một chiếc hộp: “Em thử xem có đúng số không? Trong thư em viết là số 1,5. Có bị lên số không?”. Chị run run, tay cầm que kem tỏa hơi man mát, tay đỡ hộp kính, chẳng biết bỏ cái gì xuống. “Đưa kính đây cho anh”. Anh mở hộp. Một cặp kính mảnh mai hình bầu dục mạ vàng. Anh lấy chiếc kính ra khỏi hộp và đeo lên tai chị. Mặt chị nóng bừng. Ngẩng nhìn anh. “Như một người khác. Đeo kính này, mắt có vẻ to ra. Hay là anh lắp ngược mắt?”. Cả hai phá lên cười. Chiếc kem bắt đầu mềm ra và chảy từng giọt đặc quánh xuống đất. Anh về rồi mà mười ngày sau căn phòng còn thơm. Chị giữ nguyên những quả táo tròn nhỏ thơm êm dịu. Thoang thoảng mùi thơm. Mẹ bảo, đấy là mùi tây.

Ba năm sau. Mùa đông. Lần này anh đến thăm chị không phải ở chung cư thê thảm được chống đỡ bằng ống nước, dây phơi mà đến nhà chồng chị. Chị đang mặc áo khoác dày thế mà thoáng một cái, anh hỏi: “Em sắp sinh?”. Chị cười ngượng nghịu, gật đầu. “Trông em thế nào ấy nhỉ? Cứ như ai ấy, lạ lắm”. “Anh thấy em giống ai?”, chị cúi cúi giấu khuôn mặt to sù, lông mi lông mày trắng phớt ra. “Giống... bà ngoại anh”, anh cười. Rồi chợt tắt ngay: “Bụng em to thế này, đi thăm bà với anh chắc khó”. “Em đi được”, chị hào hứng. Bất Bạt chiều cuối đông xám xịt. Những bia mộ co ro đứng dưới mưa phùn. Trời đất giao nhau sũng nước. Vài đứa trẻ còn loanh quanh mời chào anh chị quét lại sơn, nhổ tí cỏ. Anh phát cho mỗi thằng một nghìn, nói nhỏ: “Cút!”. Thoáng cái chỉ còn những ngọn đồi thoai thoải, những tấm bia nhấp nhô trên nền những lùm cây xa xôi. “Nếu bà không ngã cầu thang, bà phải sống trăm tuổi”. Vừa thắp hương, anh vừa lầu bầu như trách móc bà. Khói hương đặc quánh trong làn mưa lạnh lay phây, thơm nồng nàn, nhức nhối. Chợt ngẩng nhìn chị đang cúi cạnh, xếp những đồ lễ ra đĩa, đặt ngay ngắn lên mộ: “Làm việc này để được gì? Bà trèo lên gác xép ở để được gì? Được căn phòng của bà rộng cho cháu ngoại bà có góc học tập. Đây là bà nghĩ thế chứ. Nó có cần học đâu? Còn bà thì ngã cầu thang và chết”. Chị vẫn im lặng. Một cơn gió thốc qua. Những làn mưa nhỏ chéo

xiên kéo theo luồng khói hương tạt sang phủ lấy ngôi mộ bên cạnh. Chị đưa anh bó hương vừa đốt, nói: “Anh thả hương cho hàng xóm của bà đi. Có họ, bà đỡ buồn”. Anh cúi bên các tấm bia. Đất chặt, người đông. Khói hương làm góc nghĩa trang ấm hân lên. Chị nhìn anh. Bụng bắt đầu có mỡ. Tóc cắt cao. Dù trời sầm sì cũng không làm da anh tái. Môi đỏ. Và thơm. Đứng bên cạnh chị, anh phân trần: “Bà chỉ thích mỗi chả rươi. Anh chẳng biết mua cho bà cái gì. Thôi cứ gửi tiền bà tiêu”. Đống lửa hóa mã bùng cháy dữ dội. Thịnh thoảng một tay lửa bứt ra, bay lên rồi tắt ngấm. Bữa cơm buổi chiều ở nhà chị. Có đĩa rau muống luộc lẫn rau rút. Đĩa đậu phụ rán tấm hành và những con cá cơm khô rán, bát muối vừng. Anh không nhai mà nuốt chửng. Nước rau đánh me trong trong, vàng vàng anh chan hết veo. Bát cà không còn một quả. “Cậu mà bắt nạt cô ấy, tôi giết”. Anh cảm ơn chồng chị - người đàn ông đạt một cách tương đối mọi tiêu chuẩn - bằng nụ cười kèm ánh mắt hăm dọa. Chồng chị hiền lành: “Ai mà bắt nạt được em anh”, rồi bưng chiếc mâm tất cả bát đĩa đều sạch bong đi. Để một gói tiền ra bàn, trong một chiếc phong bì dài, anh ngượng ngùng: “Em cầm chi tiêu cho cháu. Lúc em sinh cháu, chắc anh vẫn ở bên kia”. Chồng chị giãy nảy lên: “Lần nào bác về cũng cho quà. Quà bọn em xin, chứ tiền không dám nhận đâu”. Anh lừ mắt. Từ ngày biết anh, yêu anh, rồi coi anh như một người tri âm tri kỷ, lần đầu tiên chị thấy ánh mắt anh sắc lạnh như thể bắn tia về phía chồng chị: “Làm đàn bà khổ lắm. Cậu phải thương yêu chăm sóc cô ấy. Thiếu gì, điện sang anh. Mai kia về hân, đi làm với anh đỡ vợ”. Hình như chồng chị bắt được ánh mắt truy quét tàn sát của anh nên không nghĩ đến chuyện trả lại phong bì tiền, khẽ “vâng”. “Đeo thử kính mới anh xem. Em kiếm ở đâu ra của nợ này? Mọi người khác nhau ở cái mặt. Đẹp xấu thiện ác là ở cái mặt, em cứ làm xấu mình đi là thế nào?”. Anh đưa vào tay chị một cặp kính mới: “Số 2 đấy”. Chị ngượng nghịu tháo chiếc kính gọng mica hai mắt to như hai khung cửa sổ xuống, đeo kính mới vào. “Ngẩng lên anh xem nào. Đời mới đấy”. Gọng titan mềm oặt. Chị ngẩng lên. Mặt sáng bừng, ánh mắt yêu thương biết ơn lấp lóa sau cặp kính bóng. “Đấy, thế mới là một cô giáo chứ. Ai lại như bà già đang móc sợi thuê ấy”. Anh nói rồi đứng lên. Mùi thơm đàn ông phảng phất bên chị khi anh nắm cổ tay chị, bóp mạnh: “Mẹ tròn con vuông nhé. Anh đi đây”. Mùi thơm theo anh ra cửa. Còn loáng thoáng lại vài ngày trong hơi đông se lạnh. Thế thôi.

Bất chợt, đôi khi có một niềm vui hay nỗi buồn. Chị muốn nói với anh. Ba ngày đau đẻ và ra đời một chú nhóc da nhuôm nhuôm, mắt to, tóc lưa

thừa, miệng chíp chíp đòi ăn. Chị muốn có anh bên cạnh. Từ trong sâu thẳm, anh luôn tồn tại thật vững chắc. Kiên cố. Mưa thừa dần.

Những người cùng đứng trú mưa cạnh chị đã đi từ lúc nào. Không có gì phải vội. Còn gì nữa mà vội. Cuộc đời của chị sẽ còn rất dài. Đều đều như cả triệu người trôi như dòng sông hằng ngày ngoài đường buổi sáng buổi chiều kia. Ngày mai. Ngày kia. Lâu, lâu lắm sẽ thế nào?

Hồi ấy chị cứ tự chê mình với những câu rất thành thật. Còn anh thì áp đặt lại: “Không phải thế. Tại em không chú ý đến em chứ cắt lại tóc, mặc quần áo khác, là “ngon” ngay...”. Anh thường nói thế và chị cũng tin thế. Hai năm nay, anh ở Việt Nam. Anh có một công ty xuất nhập khẩu cả trong Nam ngoài Bắc. Chị biết là anh ở rất gần chị nhưng cũng ít gặp lắm. Một lần anh đột ngột xuất hiện. Mặt nhiều nếp nhăn hơn, quần áo đơn giản hơn. Anh đưa vào tay chị một gói nhỏ: “Mai em mang đến đưa cho mẹ hộ anh. Chia làm ba lần may ra mẹ nhận”. Chị tròn mắt ngạc nhiên, tự nhiên mở gói giấy. Những tờ đô-la lạnh và xanh biếc. “Đừng hỏi gì. Cứ chia ba ra. Bảo mẹ cứ mua thuốc Pháp mà uống. Bệnh của mẹ rồi thuốc ra là đi đấy”. “Anh ở đây ăn cơm với nhà em!”. Chị gói tiền, cất vào một túi ni-lông. Tìm khắp nhà không ra chỗ giấu. Mặt chị căng thẳng. “Em để chỗ nào vợ vẫn nhất ấy. Đừng cho vào tủ. Bọn trộm chỉ quan tâm những chỗ kín đáo thôi”. “Chưa bao giờ em nhiều tiền thế này”. Chị nói rồi nhét xuống dưới tờ báo trong ngăn tủ. “Yên tâm đi. Trộm vào nhà ai phải tìm hiểu thật chắc. Em giáo viên nghèo, nó vào lấy sách à! Có gì ăn không? Bao giờ bố con nó về”. Còn nhớ, chị cuống lên chạy ra chợ mua đồ ăn theo thực đơn của anh. Nhoáng nhoàng hai vợ chồng bưng mâm ra. Anh ôm thẳng Bống, chơi với nó rồi hai bác cháu sà vào mâm. Cả chị và chồng không ăn được, vì nhìn anh. Bát canh cua khoai sọ nấu rau muống. Vài con tôm đồng rang. Bát cà chấm mắm tôm. Ớt cay. Anh ăn bốn bát cơm. Nói là sáu tháng mới được một bữa ngon. Chị hỏi: “Anh có thiếu gì đâu. Nhà to, xe ô-tô đẹp. Sao phải vất vả thế”. Anh cười phá lên. Rồi tắt lịm: “Vào guồng rồi. Trong một dây xích, mình là một mắt xích. Cỗ máy đang chạy, không thể tuột một mắt xích nào”. “Chả cấm được nếu mình không muốn. Cùng lắm mất một tí”. - Chị tiếp: “Như kiểu bọn em nghỉ mất sức ấy”. Anh lắc đầu, đập tay lên vai chị như vỗ vai một cô bé: “Không đơn giản như em nghĩ đâu. Guồng máy của anh khắc nghiệt lắm”. “Bao giờ anh lấy vợ?”. Anh cúi đầu im lặng. Rồi nói: “Anh đi với đứa nào quá lắm được sáu tháng. Luôn là tỷ lệ nghịch giữa độ dài của chân và độ ngắn của óc. Chỉ giỏi moi tiền. Khốn nạn. Mình đẻ được

ra nó, nó lại nghĩ mình ngu”. Anh lắc đầu, chán không giấu được: “Anh không lấy vợ đâu. Sau này già, chết, con trai đến bưng ảnh chống gậy cho bác” - Anh nói và ôm chặt thằng Bống vào lòng. Chân thành. Đơn giản: “Ăn no chóng lớn. Sau này mẹ đẻ em bé. Về ở với bác học hành tử tế, thằng Bống của bác”. Rồi hai bác cháu tròn mồm đọc: “Bống bống bang bang. Mày ăn cơm vàng cơm bạc nhà tao. Chớ ăn cơm hẩm cháo hoa nhà người”. Thằng Bống ngượng nghịu đọc theo anh. Mặt anh giãn ra. Hôn hít dúm dụi vào gáy. Rưng rưng. Loáng cái, anh đã biến mất, nhanh như lúc đến. Nếu không có túi quà cho thằng Bống và mùi thơm của anh thì chị không tin là anh vừa ở đó.

Những ngọn đèn đã bật. Chẳng soi sáng được những con đường nhưng lại rất cần. Chị tin là lúc ấy, ngồi trong chiếc xe ấy, đi qua con đường này, anh sẽ ngoảnh nhìn ra. Cũng như chị lúc này, ý nghĩ và bàn chân cứ hút chị về con đường có một trăm linh tám cây bằng lăng tím. Có ngôi nhà của anh.

Sau cơn mưa, đến hạt bụi cũng không còn. Tất cả như vừa tắm gội. Những tán hoa mong manh, chỗ đậm chỗ nhạt như màu tranh sơn dầu của một bức tranh phong cảnh khổng lồ. Anh căm thù người đàn ông nào đánh đàn bà. Đây là lần thứ hai anh phạm tội cố ý gây thương tích. Và nạn nhân thì chết bởi cơn điên của anh. Chị hỏi anh - lần thăm duy nhất, khi biết tin anh bị bắt: “Sao anh lại làm thế?”. Anh gầy, da xanh trong suốt. Tóc dài lên và quần áo làm anh nhỏ lại rất nhiều. Cúi cúi không nhìn chị - giống tất cả những lần chị cúi không nhìn anh trước đây. “Anh chứng kiến cảnh nó đánh vợ. Vợ nó lại đang có bầu. Bao lần nó lừa dối bọn anh, anh cho qua. Nhưng cứ đánh vợ là không được. Mỗi lần nhìn thấy thằng nào đánh vợ, anh lại nhớ ông ấy... và mẹ anh”. Chị thở dài. Phải rồi, đến bố đẻ anh đánh mẹ, anh còn không chịu nữa là thằng đàn em lừa lọc: “Thì anh bảo nó. Nghìn thằng như thế có chết, xã hội cũng chẳng hết những thằng đánh vợ”. Chị nhìn anh đăm đăm. Giống ngày xưa anh hay nhìn chị. Hôm nay chị diện hơn bình thường. Không phải cố tình mà chị dùng những thứ anh tặng. Chiếc kính cận số 2 mới nhất. Mảnh vải hoa tím pha đen anh cho đã may thành áo rất vừa. Và chút nước hoa... Thật mềm mại, sâu lắng. “Em về đi. Đừng cho mẹ anh biết. Cũng may bà già kém mắt ít đọc báo...”. Anh thì thầm. “Anh cần gì không?”. Anh lắc đầu, cười: “Cần bát canh rau muống luộc, cần thằng Bống học giỏi... Lớn khôn còn chống gậy cho bác. Cần cho em nhiều lắm”. Rồi lắc đầu: “Với mình, anh chẳng cần gì. Em biết anh quá còn gì”. Chị nhìn anh đăm đăm. Chưa bao giờ chị nhìn anh kỹ thế: “Anh nhớ bà ngoại

không?”. “Anh nhớ. Bà đã cho anh câu chuyện “Làm việc này được gì?”. Anh nhắc lại, giọng đều đều, đầu gật gật. “Sao lúc sắp giết nó, anh không tự hỏi - Thằng này chết anh được gì?”. Chị cúi giận dần lên. Anh cup mắt xuống, thở dài: “Có phải lúc nào cũng tự hỏi và trả lời được thế đâu. Nhất là trong cơn điên. Mà mọi điều tốt đẹp chỉ đến khi người ta bình tĩnh”. Chị cúi: “Anh thì nói hay lắm”. Anh nhìn, ánh mắt thẳng chiếu xuyên qua chị. Không cup xuống như trước nữa. Anh hiểu chị giận anh. “Anh không phải là kẻ giết người...”. Chị tiếc tất cả những điều tốt đẹp hay sự tồi tệ. Cái tốt đẹp đã hết và điều tồi tệ đang bắt đầu. Hiểu rõ một thứ tình cảm trên tất cả mọi thứ tình cảm mà anh chị đã có với nhau. Qua cơn sốc, chị dịu lại: “Anh có dặn gì em không?”. Rồi chợt ân hận tãi tãi là tại sao mình lại thốt ra câu đó. Nó chỉ dành cho những cuộc chia tay. Mà chị không muốn thế. Anh lắc đầu, thì thầm: “Anh tin là em biết làm mọi điều giúp anh. Chỉ tiếc... mọi chuyện bất ngờ quá. Anh không kịp đưa cho em cái gì”. Chị lắc đầu, môi cắn chặt. Chị biết, khi chia tay anh, ra khỏi cánh cổng trại giam kia, chị sẽ khóc. Chị đâu cần tiền bạc của anh. Dù trước khi giết người, anh rất giàu. Chị cần anh là anh, là những điều tốt đẹp như một khoảng trời nhỏ. Một bức tường có mái che đằng sau lưng. Mỗi lần đuối sức hay thất bại trên đường đời, chị có chỗ lùi lại, tựa lưng và thở. Rồi đi tiếp. Có những tiếng cười vỡ ra trong phố vắng của bọn trẻ đi qua. Chị dắt xe đi dọc phố một trăm linh tám cây bằng lăng. Một mình. Nhìn đâu cũng thấy chiếc xe xanh sẫm kín như một chiếc hòm - Hỏa Lò thu nhỏ với những chấn song sắt bé lử lử chạy trên đường. Đằng trước, đằng sau có xe cảnh sát hộ tống. Mỗi lần có đoàn xe đó đi qua, ai cũng ngoái lại nhìn. Đã nhiều lần chị nhìn theo những chiếc xe đó, cảm thấy cuộc sống sạch đi một hạt bụi. Con đường bớt đi một viên sỏi để làm người ta ngã.

Chị chỉ thấy dòng sông. Một dòng sông sóng sánh ánh trắng giữa cái chung cư mốc thối, già nua. Có chiếc xe thuyền trôi làm vỡ ánh trắng.

Vô thức. Chị đã đi hết phố. Hết một trăm linh tám cây bằng lăng tím đậm, tím nhạt rập rình trong gió.

Nhiều lúc nhãng đi. Cứ tưởng lại như ngày xưa. Thỉnh thoảng chị tan học sớm, đến nhà chờ anh về. Ngó vào thấy mẹ anh lúi cuội. Chị dựng xe ngoài cổng. Đi dạo dọc phố một mình và đếm những gốc cây đã thuộc vắn thích đếm.

Đừng dồn ai đến bước đường cùng. Đừng gây lòng hận thù và đừng làm ai căm thù mình quá. Lúc bố anh đánh mẹ anh, bố anh chắc không nghĩ nó sẽ thành tiềm thức để anh trở thành kẻ giết người?

Đi đâu bây giờ nhỉ?

Cổng tòa án ở giữa ngã năm. Một trăm linh tám vị anh hùng Lương Sơn Bạc đứng canh phố Công Lý.

Vẫn uy nghiêm, đen thẫm một góc bên cạnh một tòa tháp cao vút, sáng đèn. Giờ đây không phải là nơi giam tù nhân nữa. Hỏa Lò bây giờ chỉ dành cho khách tham quan.

Chị tin là ngày xưa, anh và lũ trẻ ở phố chắc phải đá bóng bắt xe ở sân tòa này suốt cả tuổi thơ. Bây giờ sẽ không bao giờ còn anh để chị hỏi điều đó.

Lúc xe chở anh đi qua, anh nghĩ gì khi nhìn về nhà mình? Ngôi nhà mà chỉ cần vài bước chân là đến. Và một trăm linh tám người bạn.

Ba vòng phố.

Rồi bốn vòng. Chị có thể đi mãi thế này đến sáng.

Đi thế này để được gì?

Để thấy lại những gì đã qua và những ngày sẽ đến.

Để hỏi và tự trả lời. Đến bây giờ chị mới hiểu là không được sai lầm. Dù là nhỏ. Không phải lỗi lầm nào cũng có thể nói lời xin lỗi hay sửa chữa, chuộc lại. Có những sai lầm phải xin lỗi bằng sự chết.

Chị cay đắng sau lần thứ năm đi dọc phố một trăm linh tám cây bằng lăng để quyết định lên xe về nhà khi nhận ra điều nhỏ nhoi nhất là nếu có đi thế này mãi cũng chẳng có ai chờ chị ở cuối đường. Và những điều mơ ước ngày xưa của anh chị sẽ không làm được một việc gì, dù nhỏ nhất.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Dã quỳ dị mộng

- Xin lỗi! Em xin lỗi! Em chỉ muốn ở cạnh anh ấy trong những ngày cuối cùng.

Lần đầu tiên trong hai mươi bốn năm chung sống, Dã Quỳ nói lời xin lỗi tôi. Đúng hơn là một lời cầu xin. Lần đầu tiên vợ tôi ngỏ lời cầu xin cho một ước vọng dài đằng đẳng hai mươi bốn năm. Ước vọng của Dã Quỳ là một thứ thuốc độc giết tôi không cần thời gian để ngấm vào máu. Một người chồng phải quyết định cho vợ mình đến với một người đàn ông khác như tôi hỏi trên thế gian này có mấy ai. Tôi vẫn thấy khô cháy cổ họng dù biết rằng người đàn ông đó chỉ còn sống chưa đầy một tháng. Giá mà tôi có thể đổi hai mươi bốn năm để lấy quãng thời gian một tháng ấy.

Thà là Dã Quỳ đừng nói gì, cứ lảng lạng đến ở bên cạnh ông ta, đừng thèm đếm xỉa đến tôi dù một lời giải thích. Thà là em cứ im lặng mà đi để tôi mãi mãi nằm trong vòng tay gia đình hạnh phúc. Tôi sẽ nhắm mắt bịt tai chẳng thèm nghe, chẳng thèm thấy gì cả. Dã Quỳ không vậy. Mọi thứ đều rõ ràng, tách bạch, với tôi càng thật thà, sòng phẳng.

- Em biết làm như vậy là tàn nhẫn với anh. Em không mong anh chấp nhận. - Hai hạt nước mắt lăn tròn, rơi xuống hai bàn tay đang xiết chặt nhau. Rồi hai hạt nữa nổi tiếp. Dã Quỳ khóc. Hai mươi bốn năm tôi chưa từng thấy vợ tôi khóc. Xốn xang, ngây ngật như vừa tỉnh một cơn rượu say bí tỉ. Tôi không mở miệng được. - Sau khi anh ấy đi rồi, em sẽ trở về... nếu anh muốn vậy. Em sẽ không về... nếu anh muốn vậy.

Dã Quỳ ngược nhìn tôi chờ đợi. Ánh mắt ấy giống hệt ánh mắt của cô gái trong bức tranh Dã Quỳ vẽ treo trên tường kia. Xót xa buồn. Khát khao đau. Mặc cảm tội lỗi xen đầy. Tại sao lại phải vậy hả em? Tại sao em lại phải cầu xin anh? Hai mươi mấy năm đồng sàng em chưa một lần để anh phải nhọc nhằn quyết định. Cuộc sống của anh, gia đình của chúng ta do em

chu toàn. Mọi thứ trong nhà tinh tươm, thừa thãi vật chất, dư dả tiếng cười đều từ tay em mà ra. Vậy sao em không tiếp tục quyết định? Tiếp tục làm những gì em cho là phải đi Dã Quỷ? Đừng bắt anh phải quyết định.

Người ấy chấp nhận cho em được ở bên cạnh những ngày cuối đời không? Dã Quỷ không biết. Dù không được, em cũng sẽ đứng ngoài cửa nhìn vào cho đến lúc người ấy ra đi. Chuyển đi ảo vọng này đánh đổi bằng cuộc sống êm ấm hai mươi bốn năm qua và hai mươi bốn năm còn lại, Dã Quỷ vẫn muốn được đi. Suốt từng ấy năm em kiên cường đối đầu, vượt lên mọi thứ để có gia đình hạnh phúc, có sự nghiệp thành đạt. Bây giờ tất cả những thứ có được ấy chỉ để đánh đổi một điều mà chính em không tin là có thật.

Vợ tôi vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt của người trong bức tranh trên tường trong khoảng thời gian trôi rất đều, rất chậm. Bông dã quỳ của tôi rũ mềm như bị bắt lửa khỏi cành. Ngày cưới, vợ tôi rực rỡ trong bộ áo dài màu vàng cam lóng lánh, tôi buộc miệng:

- Bông dã quỳ của anh!

- Dã quỳ? – Vợ tôi ngạc nhiên, rồi buồn buồn – Dã quỳ đẹp thì có đẹp nhưng sẽ héo tàn ngay khi bị bắt ra khỏi cành.

- Vậy thì anh sẽ làm cành cây lớn nhất để em tươi mãi.

Vợ tôi cười như bông dã quỳ trong nắng hạ. Và suốt từng ấy năm Dã Quỷ cười với tôi như vậy. Tôi là người đàn ông may mắn nhất trần đời mới có được người vợ như Dã Quỷ. Tôi là trụ cột nhưng chẳng phải lo gì cả về kinh tế hay chuyện gia đình con cái. Dã Quỷ lo tất. Một bà giám đốc tất bật với một công ty có một trăm tám mươi nhân viên mà vẫn chu đáo cho chồng từng đôi vớ, cho con từng cái quần đùi. Chuyện chăn gối em mận nong đến nỗi tôi chưa từng cảm thấy có nhu cầu với người phụ nữ khác dù Dã Quỷ có vắng nhà vài tháng. Tôi chẳng còn đòi hỏi gì hơn. Chỉ có điều trong những lúc cuộn chặt bên nhau, tôi cảm thấy dường như Dã Quỷ đang cười nhưng không phải với tôi. Thứ linh cảm lo âu mơ hồ luôn ám ảnh mà không cách nào tôi giải thích được.

Ai cũng nói Dã Quỷ có bảy mươi lăm phần trăm tính khí cứng cỏi của đàn ông. Bây giờ thì không vậy, Dã Quỷ trước mặt tôi đang mềm rũ vì tình

yêu như bao người phụ nữ khác. Yêu chi khổ sở vậy hả em? Em nói chưa bao giờ có cảm giác được người ta yêu thật. Vậy mà sao em vẫn cứ đòi đi? Hai mươi mấy năm qua, bao nhiêu lần em đi theo người ta rồi lại trở về với nỗi đau tuyệt vọng, mỗi lần mỗi sâu thẳm thêm? Dù bao nhiêu lần trước đây em theo người ta, anh không chấp nhất. Nhưng còn lần này, em muốn mặt đến châu chực để được nhìn, được ở cạnh người ta trong mười ngày ngắn ngủi thì anh không chịu được. Dã Quỷ ơi, nghĩ lại đi em! Em bỏ bao nhiêu năm dài để được thành tâm điểm cho tất cả những người quen thân ngắm nhìn, trọng vọng. Nếu đi, công lao khổ của em bấy lâu sẽ tan biến như cơn gió thoảng. Em tiếp tục sống sao đây trước sự dè bủ, khinh khi của thiên hạ? Nghĩ lại đi em! Anh thì có thể chịu được, nhưng còn con mình. Nó sắp cưới vợ rồi, bên sui gia họ dị nghị thì tội cho con. Nghĩ lại đi Dã Quỷ! Tôi không sao mở miệng nói được những gì phải nói.

Vợ tôi ngồi sát đầu giường nhìn mông lung ra cửa sổ với hai hạt nước mắt nổi nhau rơi rụng. Trời ngoài kia có muôn vạn ngôi sao li ti chớp tắt. Tôi thấy đau từng tức nơi ngực. Tôi không lòng dạ nào nghĩ đến thiên hạ nữa. Xích gần vợ, tôi gỡ lấy bàn tay trái không bao giờ đeo nhẫn cưới đang nằm trong tay phải của em, hôn vào lòng bàn tay. Trong lòng bàn tay có một giọt nước mắt khiến tôi nghe mặn đắng đầu lưỡi. Dã Quỷ vẫn không quay lại. Tôi hôn lướt lên vùng cổ cao trắng mịn. Thấy đau tức tức nửa thân người dưới như lần đầu tiên tôi cùng Dã Quỷ chung giường. Chỉ cần chạm vào Dã Quỷ là thẳng đàn ông trong tôi lại chạy rong trong từng mạch máu. Người ta có như vậy khi ở cạnh em không? Tôi lại nghĩ đến thiên hạ rồi. Sao tôi không nghĩ làm sao để Dã Quỷ lại cười chứ? Chỉ cần vợ tôi cười lại như xưa thì tôi có khóc đến cạn hết máu trong người cũng được.

- Dã Quỷ, em đi đi! Mặc kệ ai cười. Nếu em thấy cần phải đi thì cứ đi! Anh đợi em về. Đợi hoài luôn!

Dã Quỷ quay lại nhìn tôi. Ngỡ ngàng. Đau xót. Hối hận. Ba thứ ấy tràn cả lên gương mặt. Một nụ cười gượng gạo. Tôi ôm chặt vợ vào lòng:

- Không cần phải vậy mà em! Chắc ông ấy cũng muốn gặp, muốn ở cạnh em trong những ngày cuối đời đó.

- Anh nói thật?

Tôi gật đầu. Dã Quỳ nhìn chằm chằm rồi bất chợt chồm lên ôm ghì lấy cổ tôi. Dã Quỳ hôn tôi cuồng dại, hết như những lần đi công tác xa vài tháng mới về. Tôi chỉ còn biết tan chảy theo vợ.

*

* *

Ai đó đã nói: “Hãy yêu người đàn ông như một cậu bé, một ngày kia cậu bé ấy trưởng thành sẽ là người đàn ông của bạn”. Tôi đã yêu chồng tôi như vậy. Tôi đã yêu cậu bé của tôi bằng cả tấm lòng của người mẹ và người vợ. “Gái hơn hai, trai hơn một”, dù Hoàng lớn hơn tôi một tuổi nhưng chưa bao giờ chồng tôi là người trưởng thành đối với tôi cả. Tôi chăm cho cậu bé của tôi từ chỗ nằm sao cho mát lúc mùa hè, ấm lúc mùa đông. Từ mái nhà cậu ở, cho đến thẳng con giống hết cậu, rồi đến địa vị, sự nghiệp của cậu cũng do tôi đứng sau lưng tạo dựng. Từ ngày đến với Hoàng, tôi phải làm người dạy cho anh từ cử chỉ âu yếm sao cho nồng nàn, dạy cho anh cách làm chồng sao cho đúng nghĩa. Sau một ngày cực nhọc kiếm tiền, tối về tôi tất bật cơm nước, chăm con, hầu chồng. Hoàng chỉ thích thức ăn tôi nấu dù bà giúp việc khéo tay chẳng kém đầu bếp nhà hàng. Thằng con trai cũng hòa theo cha, chỉ món ăn mẹ nấu mới ngon. Hoàng thích nằm trên đùi tôi vừa xem tivi vừa đưa tay, đưa chân cho tôi cắt tỉa móng. Rồi thằng con cũng bắt chước nhõng nhẽo đòi mẹ phải giũa móng tay chứ không chịu cho vú nuôi làm. Bây giờ gần cưới vợ rồi mà cũng chưa chịu thôi trò trẻ con đó. Hoàng giờ đã có thể tự do tự tại với công việc, vui vẻ tiệc tùng với bạn bè bất kỳ lúc nào mà không cần có tôi đi cùng nữa. Tôi kiên nhẫn từng ngày, từng tháng, từng năm đợi đến ngày Hoàng thành người đàn ông của tôi. Người đàn ông để tôi nương tựa khi mệt nhọc, chia sẻ được nỗi buồn, chuyện vui và để tôi thôi không còn mong mỏi, đợi chờ Cơn Lốc.

Lần đầu tiên gặp Cơn Lốc, tôi đã bị cuốn trôi đi vùn vụt không cách nào dừng lại được. Đến bây giờ chỉ cần nghĩ đến, chỉ cần ở bên cạnh Cơn Lốc là tôi không còn tự chủ được bản thân. Năm đầu tiên đi theo Cơn Lốc, tôi đã biết mình không còn đường quay lại nữa. Giữa xứ sở quanh năm gió biển, nắng cháy, mọi thứ đều bình thường, Cơn Lốc đến ào ạt cuốn phăng tất cả những thứ bình dị ấy. Cuốn sạch đến nỗi trong mắt, trong tim tôi không còn ai ngoài Cơn Lốc. Mê đắm là ảo mộng, mỗi ngày nhìn thấy mặt trời lên là thật. Anh đã có gia đình, có một sự nghiệp rộng mở, có một địa vị cao hơn thiên hạ. Xung quanh anh có bao nhiêu người phụ nữ sẵn sàng dâng hiến.

Họ lợi thế hơn tôi từ vị trí được ngồi gần anh, từ nhan sắc, đến kinh nghiệm của người đàn bà trưởng thành. Tôi chỉ là một con bé mười chín, nhỏ hơn con gái út của anh dăm tuổi. Tôi, một cô bé là lạ đáng để mắt một chút chứ không gì khác. Một năm chạy theo, tôi mệt mỏi nhận ra rằng trong tim Cơn Lốc không hề có hạt cát nhỏ nhoi tôi. Tôi bị rớt lại sau lưng Cơn Lốc. Hai mươi lăm năm qua chưa một lần tôi tin anh có chút tình yêu nào dành cho tôi. Vậy mà tôi vẫn đi theo anh.

Tôi chọn Hoàng, yêu Hoàng để dừng cuộc chạy theo tình đầu thơ dại. Ba năm dài yêu Hoàng không một lần gặp lại Cơn Lốc. Tôi còn muốn tiếp tục làm người yêu của Hoàng nếu không phải vì sang năm thứ tư tôi gặp lại Cơn Lốc. Anh lại chỉ nhìn tôi với một chút thích thú, một chút tò mò. Lần đầu tiên Cơn Lốc thật sự cười với tôi. Thế thôi mà trái tim tôi lại vỗ cánh bay theo anh. Vì sợ trái tim bất trị bay mất, tôi vội vã nhận lời làm vợ Hoàng. Tôi chạy trốn nỗi khát khao được gặp lại anh, được ở cạnh anh, được làm người đàn bà của anh. Tôi chạy trốn bằng cách biến mình thành người của công việc, sự nghiệp, thành người đàn bà của gia đình, thành người vợ ngoan của Hoàng, thành người mẹ mẫu mực của con trai và thành ô-sin cho chính mình.

Ba năm sau nữa, Cơn Lốc bất chợt ào ạt đến. Lần này không phải chỉ là dò xét mà là nhắc bóng, cuốn chặt, tung hê hả. Tôi quần theo anh mọi lúc, mọi nơi có thể. Anh khiến tôi trở thành một người đàn bà của yêu đương hoang dã. Chỉ cần có dịp bên nhau là Cơn Lốc sục sạo mọi ngõ ngách trong tôi. Lén lút nắm tay. Lén lút hôn mềm môi. Lén lút ái ân cuồng dại. Anh cười bảo chẳng biết thế nào mà chỉ cần ở cạnh em là anh lại ham muốn đến vậy. Tôi cũng vậy. Và mọi thứ đều chỉ là lén lút. Một năm vài lần lén lút. Hai, ba năm chỉ một lần lén lút. Cho đến bây giờ đã hai mươi năm lén lút. Đó chính là điều Cơn Lốc đã nói. Giữa tôi và anh chỉ có thể là thứ tình lén lút. Câu nói vô tình ấy làm đau lòng cả chiếc lá rơi. Tôi cay đắng. Tôi hổ thẹn. Tôi nguyện rửa mình một vạn lần rằng mày chỉ là thứ đàn bà lén lút hèn hạ. Không biết bao nhiêu lần tôi quyết tâm không để Cơn Lốc cuốn mình đi nữa. Rồi cứ sau một lần quyết tâm lại một dịp vô tình khiến tôi gặp lại anh. Rồi lén lút. Trái tim bất trị không bao giờ chịu nghe lời tôi.

*

* *

- Dã Quỳ? - Cơn Lốc cười phá lên khi nghe tôi kể chồng tôi gọi như vậy.
- Đúng là em rức rờ, hoang dã như bông dã quỳ. Chỉ có điều anh thấy em không cần cành cây để rức cháy đâu.

Tôi mặc kệ anh cười. Cố chui rúc vào ngực anh thêm chút nữa. Mỗi lần Cơn Lốc bạo liệt ghì cứng, làm rung rẩy từng thớ gân quanh bụng. Tôi không muốn nghĩ đến bất kỳ thứ gì trên cõi đời này. Anh lại xiết tôi ngạt thở. Chẳng có gì ngoài hơi thở. Chẳng gì ngoài tiếng rì rầm của quyện quện.

Những phút giây dài không dài, ngắn không ngắn ấy cũng phải chấm dứt trong sự đều đặn của thời gian. Cơn Lốc nằm ghéch đầu lên gối sau lưng tôi, đưa tay vuốt mái tóc dài nửa lưng của tôi. Tôi nhìn ra cửa sổ. Mỗi lần như vậy qua đi, cảm giác buồn bã, mất mát cứ bám riết lấy tôi cho đến khi gặp lại Cơn Lốc lần kế tiếp.

- Không muốn xa anh phải không? Xin lỗi! Anh đến giờ phải đi rồi. Anh phải ra sân bay đón con bé út.

- Dạ. Em biết. Anh đi đi!

Cảm giác anh đến với tôi chỉ vì tìm vui chốc lát lại trôi dạt. Anh chưa bao giờ yêu thương tôi thật. Con gái anh, gia đình anh là một thứ bất khả xâm phạm. Có một lần vì lời nói đùa không đúng chỗ của tôi với con bé út đã khiến anh nổi giận. Tôi chẳng là gì đối với Cơn Lốc. Anh nói:

- Anh chỉ có thể thỉnh thoảng cho em một khoảng thời gian khuấy động khác thường. Cảm giác đó để em thấy cuộc sống không vô vị với ngày ngày công việc, nhậu nhẹt đối tác, kiếm tiền thật nhiều, về nhà cơm nước, cách một vài đêm làm tình một lần đúng nghĩa vụ. Đến với anh là em thoát khỏi chính mình.

Người cần điều đó không phải là tôi mà là anh. Điều tôi cần thì anh có bao giờ quan tâm tìm hiểu đâu. Đến cảm giác thể xác của tôi thế nào khi ái ân anh còn không để ý thì nói gì đến ngõ sâu kín trong tâm linh tôi. Hai mươi lăm năm yêu anh chưa một lần tôi dám tin anh có yêu tôi.

*

* *

- Tin anh một lần đi Dã Quỳ!

Tôi nắm lấy tay Dã Quỳ đưa lên môi hôn. Bàn tay trái của em vẫn gầy guộc như thời con gái. Bàn tay không có tí vết đeo nhẫn nào dù là nhẫn cưới. Có lần tôi hỏi có chồng rồi sao không chịu đeo nhẫn cưới. Em cười: “Em đợi người đàn ông của em”. Tôi không hiểu mà cũng không muốn tìm hiểu. Quá nhiều việc cho tôi rồi. Giây phút được ở bên Dã Quỳ, tôi chỉ muốn tìm sự thỏa mãn bình thường nhất của một người đàn ông với một người đàn bà. Dã Quỳ không giống bất cứ người đàn bà nào xung quanh tôi. Bao giờ em cũng sợ làm phiền tôi, chưa bao giờ em yêu cầu tôi làm một điều gì cả. Dù tôi có ngỏ lời, em cũng chỉ: “Dạ, khi nào cần em sẽ nhờ anh. Mọi việc em vẫn tự làm được mà”. Không biết số phận run rủi kiểu gì mà từ khi biết Dã Quỳ cho đến tận bảy năm sau đó tôi mới cảm nhận được tình cảm kỳ lạ của em dành cho tôi. Tôi quá bận rộn nên chỉ có thể cho em được thứ cảm xúc thật nhất của một thằng đàn ông khi gần gũi. Tôi cũng chỉ có thể ngó trước, nhìn sau để không ảnh hưởng đến vợ con tôi, đến gia đình của Dã Quỳ. Đó là tất cả những gì tôi nghĩ được và làm được cho em.

Vì yêu tôi mà Dã Quỳ bắt chước người ta vẽ tranh. Tôi ngạc nhiên khi thấy em mua mấy quyển sách hội họa. Tôi trêu:

- Có phải anh là trùm buôn tranh nên em muốn vẽ tranh để nhờ anh bán không? À hay là vẽ để đi triển lãm có dịp gặp anh nhiều hơn.

- Ai chẳng biết anh là quan lớn, buôn tranh cũng là nghề của anh. Em không cần tạo cơ để gặp anh. Em vẽ cho em.

Dã Quỳ vẽ thật. Vẽ rất lạ. Tình cờ tôi bắt gặp một bức tranh của Dã Quỳ trong một triển lãm. Lần đó tôi đưa ông chủ một bảo tàng mỹ thuật tư nhân nước ngoài đi xem tranh. Ông ta đứng ngắm mãi bức tranh vẽ cô gái khóa thân ngồi dưới gốc cây cổ thụ sần sùi trong nắng thu vàng vọt. Hai tay cô cầm một nhánh dã quỳ đặt hờ hững che nửa phần thân dưới. Mái tóc dài bỏ xõa trước mặt. Qua làn tóc đôi mắt ẩn hiện. Xót xa buồn. Khát khao đau. Mặc cảm tội lỗi xen đầy. Ông chủ bảo tàng thích thú nhờ tôi tìm tác giả hỏi mua. Tôi bất ngờ khi tác giả ấy lại chính là Dã Quỳ đang có mặt tại triển lãm. Dã Quỳ lắng nghe ông chủ bảo tàng ra giá mua, rồi thông thả:

- Thưa ông, tôi không vẽ tranh để bán. Tôi vẽ cho tôi. Ông chủ ấy cho rằng Dã Quỳnh chê giá thấp, bèn nhờ tôi tăng lên mức năm ngàn đô-la. Dã Quỳnh chợt nhìn tôi giận dữ:

- Tôi đã nói là tôi vẽ tranh cho tôi. - Dã Quỳnh hướng mắt vào bức tranh, giọng chợt nhẹ tênh. - Các ông có thấy ai bán niềm tin bao giờ chưa?

Em quay lại nhìn tôi. Ánh mắt xót xa buồn. Khát khao đau. Mặc cảm tội lỗi xen đầy. Giống hệt ánh mắt trong tranh. Dã Quỳnh không nói tiếng nào nữa, bước lại gỡ bức tranh xuống, cầm đi thẳng ra cửa không thèm chào tôi.

Sau đó đến hai năm, tôi mới được gặp lại em. Trong lúc ăn cùng nhau, vui miệng tôi nhắc lại chuyện bức tranh. Dã Quỳnh bỏ đũa nhìn thẳng tôi:

- Anh cứ cười đi! Em quen chịu như vậy rồi. - Dã Quỳnh đỏ mặt, nước mắt quanh mi. - Nếu anh hiểu rằng, để đến được với anh, em phải vượt qua rất nhiều thứ, mà thứ khiến em khổ sở nhất đó là lòng tự trọng và mặc cảm tội lỗi. Con đàn bà là em đáng khinh, đáng cười lắm phải không?

Dã Quỳnh cúi đầu nhìn xuống đất, rồi ngẩng lên nhìn tôi. Mắt ráo hoảnh. Dã Quỳnh không để rơi nước mắt trước mặt tôi. Ánh mắt giống hệt như cô gái trong tranh. Từ đó tôi không bao giờ nhắc đến bức tranh nữa.

Tôi đã làm tổn thương Dã Quỳnh không ít bởi những lời nói vô tình, những cư xử thô bạo. Vậy mà đã hai mươi mấy năm rồi Dã Quỳnh vẫn theo tôi. Giờ còn ngồi cạnh bên cho tôi từng muỗng sữa. Tôi biết mình còn chưa đến ba mươi ngày nữa sẽ từ giã cõi đời. Tôi đã có đủ mọi thứ: gia đình, sự nghiệp, danh vọng, tiền tài. Không còn gì hối tiếc nếu ra đi trừ tình yêu của Dã Quỳnh. Phải làm sao để lại cho em một niềm tin là tôi yêu em, thật sự yêu. Chứng minh thế nào để Dã Quỳnh hiểu tình yêu ấy? Dã Quỳnh còn cả nửa đoạn đời phải đi tiếp. Em chỉ có thể đi tiếp khi tin rằng dù tôi mất đi thì tình yêu vẫn còn và có người khác vẫn tiếp tục yêu em.

- Tin anh lần cuối được không em? Anh biết đã muộn khi nói điều ấy.

- Em tin. Anh biết từ trước đến giờ anh nói dối hay nói thật gì em cũng tin mà.

Dã Quỳnh kéo tay tôi đưa lên môi hôn. Tôi biết em không hề tin. Cũng phải, từng ấy năm tôi chưa từng cho em cảm giác được yêu thật sự thì bây giờ em làm sao tin. Em không tin trên đời này có tình yêu thì làm sao nửa cuộc đời còn lại của em vui vẻ, bình yên. Làm thế nào để khi tôi ra đi rồi, em sẽ trở về với gia đình, thanh thản như chưa từng gặp tôi? Tôi không biết nói thế nào. Bất chợt một cơn nhức buốt từ lá gan thối rửa khiến tôi quặn người đau đớn. Dã Quỳnh hốt hoảng ôm ngang người tôi:

- Anh đừng suy nghĩ gì cả. Em chỉ muốn được ở bên anh, chăm sóc anh. Muốn anh ra đi vẫn có em bên cạnh. Chỉ vậy thôi. Em không cần gì cả. Anh đau lắm phải không? Em gọi bác sĩ cho anh!

Dã Quỳnh dợm đứng lên. Tôi kéo em lại:

- Đừng gọi, em! Cứ ngồi đây với anh. - Tôi cố gượng cười trấn an. - Ngồi đây trò chuyện với anh!

Dã Quỳnh nghe lời, ngồi xuống, xích ghế lại gần hơn. Em ngả đầu kề sát mặt tôi thì thầm kể lại chuyện của hai đứa tôi từ đời xưa đời xưa. Thỉnh thoảng tôi lại chen vào vài câu, khiến Dã Quỳnh bật cười rúc rích. Cơn đau chìm dần trong cảm giác dễ chịu từ đôi bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bạc thưa thớt vì hóa chất chống ung thư bơm vào người tôi. Tôi và em cứ nói, quên luôn chiều thu ngoài cửa sổ đang rũ bỏ những chiếc lá vàng cuối cùng. Có tiếng mở cửa phòng bệnh. Cô con gái út của tôi cùng chồng nó đứng ngay ở cửa. Dã Quỳnh luống cuống đứng dậy, lí nhí chào cháu. Tôi xót xa khi thấy mỗi lần gặp con gái tôi, em lại có phản ứng như vậy. Lỗi ấy là tại tôi. Sau một thoáng dò xét, con gái tôi cất tiếng chào em, rồi bước đến ngồi vào chiếc ghế em vừa ngồi. Con bé hỏi thăm sức khỏe tôi. Tôi trả lời con mà mắt không rời dáng hình mỏng mảnh của Dã Quỳnh lặng lẽ bước ra cửa.

*

* *

Đứng nấp trong góc lan can ở phòng bên cạnh, tôi có thể thấy rõ, nghe rõ những gì trong phòng bệnh của người đàn ông ấy. Tôi đến đây không vì ghen tuông, không vì níu kéo tình yêu mà chỉ vì muốn thấy Dã Quỳnh thỏa mãn ước nguyện. Chỉ cần Dã Quỳnh vui sướng thì dù chứng kiến cảnh tượng

thế nào tôi cũng chấp nhận. Hai người họ ở bên nhau. Người đàn ông đang bị bệnh tật kéo gần đến cái chết ấy vẫn hiển hiện một sức thu hút lạ lùng. Ông ta bình thản đón nhận cái chết. Chẳng chút lo lắng, ưu tư. Chỉ đến khi Dĩ Quỳnh bước vào, ông ta bắt đầu bộc lộ bản tính lo toan của con người. Ông ta thuyết phục Dĩ Quỳnh tin rằng tình yêu của ông ta đối với em là có thật. Tôi biết Dĩ Quỳnh không tin dù miệng luôn khẳng định rằng tin tưởng ông ta tuyệt đối. Tôi nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt Dĩ Quỳnh. Hai mươi mấy năm chung một mái nhà, tôi chưa từng thấy Dĩ Quỳnh yếu đuối như vậy. Em luôn tràn đầy tự tin, sự tự tin ấy tràn sang cho cả tôi và con trai. Vậy mà trước người đàn ông này Dĩ Quỳnh lại yếu ớt đến không có được một niềm tin. Tôi chỉ muốn bước đến ôm lấy em, che chở cho em.

- Tin đi Dĩ Quỳnh! Hãy tin ông ta một lần đi em! Sao em không tin chứ? Tin đi rồi em sẽ thấy không còn buồn, không còn mặc cảm tội lỗi, không còn đợi chờ vô vọng nữa. Tất cả là vì hai người yêu nhau.

Tôi thầm thì nói một mình, cảm giác ê chề mỗi lúc một tăng. Tình yêu ấy sẽ theo em suốt phần đời. Dù em có về lại với anh, ông ta sẽ vẫn mãi trong em. Trước đây giữa anh và em đã có ông ta nhưng thà là anh không biết. Bây giờ và sau này xen giữa vợ chồng mình vẫn là ông ta nhưng anh đau lắm. Giận lắm! Mà thôi, đừng lo em. Anh không ganh tị với người đã chết đâu. Chỉ cần em trở về bên anh. Anh chờ em về bên anh. Dĩ Quỳnh của tôi đang thầm thì âu yếm với người ta. Hai người như đang trôi vào một cõi xa nào quên cả thế giới đang tồn tại. Họ đang như vậy thì Dĩ Quỳnh nào thấy, nào nghe tiếng gọi từ đáy lòng của tôi.

*

* *

Con gái và con rể tôi đã đến. Dĩ Quỳnh lặng lẽ đi. Tôi biết em vẫn ở loanh quanh đâu đó. Đợi hai đứa nhỏ đi rồi em sẽ trở vào thôi. Em là vậy, khi đã làm gì thì sẽ làm cho tới cùng, khi đến với tôi thì sẽ kiên nhẫn chờ, bất chấp mọi thứ. Tại tôi đã nổi giận vì câu đùa của em với con bé út không đúng lúc mà đến giờ mỗi lần gặp mặt nó, Dĩ Quỳnh luôn bối rối khó xử. Như muốn tránh mặt. Như cảm thấy có tội. Như kẻ đi trộm lần đầu bị chủ nhà bắt gặp. Không biết làm sao để xóa bỏ ấn tượng ấy trong em. Thấy tôi lơ đãng nhìn ra cửa, con bé hỏi:

- Ba gọi cô ấy đến à? - Tôi lật đầu. Con bé đặt mấy hộp sữa dinh dưỡng mang từ Pháp về, hỏi tiếp - Cô ta tự đến à? Con chưa thấy người đàn bà nào như vậy. Bây giờ ba còn cho cô ấy được gì nữa mà đến. - Âm giọng con bé phảng phất thương cảm. - Bao nhiêu năm qua vẫn vậy. Sao ba không nói thẳng với người ta đi?

- Không phải vậy đâu con. Con biết ngoài mẹ con ra, cô ấy là người phụ nữ gần bó với ba lâu nhất mà. Mỗi lần có được Dĩ Quỳnh bên cạnh, ba thấy cuộc sống nhẹ nhàng hơn một chút. Sau mỗi lần được gặp cô ấy ba lại đủ sức tiếp tục đối đầu với công việc, với cuộc sống nhọc nhằn.

- Với gia đình nữa. - Con bé lấy khăn thấm nước, vắt khô lau mặt cho tôi. - Con biết mẹ bệnh nên không thể cùng ba lo toan. Chuyện gì ba cũng phải lo. Mẹ mất rồi, ba lại một mình đối mặt tất cả. Ba là một người đàn ông thật sự mà. - Con bé nháy mắt cười với tôi. Vì nụ cười thiên thần của nó mà đến giờ tôi vẫn muốn giữ con trong vòng tay. - Con hiểu. Con muốn ba vui. Lúc nào cũng vui.

- Ừ. Ba muốn về nhà. Muốn nhắm mắt lại, mở mắt ra cũng đang ở nhà mình.

- Dạ, được. - Con bé nhìn chồng dò hỏi rồi đồng ý. - Con sẽ thuê bác sĩ và y tá đến chăm sóc ba.

- Tùy con. - Tôi nhìn ra cửa sổ. Bóng chiều đã dày thêm. Khí thu lành lạnh đang chen qua khe cửa sổ. - Ba muốn được ở cạnh cô Dĩ Quỳnh. Ba muốn thực hiện ước muốn của cô ấy. Được không con? Ba không còn cơ hội cho cô ấy gì nữa đâu...

Tôi cảm thấy cơn đau từ lưng nhói lên ngực. Đau quá! Đau không thở được, không nói được nữa. Con bé hốt hoảng gọi chồng. Con rẽ tôi nhanh nhẹn lấy thuốc giảm đau, đỡ tôi ngồi dậy uống thuốc. Tôi nhắm mắt chờ thuốc ngấm. Con bé nắm lấy tay tôi, nước mắt chảy dài, sụt sịt khóc. Tôi đỡ đau, mở mắt nhìn con, đưa tay vuốt tóc nó:

- Khóc gì con. Sinh lão bệnh tử xưa nay con người đều phải vậy. Đưa ba về nhà đi!

Con rẽ đỡ tôi nằm xuống, bảo sẽ đi làm giấy tờ đưa tôi về. Con bé nắm tay tôi thút thít mãi. Chắc nó không muốn có sự xuất hiện của Dã Quỷ trong nhà nên không trả lời tôi. Tính nó là vậy. Nó không muốn thì đành vậy. Từng ấy năm tôi là người cha mẫu mực trong lòng nó, còn mấy ngày nữa thì làm nốt cho tròn. Dã Quỷ đã quen vậy hai mươi mấy năm rồi, có chịu đựng thêm chắc cũng không sao. Mà biết đâu không phải chứng kiến cảnh tôi ra đi, em sẽ đỡ đau đớn hơn, sẽ yên tâm trở về với người chồng hết mực yêu thương em. Tôi ngưỡng mộ người đàn ông chưa từng biết mặt, người chồng cao thượng của Dã Quỷ. Người chồng yêu thương vợ vượt trên cả lòng tự trọng của một người đàn ông. Anh ta sẽ bảo bọc được Dã Quỷ, sẽ tiếp tục là cành cây vững chãi cho Dã Quỷ rực rỡ trọn kiếp hoa. Sẽ như vậy. Tôi chợt thêm cảm giác vuốt ve êm dịu từ tay của Dã Quỷ. Tôi nhìn ra cửa sổ hy vọng em đi ra sân hóng mát. Nhìn thấy thôi cũng được. Sân vắng lặng trong bóng chiều tàn với vài chiếc lá rơi thật chậm.

- Con đi tìm cô Dã Quỷ vào để cùng đưa ba về nhà mình nhé ba! Lâu quá rồi đâu có người bạn gái nào của ba đến nhà mình.

Con bé cười, đưa tay lau nước mắt. Nó đứng dậy đi ra cửa.

*

* *

Tôi đi lần ra đứng dưới gốc cây, giữa sân có một băng ghế đá trống. Ngồi ở đây tôi có thể nhìn thấy cửa sổ phòng Cơn Lốc. Con gái và con rể anh tới rồi. Là người trộm cắp tình cảm gia đình của họ, tôi xấu hổ lắm mỗi khi chạm mặt con gái và người nhà của anh. Vậy mà không có cách nào tôi rời bỏ anh được. Cả cuộc đời này tôi phải chạy theo Cơn Lốc. Thu đến sớm quá, chiếc áo ngắn tay khiến tôi thấy lạnh hai cánh tay trần. Tôi co ro thu người giấu hai tay vào ngực cho đỡ lạnh. Giá như có Hoàng ở đây để rúc vào lòng anh cho đỡ lạnh. Mà thôi, vì ý muốn ích kỷ mà tôi đã khiến Hoàng đau đớn đến vậy thì mặt mũi nào để anh nhìn thấy tôi. Cố chịu một chút nữa, vợ chồng con bé về tôi sẽ trở lại với Cơn Lốc. Mấy chiếc lá vàng lười biếng cứ nhè đầu, nhè người tôi mà đáp xuống. Mặc chúng, nhúc nhích sẽ càng lạnh. Trời dường tối nhanh quá, tôi sẽ không nhìn thấy được phía trong phòng Cơn Lốc.

*

* *

Dã Quỳnh đi ra sân ngồi một mình rồi. Chắc là lạnh nên khoanh chặt hai tay vào ngực như vậy. Vợ tôi bị bệnh lạnh hai bắp tay vì khi sinh thằng bé không chịu mặc áo dài tay. Ánh sáng vàng vọt sắp tắt chiếu lên mái tóc xõa dài của Dã Quỳnh. Tôi giật mình nhận ra có nhiều sợi bạc đang bay theo gió. Ngày ngày ấp yêu nhau vậy mà tôi không để ý vợ mình thay đổi ra sao. Dã Quỳnh đang đến tuổi ngả chiều rồi mà sao tôi không nhận ra? Tôi sẽ chờ Dã Quỳnh trở về để nói cho em nghe là cả hai đứa tôi đã già rồi. Chắc là vợ tôi sẽ cười phá lên.

*

* *

Tôi đã nhìn thấy Dã Quỳnh đi ra sân. Sao lại ngồi đó? Lạnh lắm, vào đây với anh đi! Bây giờ thì tôi có thể tự do gọi Dã Quỳnh đến bên tôi rồi. Sao tôi thấy lạnh quá ở hai bàn chân. Hơi lạnh lan dần lên, lan tỏa khắp người. Tôi với tay kéo chăn đắp kín người. Thấy đỡ lạnh hơn. Ngoài sân kia Dã Quỳnh vẫn co ro, kiên nhẫn nhìn vào chờ đợi. Tôi muốn đưa tay vẫy em nhưng không nhắc nổi. Chắc là ngấm thuốc giảm đau rồi. Thật là tức cười, người đàn ông mạnh bạo như Cơn Lốc của em giờ được tự do đến với em thì không còn đủ sức để gọi, không còn đủ hơi ấm để ủ cho em nữa. Không sao, chút nữa thôi con bé út sẽ tìm thấy và gọi em vào cùng tôi. Mà thôi, tôi sẽ tự đi ra sân ngồi cùng em, gỡ mấy chiếc lá rơi bám trên tóc em.

Trần Thùy Mai

Gió thiên đường

Lần đầu tiên đến lớp khiêu vũ ở nhà tôi, Hiếu còn mảnh dẻ như cây tre non. Khi tôi cầm tay Hiếu chỉ những bước đầu tiên, hắt gọi tôi là “Sư Mi”. Tôi bảo: “Vậy từ nay Mi là “sư phụ” của Hiếu đó nghe”. Hiếu cười, khoe chiếc răng mẻ rất dễ thương: “Vâng, xin sư phụ dạy bảo cho đồ đệ”.

Trong lớp này tôi phải dạy đến năm, sáu anh chàng, anh nào cũng dẻo mềm. Đôi khi tôi thầm trách ba. Lẽ ra ba không nên phó mặc mọi việc cho tôi, lẽ ra ba phải đứng dạy mấy ông con trai to xác này để đỡ cho con gái mười tám tuổi của ba.

Có lúc bực mình tôi bảo: “Ba có nghe mấy chữ “con gái rượu” không? Rượu có đem chôn kín thì mới ngon”. Ba tôi lừng khừng: “Rượu tốt không sợ bay hơi”. Mắt ba tôi nhìn xa xôi đờm buồn.

Tự nhiên tôi thương ba. Lại lẳng lặng gánh hết mọi điều, để ba lẳng thăm trong cõi riêng. Những băng nhạc để tập trong lớp đều do ba tôi chọn. Nhạc valse với Le Beau Danube Blue của Strauss, Thu Vàng của Cung Tiến, bebop với Love is blue, tango với Vũ nữ thân gầy, La Paloma. Hiếu bảo tôi: “Mi biết vì sao lớp nhà em ít người học không? Tại nhạc chán quá”. Tôi ức: “Nhạc thể này mà còn chê. Toàn những bài bất tử”. “Nghe cổ lắm”. “Vậy Hiếu tới đây làm chi?”. “Nhạc sâu lắm nhưng cô giáo thì dễ thương”. Tôi mím môi, không thềm đáp. “Yêu ai, yêu trọn một đời”, giọng Khánh Ly dìu dặt vang lên theo đĩa nhạc.

Chừng nghe giai điệu quen thuộc, ba tôi ngồi lặng, mắt nhìn như soi vào quá khứ. Hiếu nháy mắt, hát nhại theo: “Yêu ai, yêu chỉ vài giờ”. Tôi nhăn mặt không nói gì, thừa lúc Hiếu bước sai tôi giả vờ lỡ chân đập cho hắt một cái đau điếng. Cả dòng họ tôi, trừ tôi ra, ai cũng có đôi mắt đẹp và buồn. Mắt ba tôi cũng thế, lúc nào cũng u uẩn đầy kỷ niệm. Ngày xưa ba tôi cũng có một mối tình lớn. Người con gái ấy tên là Lý Thanh Thúy, dân chơi ngày

ấy thường gọi là Thanh Thúy Tàu. Đó là bông hoa nổi tiếng nhất ở vũ trường Đà Nẵng. Tất nhiên trong mắt ông bà nội tôi, một người con gái như thế không thể nào bước vào một gia đình thế gia vọng tộc tuy đã sa sút về tiền của nhưng chưa hề đánh mất nền nếp gia phong. Đám cưới của ba tôi, cho đến giờ, những người bạn thân vẫn còn nhớ. Một đêm trước Giáng sinh, ba tôi và mấy người bạn đến vũ trường, đem theo một bó hoa và một chiếc bánh cưới. Vào cuối đêm vũ trường vắng người, đôi tình nhân vừa cầm tay đi theo nhạc *Oui Devant Dieu* vừa đi dần tới bậc cầu thang dẫn đến phòng riêng. Đèn tắt từng ngọn, tắt ngấm, tất cả chìm trong bóng đêm. Rồi những ngọn đèn nến được thắp sáng dần, từng ngọn một, và Thanh Thúy Tàu thấy người yêu đang nắm tay mình, lồng vào ngón tay một chiếc nhẫn cưới. Nàng bật khóc vì hạnh phúc... Từ đó chàng sĩ quan ở lại với Thanh Thúy Tàu, không về nhà cha mẹ. Thanh Thúy Tàu không tiếp những khách chơi giàu có nữa, và đáp lại, chàng trai hai sáu tuổi nổi tiếng khiêu vũ giỏi cũng tự nguyện không bao giờ nhảy với ai ngoài người vợ yêu của mình. Thanh Thúy Tàu về sau đã phản bội cha tôi, đúng như lời tiên đoán của bà nội tôi ngày trước. Nàng quá đẹp và mong manh, mà những năm tháng dài ba tôi ở trong trại cải tạo là một thử thách quá lớn.

Cha tôi trở về vào tuổi ba mươi hai, cảm thấy hụt hẫng từ mọi phía, nhận ra những kỹ năng của nghề lính không giúp ích gì được cuộc sống trước mắt. Ông lấy vợ, sinh con, bị buộc phải nghĩ tới mưu sinh, và không ngờ cái tài khiêu vũ, trước đây là thú vui, nay lại là sinh kế. Cuộc đời nghiệt ngã không cho ông giữ đúng lời ước nguyện: Không nhảy với ai ngoài Thanh Thúy Tàu. Nhưng từ đó điệu vũ của ông không còn là niềm say mê nữa, nó chỉ còn là việc kiếm sống nhọc nhằn. Có vẻ như ông chờ rất lâu cái ngày tôi mười tám tuổi, để trao lại cho con gái tất cả cái gánh nặng vui vẻ này.

Các học viên đi học phải gói theo giày; hết giờ lại đi dép về nhà. Hiếu hỏi : “Mười mấy năm ở đây, Mi thấy học viên nào vừa ý nhất?” Tôi cười, lắc đầu. Nếu thực lòng nói ý mình, tôi sẽ nói: “Hiếu”. Nhưng mà ngượng lắm, nếu để cho y biết rằng người đầu tiên mà tôi thấy thú vị khi nhảy cùng chính là y. Tôi dạy y phần kỹ thuật, còn chính y, bằng năng khiếu trời cho đã dạy tôi rằng động tác vũ chẳng là gì cả nếu không thấm đẫm niềm hạnh phúc, không gọi cho ta cảm giác về khát vọng sống, khát vọng tình yêu. Vì tự ái nghề nghiệp, tất nhiên không bao giờ tôi thú nhận với y về điều đó. Tôi nói với ba: “Con nghĩ cái quan trọng là cái bên trong đầu tóc”. Ba tôi

nhún vai: “E rằng trong ấy chẳng có cái gì ngoài những câu tán tỉnh sáo rỗng. Bao giờ cũng thế, khi yêu con gái trở nên bạo dạn, còn con trai thì hóa ra nhút nhát. Những thằng miệng tía lia trong bụng chẳng có gì”. Tôi nao núng. Hôm sau Hiếu tới. Tôi đi slow với y. “Mi có áo mới phải không?”. “Đẹp không?”. “Rực rỡ y như Claudia Schiffer”. Y vừa nhảy vừa nhìn tôi như ngắm một con nhân sư từ Ai Cập tới. Nụ cười rằng mẹ thường ngày rất dễ thương, tự nhiên hôm nay làm tôi sợ. Như thể tự vệ, tôi bất giác dí ngón tay vào trán Hiếu: “Đeo vừa thôi. Cái mặt này đều lắm nghe chưa”. Nghe chữ đều Hiếu khựng lại, đột ngột ngừng nhảy bỏ về ghế ngồi. Tôi biết mình lỡ lời.

Từ đó, Hiếu không đến nữa. Thằng hoặc có đến, cũng không mời tôi nhảy. Tôi bối rối, ân hận nhưng sự đã rồi. Mặt mũi nào nói lời xin lỗi. Trong nửa tháng, tôi sụt ký, gầy xuống trông thấy. Soi gương tôi tự an ủi: “Càng hay. Gầy càng có dáng”.

Tôi tần ngần nghĩ ngợi. Ba tôi nói: “Ba sẽ nhảy với con một bản valse tuyệt vời, như Giáng sinh mọi năm”. Tôi lặng im. Chút gì đó như chán nản. Chút gì đó như ghen ngào. Tôi mười tám tuổi, nóng lòng chờ một điều gì mới, không phải như mọi năm... Y sẽ nhảy với ai đó, bằng cả thân mình, cả tóc, mắt và nụ cười... “Sư Mi, ở nhà một mình hả?”. Chợt Hiếu hiện ra sau lưng tôi, mảnh dẻ dễ thương, sạch đẹp hơn hẳn mọi ngày, trông tươi tắn y như một gói quà Giáng sinh. Lúc đó là mười một giờ khuya, chuông nhà thờ đổ, và Hiếu, và tôi, và đêm Thánh vô cùng.

“Đi với Hiếu”. “Đi đâu?”. Hiếu rút túi ra cặp vé còn y nguyên. “Sư Mi dở quá, không biết vì sao Hiếu xin cặp vé này à?”.

“Tôi nhìn y, muốn lao vào vòng tay y mà cấu, mà xé, “Đồ mắc dịch, đồ chết toi, đồ đùa dai, đồ mất dạy, làm người ta buồn muốn chết đi được”. Nhưng lẽ nào con gái mà lại tuôn ra những lời rửa xả như thế? Cho nên tôi đành lặng im, nhìn Hiếu như thể một người con gái dịu hiền và ít lời nhất trên đời này. Hiếu cười cười, nụ cười rằng mẹ mà lâu nay tôi vẫn nhớ. “Sư Mi, muốn chửi rửa gì thì rửa to lên đi, Hiếu sẵn sàng nghe đây”. Tôi ngậm bồ hòn làm ngọt: “Thông minh lắm, chưa nói đã hiểu rồi”. Hiếu chở tôi đi. Bỗng nhiên tôi sợ. “Sợ gì?”. “Sợ người ta thấy Hiếu đi với Mi”. “Mặc kệ thiên hạ”. Tôi không mặc kệ được. Giờ này mà đến vũ trường, ba tôi sẽ

nhìn tôi như thế nào đây, nhất là đi cạnh chàng trai dẻo mồm mà ông luôn cảnh giác.

Hiếu bảo: “Dù sao, đêm Giáng sinh cũng không cho Mi ngồi nhà đâu”. Hai đứa qua cầu Mới, lên dốc Bến Ngự. Quán cà phê Dã Thảo đêm nay lung linh ánh nến và tiếng nhạc, trông như một thế giới huyền thoại. Tôi run chân, như cô bé lọ lem bước vào lâu đài của hoàng tử.

Hiếu dẫn tôi lên lầu. Một bình hoa hồng nằm trên chiếc giá gỗ nơi lưng chừng cầu thang. “Mi thích không?”. Không đợi tôi trả lời, Hiếu nhón ngay một bông hoa lạ. Tôi xanh mặt “Sợ quá. Người ta nói chết”. Hiếu cười: “Đồ thỏ đế”.

Tôi không nói đây là lần đầu tiên tôi đi với một người con trai vào quán cà phê. Vừa lo sợ vừa cảm thấy thích thích, hồi hộp, như đi vào một cuộc phiêu lưu, một thế giới khác. Một ngôi sao băng vụt ngang, rơi qua bầu trời.

Hiếu kêu “Mi ơi, nhanh lên, hãy ước một điều gì đi”. Tôi ước thầm một điều, nhưng khi Hiếu hỏi, tôi không nói. Một điều ước thầm kín, có thể một ngày kia sẽ nói ra, nhưng không thể bây giờ... Không biết ba tôi sẽ nghĩ sao, nếu biết mỗi tuần tôi gặp Hiếu vài lần ở quán cà phê Dã Thảo. Cũng trước khung cửa sổ mênh mông đó, không có những ngôi sao, nhưng có trời chiều và những bông hoàng hậu lác đác hồng. Hiếu hỏi “Mi hút thuốc không?”. “Sợ lắm”. “Cái gì cũng sợ. Thử cho biết”. Tôi phải hút thử vì Hiếu đưa điếu Ngựa Trắng tận miệng. Tôi sặc. Không thấy ngon lành gì, nhưng cảm thấy mình ngầu ngầu. Người Hiếu trông cứng cỏi, lác cắc vậy mà khi ngồi bên tôi lại rất dịu dàng.

Từ nhỏ tôi đã không được ai dịu dàng chăm sóc. Anh chị không có, mẹ tôi quá chất phác vô tư. Hiếu thì khác, tế nhị và kiên nhẫn. Có hôm tôi đến trễ nửa giờ, Hiếu vẫn chờ trước quán, ngồi trên xe, dưới mưa.

Thấy tôi đến, mặt Hiếu sáng lên với nụ cười đến là dễ thương. “Ngồi đồng trước quán thế này, không sợ người ta dòm ngó à?”. “Việc gì đến ai đâu mà sợ. Chỉ sợ Mi không dám đi vào quán một mình”. Gió đông lạnh, Hiếu vẫn đòi mở rộng cửa sổ cho Hiếu nhìn trời. “Hiếu có phải là quỷ sứ không? Chẳng bao giờ thấy Hiếu mệt, Hiếu lạnh, Hiếu bận việc”. Hiếu

cười: “Hiếu mê cái quán này vì nó đầy gió. Nhất là từ khi Mi tới đây. Mi đừng dại mặc áo ấm kín mít làm gì”.

Tôi nghe lời Hiếu, mặc phong phanh ngồi trước khung cửa sổ mênh mông, nghe mưa. Dần dần tôi hiểu mùa đông, yêu mùa đông, biết thế nào là vẻ đẹp của gió, của giá buốt và hơi ấm khi ở bên nhau.

Hiếu ít khi ở nhà tôi, đơn giản vì cảm thấy ba tôi không thích. Tôi bảo Hiếu: “Nếu nghĩ tới Mi thì sửa đầu tóc lại”. Hiếu bướng: “Tóc là của Hiếu. Hiếu rẽ ngôi trên đầu Hiếu. Khi nào Hiếu rẽ ngôi trên đầu người khác, người ta mới có quyền ý kiến”. “Nhưng Mi không thích cái đường ngôi ấy”. Tôi vờ bảo thế. “Sao Mi cứ muốn Hiếu trở thành con người khác?”.

Trong suốt mùa đông tôi đã không còn cảm thấy lạnh, không còn thấy những giờ dạy khiêu vũ là mệt mỏi, không thấy những buổi học luyện thi là chán chường, không thấy nỗi lo, nỗi căng thẳng khi mẹ tôi nói hết tiền, em cần mua sách vở, ba cần thuốc uống... Cả cuộc sống đang khó nhọc trở nên thật nhẹ nhàng. Quán cà phê trở thành địa chỉ thứ hai của tôi, đến nỗi hễ tôi và Hiếu đến người ta không đợi gọi, dọn ra thức uống quen thuộc: Hai ly cà phê và hai đĩa Ngựa Trắng.

Một hôm trời mưa, Hiếu chạy nhanh văng bòn đầy gấu quần jean của tôi. Đến quán, Hiếu đòi lau cho tôi nhưng tôi ngượng, chạy vào toilet tự vẩy nước lau một mình. Tiếng những người phục vụ nói cạnh đó vọng vào, họ nói tự nhiên vì không trông thấy tôi: “Một phê đá, một sữa tươi phải không?”. “Không phải. Cu cậu này có hai “mái”, một mái tóc xõa mới uống sữa tươi, con bé này tóc demi chuyên uống phê sữa. Coi chừng đưa lầm”. Tôi lạnh gáy. Cố giả tình tảo, tôi nhấm nháp hết ly. Hiếu rất tinh ý, vắn hỏi tôi mãi. Tôi bảo “Mi mệt. Bắt đầu cảm thấy gió lạnh thật rồi”. “Mi nói dối”. Nói vậy nhưng Hiếu vẫn mở cái áo jacket ra ủ lên vai tôi. Tôi cố gắng ngồi nhưng ngồi không vững. Hiếu xốc tôi lên, bế xuống cầu thang như bế em bé. Tôi mệt lả nhưng cũng biết xấu hổ. Hiếu dỗ dành: “Nằm yên cho khỏe, Hiếu đem Mi về nhà. Thương Mi lắm, đội Mi lên đầu đi khắp phố cũng chẳng sao”.

Tôi phải nhìn vào sự thật, dù sự thật ấy như thế nào. Xe của Hiếu đang ở trước quán cà phê. Và Hiếu ngồi đó với một cô gái tóc dài trạc tuổi tôi,

không phải trước cửa sổ, mà khuất sau một cánh cửa. Có lẽ Hiếu không bao giờ ngờ rằng tôi lại có can đảm một mình đi vào quán.

Tôi một mình, ngồi vào bàn bên cạnh. Người ta bưng cho tôi cà phê sữa như mọi lần. Sữa ngọt không làm giảm nổi vị đắng. Hiếu bỏ cô gái sang bàn tôi: “Mi đi đâu vậy?”. “Đi để nhìn, để thấy con người không đơn giản”. Nói rồi tôi đứng dậy, ra về. Ba tôi đã nói đúng, nhưng khổ nỗi chieh có lời dạy của cuộc đời mới đủ sức thuyết phục đối với đứa con gái bướng bỉnh như tôi...

Cô bé tóc xõa ngồi trước mặt tôi, trông vẻ mặt cô xinh xắn và hiền. Cô từ chối chỗ ngồi trước khung cửa sổ. “Sợ gió lắm. Em thích cái quán này vì nó có những góc ấm”. Chúng tôi ngồi vào một góc kín sau chậu thủy trúc: “Em biết chị là Mi dạy khiêu vũ ở đường Phụng bay. Nói thực, em không ngờ lâu nay Hiếu vẫn đi nhảy. Em đã bảo Hiếu, em biết Hiếu nhảy rất đẹp nhưng Hiếu phải biết tôn trọng người yêu của Hiếu là một người không biết nhảy”. “Thế Hiếu bảo sao?”. “Hiếu đã hứa với em không bao giờ khiêu vũ nữa”. Tôi lặng lẽ không nói gì, tự mình gọi một đĩa Ngựa Trắng và... hút. Chắc lúc ấy tôi trông giống một con quái vật lắm. Nhưng ít nhất không nói được, thì tôi cũng phải làm một cái gì đó, dù là một điều gì thật quái đản. Cô gái tâm sự: “Chị biết không, em và Hiếu yêu nhau đã ba năm nay. Hồi đầu ba em không cho, bắt em nhốt trong phòng riêng trên lầu. Nhớ em quá, Hiếu dựng xe trèo cột điện mà lên thăm em. Ba em chụp được, dong Hiếu xuống tầng dưới mở cửa tổng ra. Hiếu về nhà xong lại quay lại, trèo cột lên lần nữa. Lần này ba em không thềm mở cửa mà bảo: “Mày trèo lên đường nào thì cút xuống đường ấy”. Hiếu trèo cột xuống xe về, lại đi bộ đến. Sáng mai ba em lên, thấy chúng em vừa cắn hột dưa vừa nói chuyện ngoài lan can, ba em bảo: “Ba keo mèo cắn cổ, tao thua chúng mày. Mày nói ba mẹ mày đến lo mà rước con gái tao về”. Tôi hỏi: “Rồi sau đó thì sao?”.

“Hiếu lui tới nhà em đã hai năm. Ba mẹ em xem như con. Sáng, trưa, chiều Hiếu đều ghé, thường ăn cơm ở nhà em. Em không có đoán ra là Hiếu có thời giờ đi vớ vẩn đâu khác”. Ừ, tôi thầm nghĩ.

Con gái thật khờ, ai cũng thế. Một ngày có đến hai mươi bốn giờ. Dù có ghé sáng, trưa, chiều cùng lắm cũng chỉ mất mười tiếng đồng hồ. Chỉ cần một ngày một giờ, chàng trai đủ tạo nên một huyền thoại phiêu lưu mới.

Và một trong những huyền thoại phiêu lưu ấy là tôi... Tôi ghen như nuốt phải mật đắng. Dã Thảo ơi, ta sẽ không bao giờ còn đến đây. Từ biệt khung cửa sổ mênh mông, và gió. Và những bản nhạc mà Hiếu thích. Giờ đây tôi hiểu vì sao Hiếu không thích nghe những bản nhạc tiền chiến. Trong đó không có cách yêu, cách nghĩ của Hiếu. Thôi đừng nghĩ tới Hiếu, đừng nghĩ nữa... Tôi bước đi, ngang qua góc cầu thang, nơi Hiếu đã lấy trộm bông hồng xanh cho tôi. Nơi ấy bây giờ chỉ còn độc một bông cúc tím. Tiếng hát Cẩm Vân mãnh liệt mà ghen ngào: “Còn trông mong chi cơn mơ phù du theo gió mây bay xa thật xa. Hãy thôi đam mê vẩn vương buồn thương, nỗi đau trong đời sẽ qua...”. Buổi tối, tôi ra đứng lớp, dạy điệu bebop cho các học viên mới. Một vũ điệu vui nhộn và lả lướt. Tôi nhảy, tôi cười. Chuyện đã qua, xin hãy qua... Tôi cố ăn thật nhiều. Mẹ tôi bảo rất vô tư: “Con này thất tình mà không ốm lại mập lên mới quái!”.

Hiếu đến, lâu lắm Hiếu mới đến nhà tôi. Trông Hiếu gầy và xanh, giống cây tre non hơn bao giờ hết. Tôi hầu như không nhận ra hẳn. Hẳn không cười và nói năng dẻo quẹo. Nhưng Hiếu cũng không nhút nhát. Hiếu im lặng và dữ dội, ngồi một mình trên ghế nhìn tôi. Mắt Hiếu cứ thiêu đốt và tôi cứ cố làm cho lòng mình trở nên băng giá. Không biết trong cuộc chiến im lặng này, ai lì hơn? Lửa trong mắt Hiếu sẽ tắt trước hay tảng băng trong lòng tôi rã trước? Tôi giấu nỗi đau bằng vẻ điềm nhiên, nhưng làm sao giấu được con mắt sắc sảo của ba tôi. Ba tôi bảo: “Can đảm lên con. Còn đau đớn là còn có thể tha thứ. Mà tha thứ là sẽ tiếp tục đau thêm nữa”. “Con mắt Hiếu nhìn con, không phải là con mắt của kẻ lừa dối”. Con đừng ảo tưởng. Đã quá rõ ràng mà con còn có thể ngụy biện cho nó nữa? Ngày trước khi từ trại cải tạo về, biết được Thanh Thúy lừa dối ba, ba nhất định cắt đứt dù cô ấy quỳ xuống đất van lạy hết lời. Với ba, tình yêu là sự chân thành tuyệt đối, sự thủy chung như nhất trước sau không thay đổi”. Tôi thầm nghĩ: “Mẹ con với ba lúc nào cũng chung thủy, nhưng có phải là tình yêu không?”.

Hiếu đến đều đặn mỗi tối, không nhảy, không cười. Tôi không trách móc, không nặng lời, không cau mặt, xem như cuộc phiêu lưu vừa qua chỉ là một giấc mơ. Dần dần bỗng tôi thú vị với những cuộc gặp lặng lẽ đó: giống như một bản nhạc không lời, êm dịu và sâu vô tận.

Cuối tháng, cả lớp đi chơi Ngọc Anh, Hiếu cũng có mặt. Hiếu cứ ngồi, không nhảy với ai. Bỗng nhiên như ma xui, tôi bước ra và quay lại vẫy tay: “Hiếu!”. Giọng ra vẻ một cô gái uy quyền, mà thực ra là một kẻ đầu hàng.

Hiếu sáng trưng mặt mày, lâu lắm mới nhìn thấy nụ cười răng mè. Tôi và Hiếu cùng bước trên sàn nhảy, và tôi thấy hạnh phúc từ đầu tới chân, quên cả việc trước đây một giờ Hiếu đi đến đâu, ăn cơm ở nhà ai, làm gì...

Hiếu chỉ nhìn tôi, bao nhiêu lời lẽ bay đi đâu hết. Mãi sau mới đưa ngón tay cái lên môi tôi: “Mi cắn đi. Cắn một cái cho đau, cho đáng đời Hiếu”. Tôi bất giác ứa nước mắt không cầm được: “Cắn một cái mà đủ sao, Hiếu ơi!”. “Hiếu biết tội rồi. Nhưng ai bảo hồi đó Mi nói Hiếu đều làm chi. Nói người ta đều thì người ta đều cho biết mặt”. Tôi nói: “Ân trả, oán trả. Mi cũng biết tội rồi. Từ nay khỏi nợ nhau”. Bất giác Hiếu đưa tôi xoay tròn như một cơn lốc. “Giờ thì Hiếu không cho Mi hết nợ đâu, Hiếu sẽ đi theo Mi đến cùng trời cuối đất”.

Á à, lại còn thế nữa chứ. Tôi đâu còn dễ tin như tôi ngày xưa. “VẬY MẤY CÁI CỘT ĐIỆN AI SẼ TRÈO ĐÂY?”. Hiếu trừng mắt nhìn tôi: “Đó là quá khứ. Một quá khứ đang chờ chấm hết. Lúc đó Hiếu đã sống hết mình, và giờ đây Hiếu cũng đã sống hết mình. Hiếu không nói chuyện tương lai, chỉ biết bây giờ”. Hiếu nói rồi nhẹ nhàng ôm tôi trong tay, và những đốm sáng đèn muôn màu, và nhạc valse, và tôi lại là cô bé lọ lem trong đêm vũ hội của hoàng tử...

Khi tôi trở về, ba không nói gì, chỉ nhìn. Đôi mắt đẹp của ông, dù qua bao thời gian, vẫn sâu thẳm và đầy dĩ vãng. “Con biết ba sẽ trách con. Nhưng con...”. Tôi muốn nói: Nhưng con hạnh phúc quá. Con không cầm lòng được. Ba tôi lạnh lùng: “Chỉ vì không chịu nổi đau đớn, nên nạn nhân không đứng vững, phải dựa vào chính tên sát thủ. Có biết đâu như thế là sẽ bị giết chết lần thứ hai”. Tôi nghẹn: “Hiếu không phải người như vậy”. Bỗng ba tôi không giấu được sự phẫn nộ: “Con muốn làm kẻ cướp đoạt sao? Chẳng Hiếu đến đây ba sẽ đuổi. Nó phản bội một đứa con gái, nay lại định lừa dối một đứa con gái khác”.

Tôi khóc. Hiếu bảo tôi: “Đồ ngốc nghếch. Không ai sở hữu được ai trên đời này thì làm gì có chuyện cướp đoạt ở đây”. “Nhưng mọi người bảo thế”. “Mọi người có sống giùm cuộc đời mình không?”. “Mọi người không tin Hiếu”. “Hiếu không cần mọi người tin. Mọi người không ai hiểu rằng người ta có thể cố gắng học, cố gắng làm, nhưng không ai có thể cố gắng yêu. Người ta chỉ có thể yêu cái người mà lòng mình luôn hướng tới. Cái

người mà nhắm mắt mình vẫn thấy. Hiếu nhắm mắt là thấy Mi, Mi tin Hiếu không?”.

Tôi tin Hiếu. Bởi chỉ có lòng tin mới giúp tôi sống. Như câu nói của Krishna Murti: “Đó là ánh chớp lóe lên trong khoảnh khắc, ai thấy là thấy, ai không thấy là không thấy, không thể nói cho người khác”.

Hiếu nói đúng. Cuộc đời như dòng sông, ai nói trước được nó sẽ qua những ghềnh thác nào. Nhưng hôm nay, dòng sông đang trôi qua những bờ cỏ mịn màng, đang in bóng trời xanh mây trắng. Lẽ nào sợ thác ghềnh mà sông không dám chảy?

Năm nay Giáng sinh.

Trời khô lạnh. Tôi ngồi nhìn ra cửa sổ phòng mình. Ba tôi bảo: “Đừng buồn. Tối nay đi với cả lớp đến Ngọc Anh. Ba sẽ nhảy với con một bản valse tuyệt vời, như mọi năm”. Tôi lặng im, không nói. Nước mắt thập thò trên mi. Thèm đi một bản Blue Christmas trong tay Hiếu. Thèm ngồi cạnh Hiếu sau khung cửa mênh mông của cà phê Dã Thảo, chia sẻ với Hiếu một cơn gió. Thèm cùng đi một xe với Hiếu trên con đường dài, Hiếu thỉnh thoảng vừa cười vừa ngã đầu ra sau khiến những sợi tóc cứng đâm vào má tôi...

“Sao ngồi thừ ra thế, mau lên con gái”. Ba tôi nhắc. Biết ba cố tình không cho tôi có thời gian để nghĩ tới chuyện riêng tư, tôi đứng dậy mặc áo, đi giày. Mở cửa, hơi lạnh tạt vào, tôi không cầm lòng được, kêu lên: “Nhớ quá!”. “Nhớ gì?”. Ba tôi hỏi. “Nhớ gió!”. Để tránh cái cau mày của ba, tôi vội soi mình lần chót trước khi ra đi. Bỗng tôi nhìn trong gương, đôi mắt tôi giờ đây mênh mông và buồn, giống hệt mắt ba tôi...

Sàn nhảy đêm Noel từng bừng rực rỡ với những ngọn nến muôn màu. Từng đôi, từng đôi trai gái bên nhau hân hoan... Ba tôi bảo: “Nào, ra sàn với ba”. Nhưng tôi ngồi yên, giữa tiếng nhạc vang lên như những cơn xoáy dịu dàng. Thấy tôi bất động, ba tôi cũng không ép.

Giờ lâu, ông bảo tôi: “Thôi con ạ. Đến tuổi này ba mới nhận ra: Trong tình yêu, hạnh phúc thật ngọt ngào, mà cả khổ đau cũng đầy thi vị. Chỉ có trống rỗng chán chường của kẻ không yêu mới thực là khủng khiếp”. Nói rồi ông dỗi mắt nhìn xa xôi về phía trước. Bỗng nhiên tôi se lòng. Thương

ba. Thương tôi. Và chợt hiểu vì sao mãi mãi ba tôi không quên được Thanh Thúy Tàu, một con người phản bội.

Viên kim cương đen

Tôi phát hiện ra chồng tôi ngoại tình.

Như mọi người đàn bà khác có chồng ngoại tình, tôi bắt đầu ghen tuông và rình rập.

Đầu tiên, tôi lén kiểm tra thư tín và điện thoại của chồng. Tôi làm việc này chớp nhoáng trong lúc anh đang ngủ, đang tắm hoặc tập thể dục. Tôi ghi lại mọi cuộc gọi đến, gọi đi, gọi nhờ, song chẳng thu được kết quả gì. Tất cả đầu dây bên kia đều là nam giới. Tin nhắn hầu hết đều đến từ các dịch vụ quảng cáo, số còn lại là của tôi. Kết quả làm việc trên máy tính xách tay của anh cũng không khả quan hơn. Trong các file ảnh không lưu bất kỳ tấm chân dung hay ảnh chụp chung với cô gái lạ nào. Tôi cũng bí mật truy cập hộp thư của chồng tôi. Đàn ông hay để password bằng số cho dễ nhớ.

Đầu tiên tôi nhập số ngày sinh của anh. Sau đó thử số điện thoại. Thử biển số xe. Số chứng minh thư. Số hộ chiếu. Số tài khoản. Số bảo hiểm xã hội. Thậm chí thử cả ngày sinh của chính mình. Trước khi tuyệt vọng đến mức chuẩn bị tắt máy thì tôi chợt nhớ ra số máy của mẹ tôi. Số máy của mẹ vợ luôn là một cơn ác mộng đối với chồng tôi. Mỗi lần nhìn thấy số điện thoại của bà hiện lên, anh thường bàn giao đầu dây công việc cho nhân viên rồi mới nghe máy, sau khi đã chuẩn bị tinh thần cho nửa tiếng đồng hồ cảm râm về giờ giấc sinh hoạt của chúng tôi, về cái chân đau nhức của bà, về lũ cháu ngoại chưa được giáo dục cho đúng cách. Tôi nhấn gọn gàng từng chữ số. Chấp nhận. Tôi mừng rỡ. Nhưng sau đó thất vọng vì hộp thư của anh chỉ có lặt vặt vài báo cáo của trưởng phòng, thư mời của đối tác, thư công nợ, thư của Vietnam Airlines báo điểm thưởng cho thẻ vàng, và vô số thư rác quảng cáo. Thư đi hầu như không có.

Hoặc là anh giữ kín bí mật cho cô người tình, hoặc anh dùng những phương tiện liên lạc khác.

Tôi không muốn thuê một thám tử tư, tôi không bao giờ tin tưởng ở những gã bặm trợn thích đục nước béo cò trên sự đau khổ của người khác. Tôi tự mình bám theo chiếc Rolls-Royce của anh. Tôi để chiếc Mercedes của mình ở nhà và mượn một chiếc xe khác loại của một đứa bạn thân. Tôi đi theo anh ba ngày rông rã. Tôi theo anh vào các nhà hàng ăn trưa, theo ra sân golf vào chiều thứ bảy, theo sang một nhà máy nằm ở ngoại vi thành phố mà tôi đã mừng rỡ cho rằng đây là điểm hẹn lãng mạn lý tưởng. Ngày thứ ba, tôi gặp may. Tôi nhìn thấy anh đi vào một tiệm thời trang của Esprit. Thoạt đầu, tôi nghĩ là anh mua một món quà tặng, song sau thấy anh bước ra cửa cùng một cô gái mặc đồng phục. Vì khoảng cách khá xa nên tôi không nhìn rõ mặt cô ta, nhưng có thể quan sát những chuyển động của cơ thể mảnh khảnh bó sát trong lớp vải màu trắng. Một thân hình tuyệt mỹ. Cô gái bước vào xe của anh và họ phóng đi. Tôi gần như nghẹn thở và nhấn mạnh ga. Nhưng thật tệ hại khi ngay lúc đó tôi gặp đèn đỏ, còn xe của anh thì không. Tôi đi loanh quanh trong thành phố sau khi lạc mất dấu chiếc Phantom màu trắng. Tuy nhiên anh về sớm hơn tôi tưởng, hầu như về trước tôi. Anh ngồi đợi tôi bên bàn ăn, vẻ bình thản. Tôi ăn tối một cách khó nhọc.

Ngày hôm sau, tôi tìm đến tiệm thời trang Esprit. Cô gái hôm qua mở cửa cho tôi. Tôi có thể chắc như vậy, vì bờ lưng tuyệt đẹp của cô ta khác hẳn những tấm lưng trùng trục của những cô gái khác trong cửa hàng. Lúc này tôi đứng cách cô ta chỉ một bước chân.

Trái với thân hình đầy vẻ gợi tình dù chủ nhân của nó không cố ý, khuôn mặt cô gái toát lên một sự dịu dàng đến nhẫn nại. Sống mũi thanh nhỏ, đôi mắt nâu mở to và khóe miệng hằn sâu như nũng nịu, cô ta vừa giống một đứa trẻ lại vừa như một thiếu phụ đáng kính trọng. Tôi thở dài. Tôi tin rằng, nếu tôi ở địa vị của bất cứ người đàn ông nào, đều không tránh khỏi ước muốn được ôm cô vào lòng để che chở hoặc gối lên lòng cô để được cô che chở.

- Em giúp chị được gì không? - Cô gái mỉm cười, đôi môi hồng căng giãn như một viên kẹo dâu dùng để chụp ảnh quảng cáo. Giọng nói ở tông độ trong vắt của những người lồng tiếng trong rạp chiếu phim.

- Hình như chị mới đến đây lần đầu. Để em dẫn chị qua đây bên kia...

- Không cần - tôi lạnh lùng - Tôi chỉ muốn tìm hai chiếc áo sơ-mi và tự tôi có thể chọn được.

- Vâng, - cô gái cố gắng làm tôi hài lòng - Em đứng ngay đây, nếu có cần gì, chị cứ gọi.

- Tôi không tin rằng khiếu thẩm mỹ của cô có thể giúp tôi được - Tôi cố tình hành hạ cô gái. - Tôi có thể tự chọn mà không cần người phục vụ.

Cô ta vẫn cười dịu dàng, và sự dịu dàng của cô ta làm tôi đau đớn. Tôi chọn hàng loạt váy và áo sơ-mi, sau đó vào phòng thay đồ, nhưng không ưng cái nào. Tôi yêu cầu rất nhiều phụ kiện thử kèm, rồi đòi đổi thứ khác, thứ khác nữa. Cô gái chạy ra chạy vào để mang theo dây lưng, nịt tất, gi-lê đi kèm. Cô ta im lặng giúp tôi thay ra những thứ đồ không ưng ý và im lặng gấp lại hàng đồng quần áo mà tôi vừa thử. Cô ta không dám nói nhiều, chỉ mỉm cười dịu dàng và nhẫn nại. Tôi không có lý gì để mắng nhiếc cô ta được. Tôi cởi ra bộ quần áo thử cuối cùng để mặc trở lại bộ của mình. Tấm gương trong phòng thay đồ là loại đắt tiền. Nó trong vắt, phản chiếu toàn bộ cơ thể tôi, từ gót chân lên đến đỉnh đầu. Bình thường tôi vẫn ngắm mình qua tấm gương trong phòng tắm, song hôm nay tôi muốn mặc quần áo vào thật nhanh.

Khi nhìn thấy tôi bước ra khỏi phòng thay đồ, cô gái cuống quýt tiến lại hỏi xem tôi có hài lòng với bất kỳ món đồ nào vừa thử không. Tôi chậm rãi lắc đầu. Cô gái vẫn mỉm cười dịu dàng như thể cô ta sinh ra là để cho tôi tra tấn. Cô giúp tôi chỉnh lại cổ áo và nói rằng hy vọng những mẫu mã trong tháng tới sẽ làm tôi vừa ý. Tôi tự ngượng với chính mình. Tôi có thể xói tung cả thành phố này cũng không tìm đâu ra một cô phục vụ như vậy. Cô như một nhân vật trong bộ phim phổ biến kiến thức nói về những tiện ích của việc làm hài lòng khách hàng, chứ không phải sự hiện diện của cô là có thật. Trước khi chào tôi, cô nói rằng các cô bán hàng kia ghen tị với bờ vai tròn trịa của chị, và chỉ có những người phụ nữ quý phái sinh ra mới có bờ vai ấy. Câu nói của cô làm tôi hài lòng. Tôi hỏi cô ta bao nhiêu tuổi.

Em hai mươi hai tuổi, chắc em kém chị không nhiều.

- Tôi gấp đôi tuổi cô. Cô trẻ và còn quá nhiều thời gian trên cuộc đời này. Hãy chỉ làm những gì mà mình thấy đúng.

Sau câu nói mà suốt bốn mươi năm trời bị mẹ tôi tra tấn, tôi bước ra ngoài cửa. Một tuần sau đó, tôi tiếp tục đến Esprit. Tôi lặp lại kịch bản đúng như lần trước, còn cô gái phục vụ tiệm thời trang vẫn nhẵn nại với tôi như thể mắc nợ tôi từ kiếp trước. Lần này tôi chọn hai chiếc áo sơ-mi và ba quần âu. Cô gái gói đồ vào một túi giấy in thương hiệu cửa hàng và tiễn tôi ra cửa. Tôi cảm thấy trong lòng nhen lên một thứ tình cảm hết sức mâu thuẫn. Tôi yêu quý cô gái này, nhưng đồng thời lại căm ghét cô ta. Nhìn vào cô, tôi vừa có thể nhìn thấy bản sao của mình hai mươi năm về trước, vừa nhận ra những thứ mà tôi không còn có thể níu kéo được nữa.

Tôi đến Esprit thường xuyên, như một thứ tự kỷ ám thị, một thói quen không thể bỏ, mặc dù những quần áo lấy về từ cửa hàng đều bị bỏ quên trong góc tủ.

Một buổi chiều, tôi nhìn thấy chồng tôi đi vào một plaza đá quý và lên thẳng tầng trên cùng. Tôi không cần bám theo anh vào tận trong phòng trưng bày. Tôi lạnh lùng quay xe về nhà và chờ đợi. Tôi nói cô quản gia không cần phải chuẩn bị đồ ăn. Chúng tôi sẽ không có thời gian ăn uống trong suốt cuộc tranh luận để đi đến quyết định. Nếu anh về sớm, chiếc hộp đá quý tặng cô nhân tình hẳn vẫn còn nguyên trong túi để dành cho hôm sau, còn nếu anh về muộn, cô ta đã nhận được quà rồi. Dù thế nào thì tôi cũng phải lên tiếng.

Chồng tôi về nhà, vẻ mặt phẫn chấn, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi. Tôi định sẽ nói trước, song anh cắt lời.

- Hôm nay không cần nấu ăn.
- Đúng, không cần nấu ăn - Tôi thản nhiên.
- Em thích chọn tiệm ăn nào?

Đến lượt tôi ngạc nhiên. Và không để tôi kịp trả lời, anh rút từ túi áo vest ra một hộp vuông nhỏ bọc giấy bạc, trên thắt chiếc nơ mạ nhũ kim vàng.

- Cửa em! - Anh chìa chiếc hộp cho tôi - Chúc mừng đám cưới bạc.

Tôi đã mãi mê quan sát mọi hành tung của chồng và cô gái kia mà quên cả ngày kỷ niệm đám cưới của mình. Tôi cố vớt vát.

- Lạy Chúa, em xin lỗi. mấy tháng vừa rồi em đã nghi ngờ anh và cô gái ở tiệm thời trang Esprit.

Sau vài giây chững lại, chồng tôi cười to. Anh cười phá lên như đứng trước một sự gì vui nhộn lắm.

- Em vớ vẫn lắm. Đây là con gái một ông bạn cũ của anh. Thuở còn hàn vi, anh đã mang ơn ông ấy nhiều, nên cách duy nhất để trả ơn bây giờ là giúp đỡ con bé đôi chút. Ông bạn anh chết rồi, còn hai mẹ con nó cũng khá vất vả. Anh đang tính bàn với em để nhận nó làm con nuôi.

- Đúng là em vớ vẫn thật - Tôi ngượng ngịu lồng chiếc nhẫn anh tặng vào tay - Kim cương đen Brazil. Em mới chỉ nhìn thấy trên tạp chí. Làm sao anh mua được?

Chồng tôi nhún vai, như thể đó chỉ là chuyện nhỏ.

- Đừng bao giờ nghi ngờ chồng em nữa. Anh cũng là một viên kim cương đen Brazil đấy - Anh nháy mắt và bước lên cầu thang xoáy tròn ốc chạm gỗ tếch - Trong lúc anh đi tắm thì em nghĩ ra xem nên đi ăn tối ở đâu nhé.

Tôi sững người và ngồi phịch xuống ghế salon, nước mắt tuôn như suối.

*

* *

Trên tầng 15 của một khách sạn sang trọng trong thành phố, một người phụ nữ có bờ vai tròn trịa quý phái đang nép mình vào ô cửa trông xuống những con phố đan vào nhau nhằng nhịt.

Người thanh niên trạc ngoài ba mươi tuổi mình để trần, phần thân dưới chỉ cuốn hờ hững một chiếc khăn tắm màu trắng pha lam nhạt, đúng tông màu logo của khách sạn. Khuôn ngực cuộn cuộn của anh ta lấm tấm mồ

hôi. Anh ta tiến lại gần người đàn bà vài ba bước, rồi chùng như quá sốt ruột, anh cúi xuống gần cổ và bờ vai tròn trịa.

- Em không yêu anh - Anh thì thảo.

- Có mà. Rất yêu - Người đàn bà nấc lên, rồi chùng như không chịu đựng thêm được nữa, người đàn bà xoay người lại, để mặc đôi môi lang thang trên lớp áo ngủ viền hoa hồng trắng.

- Em không cố gắng. Em không muốn ở gần anh - Bàn tay gân guốc trườn lên những ngón tay đang búi chặt lấy ô cửa sổ.

Viên kim cương đen gợn ánh dưới bóng chiều tà.

Em không thể. Em không còn cách nào khác. Chẳng có lý do gì để từ bỏ ông ấy. Ông ấy không ngoại tình. Ông ấy vẫn rất yêu em.

*

* *

Trong phòng khách của một căn hộ nằm trên khu chung cư 18 tầng, một cô gái nửa nằm nửa ngồi trên chiếc salon bọc da báo. Cô khoác bộ kimono mỏng tang. Mỗi lần cô xịch về mé bên kia của tay vịn, chiếc áo lại xê dịch, để lộ những khoảng trống khiến người đàn ông đang quỳ dưới chân cô gần phát điên. Ông ta cố gắng tiến lại gần cô, nhưng càng gần bao nhiêu thì cái thân hình như muốn thiêu đốt con người của mọi gã đàn ông kia lại xịch ra bấy nhiêu, cứ như thể một chú báo gấm hoa đang gạ gẫm người đi săn mới vào nghề. Sau rốt ông ghì chặt lấy cô gái, nhưng cô dùng cả hai bàn tay lẫn đôi chân đẩy ông ra. Sự cựa quậy của cô gái càng khiến người đàn ông bị kích thích tột độ.

- Em làm tôi điên mất rồi. Giờ thì em muốn gì chứ?

Cô gái áp chặt bàn tay lên ngực. Viên kim cương đen lờn trên ngón áp út phản chiếu - Em muốn chết. Anh không yêu em.

- Em đừng nói gở. Anh yêu em hơn mọi thứ trên đời.

- Anh không yêu em nhiều hơn bà ấy - Cô gái nức nở.

- Giờ phút này, em là người duy nhất - Người đàn ông vùi đầu vào cô gái.

- Anh vẫn không dứt điểm.

- Anh đang cố gắng đây. Mà em không thấy mọi sự vẫn đang ổn sao. Em muốn gì được nấy. Anh vẫn coi em là nữ thần của anh.

- Không! - Cô gái đứng phắt dậy - Em, hoặc bà ấy.

- Ừ, em.

Người đàn ông kéo chiếc kimono ra và lần này cô gái không chống cự. Cơ thể cô oằn lên những làn sóng nhẹ nhẹ.

- Mà vợ anh bảo em những gì?

- Cấm không được dùng từ “vợ anh” ở đây - Cô gái cau mặt, sau đó lại nhoẻn miệng cười, một nụ cười trẻ thơ nũng nịu trên khuôn mặt dịu dàng - Bảo rằng: “Cô trẻ và còn quá nhiều thời gian trên cuộc đời này. Hãy chỉ làm những gì mà mình thấy đúng”.

*

* *

Một thanh niên điển trai, dáng người cao lớn sőt ruột bấm chuông cửa. Cô gái ra mở cửa, điệu bộ vẫn còn ngái ngủ. Cô cần nhần.

- Anh về mà không báo trước.

Người đàn ông không trả lời. Anh ta đi tới đi lui trong phòng vẽ bức bọ, sau rốt anh ta dừng lại trước cửa phòng ngủ. Nhìn thấy tấm drap nhàu nhĩ, gối vút mỗi nơi một chiếc, anh ta rít lên.

- Tao đã phải nhường cả nhà lẫn giường cho lão già suốt buổi trưa, còn phải báo trước à.

- Đây không phải nhà của anh. Là thành quả của tôi. Tôi đang nghi ngờ công sức của anh đang đổ xuống sông xuống bể với con quạ của anh đấy.

- Cứ từ từ rồi sẽ tính. Nếu mẹ ấy ly dị chồng thì một nửa số cổ phần và bất động sản mới được sang tên. Lúc ấy đừng coi thường thằng này. Xem ai tài giỏi hơn ai - Nhìn cô gái đang lấy tay che miệng ngáp, anh ta đay nghiến - Kiệt sức rồi chứ gì.

- Không! - Cô gái nhoẻn miệng cười, nụ cười trẻ thơ nũng nịu trên khuôn mặt dịu dàng - Anh nên thử sức của anh ấy.

Người đàn ông bế thốc cô gái vào trong phòng. Anh ta tuột nốt chỗ vải còn lại trên người cô.

- Khoan đã - Cô gái ngừng lại - Kế hoạch tự nhiên lại thay đổi, lại phát sinh, thì làm thế nào?

- Đâu rồi sẽ vào đấy, chạy đua xem ai giành được hợp đồng hôn nhân trước nhé. Anh chỉ cho phép em một tháng với ông bố nuôi thôi đấy. Sau đó chúng ta mỗi đứa một chiếc mui trần và đi phơ năng ở Hawaii. Đến lúc đó xem em thử sức anh được đến đâu.

Cô gái cười khúc khích. Bàn tay có viên kim cương đen mài miết trên tấm lưng trần lấm tấm mồ hôi.

Thùy Linh

Gió mưa gửi lại

- Anh về đi! - Chị giục, siết chặt chiếc khăn dạ quàng trên vai vào người.

- Đứng với anh thêm một lúc nữa.

Đôi chân bồn chồn đổi chỗ. Lúng túng, anh rút tay vào túi áo khoác màu khói, lấy ra bao thuốc lá, hai ngón tay thon mảnh nhón lấy một điếu. Rồi kẹp chiếc bật lửa zippo giữa hai ngón tay, ngón trỏ bật nắp một cách điệu nghệ, liền sau tiếng tách nho nhỏ, một nụ hoa lửa bùng lên.

- Có lẽ ta về thôi. Em thấy lạnh rồi.

Chị quay mặt đi và nói.

- Thế cũng được.

Vừa bước thì anh túm lấy vai chị giữ lại, ghé sát mặt vào chị hỏi:

- Em không giận anh chứ?

Chị cười không thành tiếng rồi khẽ lắc vai khỏi tay anh, bước đi mà không hề ngoái lại.

Cuối cùng, cuộc chia tay mà anh rào đón hơn một tháng trước diễn ra êm ả và bình thản. Hay ít ra chị cảm thấy lòng mình như vậy.

Một giờ sau chị mới về nhà. Căn nhà tối om chìm trong khu vườn um tùm cây cối đen đặc như một khối thạch lớn. Chị bật đèn và bước vào phòng khách. Trên chiếc bàn, giữa bộ salon vải gai thô quây tròn vẫn còn hai ly cà phê. Một ly chỉ còn vệt nâu đen tròn bằng đồng xu cạn khô bám chặt nguyên dưới đáy. Ly kia của chị vẫn còn nguyên. Lúc này mãi lắng

nghe anh nói, đúng hơn là mãi lắng nghe lòng mình mà chị bỏ quên. Giờ nó lạnh ngắt và dường như đông cứng thành cục mực tàu. Chị vào bếp lấy chai rum và lon soda tự pha cho mình một ly cocktail. Chị pha cocktail tuyệt ngon. Bí quyết ấy chị học được ở một người đàn bà Grudia mà chị từng quen, sau hơn một năm tạo dựng lòng mến thương giữa họ. Cũng nhờ những ly cocktail tuyệt ngon ấy mà bà ta đã nhốt anh chàng Cuba cao to đẹp trai kém mình gần hai chục tuổi trong chiếc túi tình yêu mà bà ta huyễn hoặc khâu nên khiến nó tỏa hương nồng nàn của rum Lahavan. Khi cocktail tràn khỏi miệng túi thì cũng là lúc anh chàng kia nhẩy ra, để lại nỗi oán hận trĩu nặng gần bảy chục kilo chồm chồm dọc hành lang ký túc xá vào đêm khuya mỗi khi có ai đó đi ngang qua và trót hỏi về anh chàng kia.

Suốt hai năm quen nhau, mỗi khi anh đến chị cũng thường pha cocktail. Anh ngồi chìm lút trong chiếc salon, đầu tựa vào thành ghế, ngoẹo sang bên, khép hờ đôi mắt mệt mỏi có những vết nhăn ở khóe như đuôi con chim xòe lên, lắng nghe một bản nhạc nào đó và nhắm nháp ly cocktail. Có lúc anh đùa chị là đã học cách nhốt anh giống như cái bà Grudia kia. Khi ấy chị đã tự ái và ngốc nghếch nói cho anh biết, rằng chị không bao giờ tìm cách sở hữu anh, rằng chị không dìm anh trong những ly cocktail mê hoặc đó, mà bằng sự im lặng dịu ngọt. Có khi cả tuần anh không đến, chị không chất vấn. Anh quanh co, chị không vặn hỏi. Biết anh nhiều lần không nói thật, chị cũng không truy tìm lý do. Chị sống cuộc đời của mình mà không bị cuốn vào đời tư của anh. Hình như những người đàn ông chị yêu chỉ giúp chị hiểu hơn về mình. Họ như những ly rượu không thể thiếu trong bữa tiệc cuộc đời mà chị tự soạn và tự thưởng thức một mình. Và, những ly rượu ấy cũng sẽ có lúc cạn, giống như tối nay.

Tối nay, họ vừa qua một bữa tiệc quá no nê từ trước đó, không thể nhấp thêm một giọt nào nữa. Giờ đây còn lại một mình, chị tỉnh dậy sau một cơn say bã bời, thể xác tê nhức nhưng tâm trí sáng rõ, nhớ lại từng việc đã xảy ra. Chị không bắt ngờ với lời chia tay của anh. Thực ra chị hiểu, ngọn gió chia tay đã thổi vào giữa họ kể từ ngày họ tình cờ gặp lại nhau trên bãi biển cách đây hai năm... Khi ấy là mùa đông. Sau những thất bại liên tiếp trong chuyện yêu đương, chị mệt mỏi và chán nản, không thể tập trung làm bất cứ việc gì. Bạn bè cho rằng chị bị trầm uất kéo dài và phải nhanh chóng thoát khỏi tình trạng đó. Theo lời khuyên của một người bạn vong niên là giáo sư tâm lý, chị rời bỏ công việc trong căn phòng kín mít và ảm đạm để tới khu nhà nghỉ bên bờ biển. “Hồi bé cô thích đi chơi ở đâu nhất?”. Giáo sư hỏi,

nhìn sâu vào đôi mắt thâm quầng u ám của chị. “Tôi thích biển”. “Cứ đi ra biển, rồi cô sẽ thấy cái mình muốn tìm. Nhưng nhớ là chỉ đi một mình thôi đấy”. Chị không tin lắm nhưng vẫn sửa soạn ra đi. Biển mùa đông xám xám như mặt hồ tù. Bầu trời cũng chỉ một màu xám xịt, thảng bóng chim hải âu xé ngang bay về phía chân trời mờ mịt.

Chị cuộn người trong chiếc áo khoác dài gần đến gót chân, lang thang trên bãi biển đầy những vỏ ốc tràn vào theo con sóng biển viền bọt phủ bờ. Như thuở còn thơ, chị nhặt một con ốc to bằng nắm tay áp vào tai để nghe tiếng sóng rì rầm của đại dương. Chị như nhặt lại tuổi thơ của mình ở cuối chặng đường dài mệt mỏi. Chị mãi mê với trò chơi đơn sơ ấy cho đến khi anh xuất hiện trước mặt chị, trong tay cũng cầm một vỏ ốc. Giây phút ngỡ ngàng, họ chợt nhận ra là đã từng quen nhau hồi còn ở Nga. Ngày hôm sau, họ đã tay trong tay, đứng trên mỏm đá nằm sát chân con sóng. Anh đứng quay lưng ra biển để chắn gió cho chị. Nhưng chị vẫn rùng mình vì lạnh. Anh mở rộng chiếc áo măng tô, kéo chị sát vào mình. Gió vẫn thổi không ngừng...

Có tiếng chuông điện thoại. Chị uể oải nhắc máy, tay kia vẫn cầm ly cocktail đã gần cạn.

- Cô ơi, con đây.

Giọng thanh nữ mệt mỏi quen thuộc. Chị cũng không mặn mà bắt chuyện.

- Chào con, có chuyện gì thế?

Ngập ngừng một lát, con bé nói:

- Con đến chơi với cô bây giờ có được không?

Ngước nhìn đồng hồ. Đã chín rưỡi tối. Nhưng điều quan trọng là chị muốn ở một mình lúc này.

- Con không thấy muộn rồi à?

- Nhưng con muốn tới cô lúc này.

- Tùy con!

Chị ra cổng đứng chờ con bé. Đêm nay sương muối dày đặc. Đứng một lúc tóc chị đã âm ẩm hơi nước. Và khi con bé tới, thì khí lạnh đã len qua mấy lớp áo, thấm sâu vào da thịt chị. Con bé đi chiếc xe Dream mới cứng, lượn sát vào nơi chị đang đứng. Mới có vài tháng không gặp mà trông nó khác hẳn. Quần áo hợp thời trang. Mái tóc tủa thả hờ trên bờ vai. Con bé xinh quá. Nhưng chị vẫn nom thấy có cái gì là lạ mơ hồ mà không sao hiểu được là cái gì. Cái gì nhỉ?

- Cô ời, con lạ lắm hả?

Con bé đoán được ý nghĩ của chị, nhoẻn cười hỏi.

Chỉ ngẩn ngơ gật đầu, mắt vẫn hút vào nó.

- Có thể thật.

Con bé bây giờ mới chịu xuống xe.

- Cô sẽ còn ngạc nhiên nhiều.

Vào đến phòng khách chị vẫn tiếp tục quan sát vẻ mới lạ của con bé mỗi khi có dịp. Trong lúc đợi chị đun nước pha trà, nó ngồi đúng chiếc ghế bành yêu thích của anh, ngả đầu về một bên như ngủ gật, mái tóc tủa mềm mại hung hung đỏ che gần kín gương mặt trái xoan mịn màng.

- Con mệt lắm phải không?

Nó bỗng ngồi thẳng lên, hất mái tóc ra phía sau, cười mơ hồ, lơ đãng giơ tay đón ly trà to tướng mà vẫn không nhìn chị.

- Cô ời, cô có uống rượu không?

- Sao? Con lại uống rượu nữa à?

Không đợi chị đồng ý, nó rút trong túi ra một chai Black & White và bật nắp, rót vào hai chén uống trà để trên bàn, phớt lờ ánh mắt ngạc nhiên của chị, nói:

- Cô đừng hỏi tại sao nhé. Cũng chẳng có gì là lạ đâu. Cứ uống đi cô ạ. Cô cũng đang buồn mà.

Chị gần như buông rơi chén rượu xuống mặt bàn.

- Sao con biết?

Con bé cười ranh mãnh.

- Tuy mấy tháng nay không đến nhưng con vẫn luôn biết mọi chuyện về cô. Đừng ngạc nhiên. Sau này con sẽ giải thích. Mà con không nói thì tự cô cũng sẽ biết.

Chị uống một hơi hết chén rượu. Con bé lại rót tiếp cho chị một chén nữa rồi lấy bao thuốc lá châm cho chị một điếu. Nó cũng hút. Hai ngón tay kẹp điếu thuốc hờ hững vẽ sành điệu.

- Ừ... hôm nay cô gặp chuyện buồn. - Chị thú nhận坦然 nhiên như khi phải chia sẻ chuyện buồn của người khác.

- Chuyện ông ấy phải không?

Chị gật đầu. Rít một hơi thuốc sâu vào trong. Cả lồng ngực nóng ran lên.

- Đúng như con nói trước đây, tụi cô chia tay rồi!

Con bé bật cười một tiếng khô lạnh.

- Chúc mừng cô.

- Sao cơ.

Chị ngơ ngác nhìn con bé. Nó坦然 nhiên nhìn lại chị qua làn khói thuốc mềm như một tấm voan mỏng che phủ gương mặt khó hiểu của nó. Rồi lại cạn chén rượu. Và lại châm một điếu thuốc mới.

- Đơn giản là ông ấy không xứng đáng với cô.

- Con biết gì về chú ấy mà nói thế?

- Con cảm thấy thế.

- Con cảm thấy thế nào? - Chị bắt gặp lòng mình là vẫn muốn nghe người khác nói về anh.

- Có nghĩa là... - Con bé hơi lúng túng - Con thấy cô khác trước nhiều lắm.

- Như thế không tốt à?

Con bé tự rót cho nó chén nữa. Chị nhắc chén rượu đầy ấy đặt trước mặt mình, nói khẽ:

- Con uống hơi nhiều rồi!

Con bé lẳng lặng lấy cái chén không của chị rót tiếp rượu vào rồi tu cạn một hơi. Xong lấy tay áo quạt ngang miệng. Rồi ngẩng lên nhìn chị. Đôi mắt mệt mỏi chìm trong quầng thâm thăm thẳm âm u như một khu rừng.

- Cô biết không, cô chỉ thay đổi những gì thuộc về ông ấy và để nó phù hợp với hoàn cảnh trở trêu của cô, dù cô không muốn. Còn những gì thuộc về riêng cô thì mỗi ngày cứ một tồi tệ đi.

Chị chống tay lên thành ghế, bàn tay đỡ ngang vầng trán. Gương mặt tựa như bị che khuất sau chiếc mặt nạ. Dù cố gắng giữ vậy mà một tiếng thở dài vẫn bật ra từ cội lòng sâu thẳm của chị!

- Con xin lỗi cô! - Con bé nhìn chị lo lắng - Có lẽ con không nên nói chuyện này.

Chị vuốt mặt một cái rồi, khẽ mỉm cười, lắc đầu.

- Hình như con nói đúng! - Chị thú nhận - Cô cứ nghĩ mình đã khác trước vì mình là người hạnh phúc.

Hóa ra không phải như thế. Cô chẳng thay đổi gì cả, cứ đứng yên trong khi mọi cái luôn tiến về phía trước.

Có lẽ chính vì thế mà cô mất chú ấy.

Con bé chồm nửa người qua chiếc bàn kê giữa hai người. Điều thuốc nó cầm trên tay cháy một phần ba vẫn còn nguyên mẫu tàn.

- Người ta chỉ có thể thay đổi vì tình yêu, hoặc vì lòng căm thù mà thôi.

Giọng nó lạnh tanh cay nghiệt. Ngả người thật mạnh vào thành ghế, nó dúi điều thuốc còn gần nửa vào chiếc gạt tàn rồi hấp tấp châm điều thuốc mới.

Nó làm tất cả việc ấy như kẻ đang mê ngủ.

- Thế tình cảm của cô và chú ấy suốt hai năm qua không phải là tình yêu ư? - Chị lúng túng hỏi nó.

Nó cười nhạt:

- Cái đó thì cô biết rõ hơn con chứ?

Biết cái gì nhỉ? Chị chỉ biết chắc chắn một điều khi yêu anh ấy, là có ngày mối tình của họ sẽ chấm dứt.

Có anh mà vẫn buồn, còn buồn hơn những ngày phải sống một mình. Những ngày đầu chị còn khắc khoải chờ anh tới. Nhưng thường anh bận bịu vào những lúc chị mong mỏi nhất, rồi thưa dần, thưa dần... Tới khi anh đến, anh đi như người khách ghé thăm và phải ra đi vào lúc để tránh cho nhau những sự bức mình nếu ngồi chơi quá lâu. Chính cái sự ít biết về anh đã giúp chị khỏi sụp đổ lúc này, nhưng lòng chị vẫn không khỏi đau đớn. Chẳng phải đau đớn vì mất anh, mà chị biết rằng sẽ rất lâu chị mới lấy được sự thanh thản như trước đây, hoặc có thể không bao giờ nữa. Chị đang ân hận. Chị chột hiệu lòng mình lúc này. Có lẽ con bé đã nói đúng. Tình yêu không khi nào bắt người ta ân hận dù bất cứ xảy ra chuyện gì.

- Cô ơi... - Giọng con bé chột run run - Con xin lỗi vì đã nói chuyện này khi cô đang rất buồn.

Chị cười với nó. Cũng không hiểu vì sao lại cười được. Có thể chị sợ con bé buồn vì mình. Nó ngồi nép vào góc ghế bành, hai tay để dưới đùi, mắt ngược nhìn chị như thể bé gái đang ngồi chờ nghe chuyện cổ tích. Một

ý nghĩ bất chợt như cơn mưa rào ập xuống khoảng trống tâm hồn chị đang được khao khát vỗ về, thương yêu, giá con bé là con gái chị.

- Đêm nay con ở lại với cô chứ?

Con bé nhìn đồng hồ.

- Con phải về cô ạ!

- Muộn rồi, đi một mình nguy hiểm lắm.

- Cô đừng lo, con quen rồi.

- Đạo này con có làm gia sư không?

- Con nghỉ ít lâu nay rồi.

- Người ta không thuê con nữa à?

Con bé nhếch mép cười. Chị không thích nụ cười này vì nó khiến con bé già đi hàng chục tuổi.

Nhưng chẳng bao giờ chị nói với nó cả.

- Con không thích làm nữa.

- Hai chị em con sắp tới sẽ sống ra sao?

- Mấy tháng nữa con sẽ tốt nghiệp. Em con cũng chỉ còn hơn hai năm nữa thôi. Con đã có cách rồi.

Thôi con về đây.

Con bé nhặt bao thuốc lá chỉ còn non nửa cho vào túi, vội vàng đứng lên như không muốn tiếp tục câu chuyện. Bỗng sức nhớ nó lại lôi ra, giờ lên.

- À quên, con để lại đây cho cô hút nhé.

- Con cứ cầm về. Con hút thuốc từ bao giờ thế?

Hút in ít thôi, cũng đừng uống rượu nữa nhé.

Cô bé cất bao thuốc vào túi và cười khanh khách.

- Cô sợ con hư à? Cô đừng lo. Con còn nhiều việc quan trọng hơn cả sự phá đời. Con không còn nhiều thời gian để mà hư hỏng nữa cô ạ!

Chị tiễn nó. Ra đến cổng, con bé dựng xe và ôm lấy chị.

- Con yêu cô lắm, mong cô đừng buồn nhiều, chuyện đó chẳng đáng gì đâu. Đàn bà khi cặp bồ là hay toan tính, mơ màng đến cuộc sống mới. Đàn ông thì khác, họ chỉ muốn người tình làm thi vị cuộc sống riêng nhằm tẻ của họ, cái cuộc sống họ không muốn đem vứt đi ấy mà. Thế mới dớ dẩn...

Chị bật cười. Con bé cũng toét miệng ra cười, nét trẻ thơ trở lại gương mặt nó. Chị ôm lấy đầu nó siết chặt vào vai mình, hôn nhẹ nhẹ lên mái tóc thơm thơm dịu dịu.

- Giá con mà là con gái cô nhỉ. - Giọng chị tha thiết.

Con bé giấu mặt vào cổ chị như đứa trẻ lúc ngượng ngùng có người lạ. Nó hít một hơi thật dài mùi da thịt chị rồi hất đầu lên, mắt nhìn chị hiền muộn.

- Con rất mong được làm điều đó, nhưng con không thể...

- Sao thế? - Giọng chị có vẻ phật ý - Aáy là cô nói vui thế thôi.

- Đã là con thì phải mang đến cho mẹ niềm vui, nhưng con chắc chắn không thể...

- Con cứ là con như những ngày qua là cô vui rồi.

- Nhưng con sợ sau này sẽ không được như vậy nữa...

- Con nói thế nghĩa là sao? - Chị lo lắng hỏi lại nó.

- Thôi muộn rồi, cô vào nghỉ đi. Con về nhé!

Con bé ôm riết lấy chị một lần nữa, không nói thêm lời nào, lên xe rồi máy phóng đi. Nhìn gương mặt nó chị có cảm giác như nó đang khóc.

Những ngày sau đấy, cuộc sống không khủng khiếp như chị tưởng. Hóa ra anh đã không thêm vào cuộc đời chị những gì lớn lao.

Cuộc chia tay chẳng đào khoét một hố sâu tận nguyên nào trong tâm hồn chị. Sao lại như vậy. Chính chị cũng không lý giải được điều này. Chị không mừng, không buồn phiền vì điều đó. Chắc anh còn nhẹ lòng hơn nhiều. Một vài lần anh gọi điện cho chị vào đêm khuya, nói rằng anh vẫn còn nhớ ly cocktail của chị. Chị còn nhớ khi nào anh thích thì cứ đến, chị sẽ pha tặng. Nhưng anh không đến. Chị cũng không chờ mong.

Người chị hay nghĩ đến lại chính là con bé. Cái buổi tối nó đến thăm chị sau mấy tháng im hơi lặng tiếng cứ là lạ. Dường như nó biết rất rõ cuộc chia tay giữa họ vừa mới xảy ra tức thì. Nó khoái trá không cần giấu giếm. Nhưng sau đêm ấy nó lại biến mất.

Chị đến nhà tìm cũng không lần nào gặp và cũng chẳng biết thêm điều gì mới về nó. Con bé cũng chẳng gọi điện thoại cho chị lần nào. Chị nhắn tìm qua thằng em của nó cũng không thấy hồi âm. Chị càng khao khát được thấy nó thì nó càng náu kín vào đâu đó. Cứ như thế nó đã trôi ra khỏi cuộc đời này...

Chị quen nó ngày ấy cách đây đã mười năm, khi con bé mới mười hai tuổi. Bố nó sang Nga học nghiên cứu sinh và mang theo cả ba mẹ con nó. Mẹ nó mở một cửa hàng phở trong một ốp buôn bán của người Việt. Ngoài giờ học nó thường giúp mẹ bán hàng. Chị thỉnh thoảng có ghé vào đó ăn phở và trò chuyện với nó. Chị thích con bé vì trông nó xinh xắn lại mau mắn. Nó cũng quý chị vì chị hay cho nó quà, những món quà nho nhỏ của trẻ con Nga, vì nó rất ít khi được ra phố dạo chơi. Có lần nó kéo tay chị thăm thì:

- Cô ơi, hôm nào cháu xin phép mẹ rồi cô cháu mình đi chơi Park Kyltury nhé. Nghe nói ở đấy có nhiều trò chơi hay lắm phải không cô. Mấy năm rồi cháu không biết công viên là gì!

Nhiều lần rồi rồi chị tới để rủ nó đi. Nhưng nó không sao dứt bỏ khỏi công việc giúp mẹ nên đành thôi. Nó nín chị, mắt rơm rớm về nỗi tiếc.

- Cô đừng giận mẹ cháu nhé.

Chị bật cười xoa đầu nó.

- Sao cô lại giận mẹ cháu?

- Mẹ cháu cũng không muốn cháu phải thế này đâu. Mẹ cháu bảo, cố kiếm tiền thêm một năm nữa thì sẽ đưa chị em cháu về nước.

- Ủ, có khi lúc đấy cô cũng về rồi đấy.

- Thế thì thích lắm cô nhỉ - Mắt nó sáng bừng - Nhưng về nước cô đừng quên cháu nhé.

- Quên cháu thế nào được.

- Biết đâu đấy! Cô là người lớn, có bao nhiêu việc, cháu chỉ là trẻ con thôi.

- Nhưng người lớn không thể sống thiếu trẻ con được, cháu biết không.

Con bé cầu nhẹ vào tay chị, rồi lại xoa xoa vì sợ chị đau.

- Cháu làm thế này để cô phải nhớ.

Mấy tháng sau đấy vì bận làm luận án nên chị không thể qua chơi với nó được. Cuối tháng Năm thì chị sẽ bảo vệ xong. Đúng ngày mừng một tháng Sáu, chị tới chỗ con bé. Chắc ngày này mẹ nó sẽ không thể từ chối lời cầu xin đưa nó đi công viên của chị.

Tới nơi đúng lúc xe hàng từ Ba Lan về. Cả mấy tầng ốp người ta chen chúc đi lại như kiến. Lách mãi chị mới leo lên nóc tầng bốn, nơi có hiệu phở nhà con bé. Chị ngạc nhiên thấy chủ hiệu là một người đàn ông to béo, bóng nhẫy đang tay năm tay mười làm phở cho khách. Khó khăn lắm chị mới hỏi được về con bé trong cái âm thanh pha tạp tiếng người, tiếng băm chặt, tiếng chửi tục, tiếng gặt gồng khó chịu của tay chủ quán vì bị làm phiền.

Chị xuống cầu thang tầng hai, nơi chiếu nghỉ ẩm thấp tối tăm. Con bé ngồi nép trong góc, bị che khuất dưới chân người qua lại, trước mặt là rổ bánh rán.

Lúc này vì quá đông người nên chị đã không nhìn thấy nó lúc đi ngang qua. Chị ngồi thụp xuống ngơ ngác hỏi:

- Có chuyện gì phải không cháu?

Con bé nhìn chị, đôi mắt khô lạnh, thản nhiên không một nụ cười như trước đây.

- Bây giờ cháu đi bán bánh rán.

- Thế bố mẹ cháu đâu?

- Chết rồi. - Giọng nó khô khan.

- Sao lại thế? - Nước mắt chị tự nhiên ứa ra - Họ mất khi nào vậy?

Có hai người dừng lại mua bánh rán. Lúc trả tiền con bé lục mãi trong túi quần để tìm đồng bạc lẻ, người khách đợi lâu khó chịu nói:

- Thôi, đẹp. Cho mày.

Con bé trừng mắt nhìn anh ta, lôi ra đồng năm ruble nhàu nhĩ giữa đồng tiền hàng để lộn xộn trong túi nilon.

- Trả ông.

Anh ta quay đi sau khi buông một câu “Sĩ diện!”.

Con bé không thêm bận tâm, vẻ mặt trở lại thản nhiên u uẩn như cũ.

- Bố mẹ cháu làm sao vậy? - Chị gặng hỏi.

- Tai nạn.

Nói xong nó nuốt khan và im lặng. Hôm ấy, và cả sau này, chị không thể biết từ nó thêm điều gì về cái chết của bố mẹ nó. Đại để chị chỉ biết bố nó mất trước, vì đau buồn suy sụp, mẹ nó mất sau đó hai tháng. Tai họa ập lên đầu chị em nó khi lần cuối cùng chị đến thăm và hứa đưa nó đi chơi công viên vào ngày mùng một tháng Sáu chừng hai tuần lễ. Một người quen cho chị em nó ở nhờ và nó đi bán bánh rán để kiếm sống. Một năm sau chị em

nó dắt díu nhau về nước. Trước đó chừng hai tháng, chị đến tìm nó để đưa mấy bộ quần áo mà chị tự may cho. Nó bảo sắp về nước vì muốn tiếp tục đi học.

- Về bên ấy, cháu sẽ sống thế nào?

- Cháu chưa biết, nhưng thế nào cháu cũng sống được.

- Cháu có còn ông bà không?

- Hồi nhỏ bố cháu sống ở trại trẻ mồ côi. Còn ông bà ngoại cháu thì già lắm rồi, ở tí tặn quê cơ. Nhưng ở Hà Nội, chúng cháu vẫn còn căn hộ tập thể của bố mẹ cháu để lại, nhỏ thôi, nhưng hai chị em cháu thì cần gì rộng.

Nó còn cho chị xem sổ tiền dành dụm được trong năm qua, cộng với khoản tiền mẹ nó để lại trước khi chết, và của bạn bè bố mẹ góp lại mỗi người một ít giúp chị em nó. Nghe con bé nói, dường như nó đã sắp đặt cuộc sống ngày mai đâu vào đấy rồi. Mới mười bốn năm sống làm người, liệu nó có lường hết bất trắc của cuộc đời không? Nhưng nó cương quyết quá khiến chị hoang mang, không dám khuyên bảo điều gì.

- Sắp tới cô có về nước không? - Con bé ngần ngừ hỏi khi thấy chị chỉ im lặng nhìn nó.

- Cô cũng chưa biết thế nào. - Chị lắc đầu.

- Cháu về rồi thì cô thường xuyên viết thư cho cháu nhé. Cháu chẳng còn ai thân thiết cả. Bây giờ cháu sẽ phải làm lại từ đầu. Sáu năm sang bên này chắc bạn bè cũ quên cả rồi.

- Hay là cháu ở lại thêm một thời gian nữa rồi về cùng với cô luôn thế. - Chị thận trọng đề nghị.

Gương mặt nó đanh lại.

- Không được cô ạ, cháu còn nhiều việc phải làm.

Hôm tiễn chị em nó ra sân bay, chị đưa nó đồng kopek, bảo ném xuống đất. Nó ngơ ngác hỏi để làm gì. Chị bảo đó là phong tục để hy vọng có ngày còn trở lại nơi đây. Nó đưa trả lại chị.

- Không bao giờ cháu muốn quay trở lại nơi đây.

Dù bất cứ giá nào.

Nó xa rồi chị mới cảm thấy cuộc sống của mình bị hẫng hụt. Nghiêng về bên nào cũng thấy trống vắng.

Ở bên này nếu không vì công việc thì bạn bè cũng trở nên thưa thớt, nhạt nhẽo và xa vắng. Cô bạn thân người Ukraina thấy vẻ ngẩn ngơ mất hồn của chị bèn mời về quê chơi. Cô ấy kể, đó là một làng quê bé nhỏ, hẻo lánh, xa xôi, có rừng, có đồng cỏ, có dòng suối đẹp như trong mơ, có món sasluk ngon nhất thế giới.

Chị đang sống một cuộc sống mơ hồ, tất cả đều hư ảo, dường như không có gì là thật cả nên đồng ý ngay lời mời ngọt ngào đó.

Trước hôm chuẩn bị lên đường thì nhận được thư của con bé. Lá thư viết sau khi nó trở về ít lâu. “Cô ơi, đêm đầu tiên nằm trong căn nhà mình cháu không sao ngủ được”. - Con bé viết - “Hai chị em cháu nằm ôm nhau khóc suốt đêm. Chiếc giường trước đây bố mẹ cháu nằm đã bị một không thể nào dùng được nữa.

Chúng cháu nằm tạm trên nền nhà, không có chăn nên rất lạnh. Cháu nhớ bố mẹ cháu vô cùng. Nhớ cả cô nữa... Tự nhiên cháu thấy sợ những ngày sắp tới, giá cháu nghe cô đừng vội mà chờ cô thêm một thời gian nữa... Nhưng đã muộn quá rồi phải không cô?”.

Hôm sau chị đành xin lỗi cô bạn Ukraina và thu xếp về nước. Chị không còn ràng buộc gì ở nơi đây, cả công việc, cả bạn bè, cả một mối tình nào đó. Nhưng cứ ngỡ trở về thanh thản lắm, nào ngờ một nỗi buồn nhớ dai dẳng, đau đớn đeo bám chị cho đến tận bây giờ. Cuộc đời sau này của chị dường như bám rễ đâm chồi trên mảnh đất xa xôi lạnh giá ấy. Nơi ấy có một khoảng đời đã qua, khuất nẻo vào bên trời ký ức, nhưng vẫn luôn hắt những tia nắng lung linh vào cuộc sống nhàm tẻ hàng ngày của chị. Nơi ấy lưu giữ tất cả bóng hình không rõ mặt người, không tên tuổi, những cánh rừng thu rợp lá vàng bay, những cơn gió thág Chín điên cuồng đuổi theo bước chân người, làm nhức buốt hai thái dương, những con đường hun hút chạy mãi vào vùng trống vắng, những xóm làng xa xôi chìm khuất dưới vô vàn những bông tuyết lạnh lẽo...

Ngay chiều hôm về tới nơi, chị đến nhà con bé.

Thấy chị, nó lao vào ôm chặt lấy và bật khóc nức nở.

Đó là lần cuối cùng chị thấy nó khóc.

Những ngày qua hai chị em nó vẫn sống tằn tiện bằng số tiền đã mang về. Nếu cứ như thế này thì giỏi lắm cũng chỉ cầm cự thêm được một năm nữa. Con bé đang có ý định kiếm việc làm. Nhưng mới mười lăm tuổi đầu thì làm được việc gì? Nó đã đi hỏi mấy nơi, nhưng chưa tìm được chỗ nào phù hợp. Tình cờ một lần sang hàng xóm chơi nhân dịp về sau mấy năm xa cách, chị đã mang vận may đến cho nó. Bà hàng xóm bỏ việc nhà nước cả năm nay để làm bánh ngọt đưa cho các vườn trẻ và trường học bán trú. Công việc khá phát đạt và bà ta đang có ý định thuê thêm người. Con bé đã được nhận vào làm nửa buổi, còn nửa buổi đi học. Cứ thế nó đã học xong cấp ba và thi đỗ vào đại học. Hai năm sau, thằng em cũng thi đỗ một trường đại học khác. Cách đây hơn hai năm con bé nói với chị sẽ làm gia sư cho một gia đình khá giả.

- Họ trả lương cháu cao, vì họ giàu mà. - Nó kể nhưng không có vẻ gì mãn mà lắm.

- Cháu không thích à? - Chị nhìn vẻ mặt thản nhiên của nó, hỏi.

- Cháu không có quyền thích hay không thích, cô ạ. Cháu không có sự lựa chọn nào hết. Cháu cần tiền, cháu cần cuộc sống, cháu còn cần một thứ khác vô cùng quan trọng nữa...

Nó nuốt khan. Con bé có thói quen rất hay nuốt khan. Mỗi lần như thế lại gây cho chị cảm giác sờ sợ. Chị chờ nghe tiếp, nhưng nó im lặng, nghĩ ngợi dẫu dẫu.

Sáu tháng làm gia sư, con bé thay đổi hẳn. Nó không mặc tuềnh toàng như trước kia. Mái tóc được cắt tỉa đúng mốt, đôi khi còn trang điểm nữa. Với tuổi đôi mươi, trông nó càng rực rỡ, khiến chị đôi lúc cũng thấy sững sờ. Chỉ có đôi mắt là u uẩn, mỗi ngày qua càng u uẩn, khó nắm bắt. Đường như cả bóng tối cuộc đời chứa đựng trong đôi mắt ấy.

- Cháu đang yêu phải không?

Có lần ngồi uống nước với nó ở quán nhỏ ven Hồ Tây, nhìn nắng chiều trườn nhẹ trên mái tóc nhuộm hoe hoe vàng của nó đang rực lên như một cánh rừng thu, chị hỏi vậy. Nó nhìn chị như không hiểu chị đang nói gì. Chị nhắc lại. Nó cười gằn một tiếng.

Mãi sau mới nói thông thả cứ như thể nó cần tự trấn an mình vậy.

- Thực ra cuộc sống của cô có những gì nào? Công việc, một nhóm bạn bè, một tủ sách, một ngôi nhà trú thân... Thế cũng đủ rồi cho một cuộc sống. Ngày trước bố cháu đã từng có nhiều tiền, rất nhiều tiền.

Nhưng rồi bố cháu được gì, chị em cháu được gì? Hóa ra cuộc sống còn phải vứt đi nhiều thứ. Một lần trút bỏ là một lần đau đớn. Cháu đã quen với cuộc sống có rất ít sự níu kéo. Cháu không muốn bị chiếm hữu, cháu cần được tự do trần trụi. Mà tình yêu lại không mang lại cho cháu những cái đó.

Chị cho rằng mình hiểu những mất mát, đau đớn quá sức mà tuổi thơ con bé đã trải qua, nhưng càng ngày chị càng thấy mình lầm. Cái vẻ thay đổi lộng lẫy tươi trẻ bên ngoài của nó không đánh lừa được chị. Vết thương ấy không thể lành lặn mà càng thêm trầm trọng mỗi phút giây qua đi. Nhưng nó đã làm gì trong đêm tối mênh mông, chỉ có trời mới biết. Chị đã thử nhiều lần kéo nó ra khỏi vực thăm đen tối của ký ức nhưng bất lực. Chị chỉ có thể ở bên nó, phấp phỏng yêu thương lo lắng cho nó một cách dè dặt. Nó cũng không cho chị cơ hội để có thể làm hơn những điều chị mong muốn cho nó.

Có một chuyện xảy ra cách đây ba, bốn tháng gì đó khiến chị luôn băn khoăn mà không dám hỏi lại.

Một buổi chiều nó mời chị tới nhà ăn cơm. Một bữa cơm thịnh soạn với nghi ngút khói hương trên bàn thờ bố mẹ nó. Chị tưởng giỗ bố hay mẹ nó nhưng hóa ra không phải.

- Bỗng đêm qua cháu nằm mơ thấy bố mẹ cháu về. - Nó nói khi chị hỏi lý do bữa cơm đột xuất này - Bố cháu nằm trên chiếc giường kia kìa, trên người phủ tấm drap trắng toát. Còn mẹ cháu ngồi ở ngoài kia xoa tóc khóc. Cháu vừa đi đâu đó về nhìn thấy bên dất mẹ vào nhà, đến bên chỗ bố cháu nằm và nói: “Bố trông mẹ hộ con nhé! Con bận đi công viên một lúc”. Bố giở tấm vải trắng, tay dang ra đón, mẹ cháu nằm xuống nín khóc. Vừa lúc

ấy cháu nghe có tiếng thở dài rất to của ai đó và tỉnh hẳn. Chắc đêm qua bố mẹ cháu đã về đây, không phải lưu lạc bên kia nữa.

Chị thấy mắt mình cay cay. Còn con bé thản nhiên đứng lên thắp thêm tuần hương mới. Nó chắp tay rất lâu trước bàn thờ. Bữa cơm hôm ấy nó nói rất nhiều, cười rất nhiều, nhưng trong lòng thì chị cảm thấy rõ, một khoảng trống vắng mênh mông. Một mình lê bước trong đêm tối của lòng mình, nó đang muốn khóa lấp một điều gì đó khiến nó day dứt, nhưng không thể làm khác được. Suốt bữa ăn, thỉnh thoảng nó lại nhìn đồng hồ về bồn chồn không yên.

Ăn xong, lấy cớ bận việc chị về sớm. Nó cũng không giữ chị lại như mọi khi. Ra đến cổng, nó ôm chặt lấy chị, giọng run run.

- Con yêu cô vô cùng. - Đột nhiên nó đổi cách xưng hô - Dù thế nào cô cũng yêu và tha thứ cho con chứ?

Chị hôn vào má nó. Cả người nó run bắn lên.

Thương quá!

- Cô làm sao có thể ghét con được. Lúc nào cô cũng nguyện cầu những điều tốt lành đến cho con. Nếu con yêu và tin cô thì hãy đến với cô khi nào con không thể chịu đựng nổi cuộc sống này, nhớ chưa.

- Con nhớ!

Giọng nó ngân ngát, rồi từ từ buông chị ra, bỏ vào nhà.

Đêm ấy chị không sao ngủ được. Nó đang cố tình bưng bít một chuyện gì đó. Nhưng cũng như lâu nay, chị không thể hiểu nổi đó là cái gì. Nó vét voi từng tí tình cảm riêng tư đem cất vào phía tối của tâm hồn, không cho ai chạm tới, không một ánh mắt nào rọi thấu được. Nó nghiêng lòng xóa đi tất cả dấu vết khiến ai đó có thể bất chợt tìm thấy con đường dẫn tới vùng xa thăm thẳm của cõi lòng chắc có nhiều toan tính. Đã quen với sự bí ẩn ấy của nó, chị không cố nghĩ xem cái nó đang bưng bít ấy là gì.

Chị chỉ biết lo lắng và chờ đợi. Chờ đợi cái ngày những bí mật kia bị dẫn vạt đến tận xương tủy sẽ bật vỡ ra. Có thể đó là một kỷ niệm khủng

khiếp như cơn ác mộng, thâm tím thời thơ ấu xa xưa và trù lên cuộc sống ngày hôm nay của nó. Rồi con sẽ được thanh thân. Rồi con sẽ được sống như những thanh niên thế hệ con đang sống, chưa hẳn đã trọn vẹn, một cuộc sống không có chỗ dành cho quá khứ và những kế thừa văn hóa, nhưng sống động, đầy khát vọng, vui tươi. Rồi con sẽ có nụ cười hạnh phúc của riêng mình. Rồi con sẽ có nhiều thứ ngoài mái nhà che mưa, che nắng và những thứ giúp con no bụng.

Rồi con sẽ làm tất cả những gì mà thế hệ cô đã không làm được, ngay cả khi nguyện vọng cho phép. Cuộc sống tương lai của con chính là những khát vọng tự do mà nhiều thế hệ mơ ước, và đã bị dập vùi. Trong cuộc sống ấy, nếu con không được tự do, không được bay bổng, không say mê một cái gì đó thì con sẽ mang hình ảnh trái ngược với con, như thế hệ cô vậy.

Rồi khi cô chết đi, con sẽ không ngần ngại đọc trước linh cữu cô lời ai điếu cho những người quen nhường bộ, coi đó như một lối sống mẫu mực để rồi chỉ còn biết giơ mặt trái của mình ra mà cười thân ái với nhau. Hãy làm cho cuộc đời của con cũng chân thành như nỗi đau khổ của con vậy.

Sau đó ít lâu, chị ra nước ngoài bốn tháng để làm một công trình khoa học mà chị đang theo đuổi.

Trước khi đi, chị tìm nhả con bé mấy lần mà không sao gặp được. Đạo này nó thường xuyên biến đi vài ngày, rồi lại bất ngờ xuất hiện trước chị, vô cùng tình cảm, có khi nằm dài ra giường ngủ thiếp một giấc, tỉnh dậy lại ra đi, không nói một lời, cũng chẳng hẹn khi quay lại. Mấy tháng ở bên kia chị có viết thư cho nó nhưng không được trả lời. Đôi khi chị thoáng chạnh lòng vì sự lạnh nhạt khó hiểu của nó. Nhưng rồi tình yêu lạ lùng của chị dành cho con bé vẫn lớn hơn hết thảy. Và, con bé như miếng bọt biển hút hết cả tâm hồn lẫn tình cảm của chị.

Ngồi trên máy bay trở về, chị cố hình dung vẻ mặt con bé ra sao khi nhận những món quà chị đã lựa chọn kỹ càng để tặng nó. Đơn giản là chị mong được nhìn thấy gương mặt tươi vui thanh xuân mà không bao giờ chị có lại nữa. Vậy mà suốt mấy ngày chị không thể tìm được nó. Đứa em trai cũng không biết nó đi đâu. Rồi chị phải đi dự hội nghị ở một tỉnh vùng biển, sau khi viết lại mấy chữ. Đại để chị rất nhớ. Và mong được gặp nó.

Chị trở lại đúng vùng biển nơi chị đã gặp và yêu anh. Buổi chiều rồi, chị tách khỏi nhóm đồng nghiệp để lang thang một mình trên bãi biển. Dù không muốn nhưng chị vẫn cảm thấy lòng mình bồi hồi một nỗi nhớ, nỗi nhớ mà chị đã quên sau sự ra đi của anh.

Không hẳn là nỗi nhớ anh. Chị chọn một cồn cát nhỏ và nằm dài ra. Về chiều, con nước ròng đã lên, sóng dịu lại và biển thôi gào thét. Gió vẫn ào ào thổi từ khơi xa vào, mang theo cái vị của lòng sâu đại dương tưởng như mận mòi ngay đầu lưỡi. Nhớ hồi còn bé, lần đầu tiên ra biển, chị đã vốc nước biển lên để nếm.

Chị nếm cả những hạt mưa rào bất chợt tới làm cả mặt biển khổng lồ như bị rỗ hoa. Chị nếm cả những hạt cát luu luu khó chịu dưới những bước chân. Chị đứng dang tay, há miệng thè lưỡi nếm cả những đợt gió trong lành thổi từ chân trời nghiêng soi làm dáng xuống mặt biển.

Cô bạn gái cùng đi nhe hàm răng sún ra cười, bảo chị đúng là một con dở hơi, khi chị cam đoan gió biển cũng mặn như miếng cá kho vậy. Sau cuộc đi chơi biển đầu tiên ấy, cô bạn gái của chị chưa kịp thay răng mới đã chết trong một trận bom. Chuyện đã xảy ra hơn ba mươi năm, nhưng mỗi lần đứng một mình trên bãi biển vắng, chị cảm giác như vẫn còn nghe thấy tiếng cười như nắc nẻ của cô bạn, khiến chị đôi lúc phải nhìn quanh quất tìm một bóng người.

Chiều muộn, con nước ròng viên mãn nằm thờ rì rầm, khoan khoái. Mặt biển tự sưởi ấm mình bằng cách cuộn vào lòng sâu của nó những tia rực hồng cuối cùng. Đã đến lúc phải rời bãi biển. Chị cảm thấy lòng lâng lâng dễ chịu.

Chị bỏ bữa cơm hội nghị đặt sẵn ở một khách sạn lớn và đến một nhà hàng xinh xắn, khuất nẻo nằm cạnh hàng dừa sát bờ biển, tìm một góc kín đáo để ngồi. Đang mơ màng chờ món ăn mà chị đã gọi thì bị đánh thức bởi tiếng con gái cười khúc khích.

Tiếng cười nghe quen lắm làm chị phải nhìn ra.

Và thấy cả một đêm tối đổ ập ngay trước mặt mình.

Con bé mặc một chiếc váy ngắn ngang đùi, áo dây hở từ ngang ngực trở lên, lộ ra cái cổ cao gầy mảnh khảnh. Nó vừa đi vừa cười, đầu tựa vào vai người đàn ông mặc quần sooc và chiếc áo phông mỏng lộ rõ vòng ngực căng. Người đàn ông ấy chính là anh, người mà vừa mới đây thôi còn từ ký ức về với chị trong niềm mến thương dịu ngọt.

Vào đến giữa phòng, con bé dường như linh cảm thấy điều gì bèn ngoảnh lại. Ánh mắt nó chạm vào cái nhìn đờ đẫn của chị, mặt tái đi, sửng sờ. Anh còn đang mãi tìm một chỗ ngồi ưng ý nên không biết.

Chị vội vàng đứng dậy, đi vào trong bếp, hấp tấp trả tiền cho món ăn mà chị đã gọi nhưng chủ nhà chưa làm xong, xin lỗi rồi theo lối cửa sau bỏ về khách sạn.

Có lẽ cho đến lúc này, đó là đêm khủng khiếp nhất trong đời chị. Những gì chị tin yêu nhất đã tuột ra khỏi tầm tay. Chị đã tưởng cứ mỗi ngày cố làm một cái gì đó để ngày hôm sau sẽ tốt hơn ngày hôm qua, nhưng mọi chuyện càng tồi tệ hơn. Hay chị đã rời bỏ nó từ khi nào mà chính chị cũng không biết?

Có lẽ nào cái cách chị theo đuổi hạnh phúc vụng về đến nỗi chỉ đem lại phiền muộn? Chị làm cho mọi việc trở nên đổ nát ư? Có lẽ chị đã lê chân xuống vực sâu để sống cuộc đời như cỏ cây mặc người đời xéo nát? Sự thể này kéo dài bao lâu rồi?...

Đêm ấy chị ngồi trong bóng tối căn phòng, hút hết một bao thuốc lá, nhìn ra biển, chứng kiến cảnh bình minh vẽ phủ lên nền đêm đen màu vàng nắng, thấy cô đơn khủng khiếp.

Cũng khá vất vả chị mới trở lại được cuộc sống như trước đây. Trước khi có con bé. Trước khi có anh.

Tất nhiên chẳng thể như ngày xưa, nhưng cuộc sống không bị rắc rối do những nỗi thống khổ, cô đơn và sợ hãi sinh ra. Ít ra vào những đêm không ngủ hiu quạnh, muộn phiền, chị không còn khao khát hơi ấm của con người, một giọng nói dịu dàng, một tiếng thở dài êm ái... Chị không còn ước mơ lấy lại những gì đã mất, những cái chị đã tưởng nắm trong tay vĩnh viễn.

Cũng chẳng thể nào lấy lại được, mà có thì chỉ là những mảnh vỡ. Cuộc sống vẫn đang chuyển động, chị bằng lòng dừng lại ở bến bờ của riêng mình. Bây giờ chị có thể dạo chơi một mình ngoài đường, hòa vào đám người hạnh phúc, và thiên hạ nghĩ rằng chị cũng là người hạnh phúc như họ. Trong nhật ký của chị, trang cuối cùng chị viết rằng: Ngày 10 tháng 04 đã đạt được hiệp ước hòa bình có tính lịch sử ở Bắc Ai Len, sau cuộc thương lượng khó khăn kéo dài 21 tháng. Nhờ nó mà chấm dứt cuộc xung đột kéo dài gần ba thập kỷ qua ở Bắc Ai Len. Ngày 10 tháng 04, lực lượng nổi dậy Hutu ở Ruanda đã giết chết 53 thường dân, và làm bị thương 31 người khác. Ngày 10 tháng 04, cơ quan vũ trụ châu Âu thông báo, một nhóm các nhà thiên văn học Mỹ đã phát hiện một khối lượng nước tập trung trong một đám mây. Lượng nước này nhiều gấp một triệu lần số nước có trên trái đất, có nghĩa là có khả năng đổ đầy vào đại dương 60 lần trong một ngày. Ngày 10 tháng 04, mình rời bãi biển về, có lẽ cho đến cuối đời, không bao giờ trở lại nơi đây nữa... Mình tự ký hiệp ước đình chiến với cuộc đời mình... chị không viết thêm một dòng nào nữa sau đó. Chị cắt quyển nhật ký vào nơi thật cao trên giá sách, nơi không để ý tới và rất khó lấy.

Chiến tranh, chém giết, chia ly, phản trắc... Cuộc đời là vậy! Biết làm sao được, khi bất trắc rủi ro hay hạnh phúc không chia đều cho mọi người theo luật bình đẳng. Người nào chống đối lại nó là chống đối lại chính bản thân mình, như người mù chống lại đêm tối. Chị học cách thu mình nhỏ nhất trong cuộc sống hiện tại. Và để mình không trở nên nhàm tẻ, đơn điệu với chính mình, chị năng đi chùa, việc trước đây chị chưa từng làm.

Vài lần con bé tìm cách gặp chị nhưng chị cương quyết từ chối. Có lần nó đến trước cổng nhà chị bấm chuông và chờ đợi. Chị tắt đèn rồi đứng trong bóng tối căn phòng nhìn ra, đứng đưng thấy nó co ro trong sương lạnh, ủ rũ như một cây non cô lẻ. Chị thấy mình không còn đủ sức để mà xúc động nữa. Cả những tầng văn hóa mà chị đã được dạy dỗ từ nhỏ, được học hành cũng không khuấy gợi được lòng trắc ẩn đã bị vùi sâu trong sự tự ái và khinh bỉ. Con bé đứng như thế rất lâu và chỉ ra về khi thành phố chìm trong tiếng thở dài của ngọn gió đang rong ruổi trong những vòm lá trùm lên các ngôi nhà câm lặng như nấm mồ.

Nhưng sự bình thản hoặc chị tưởng như thế, kéo dài không lâu. Chị hay tự thanh minh cho mình mỗi khi tìm cơ đi ngang qua phố nhà nó, mắt kín

đáo nhìn vào ngõ nhỏ, hồi hộp mỗi khi thấy bóng dáng nào mảnh mai thấp thoáng ở lòng sâu con ngõ. Đêm đêm chị hay bắt gặp mình nhìn chiếc điện thoại thường reo lên vào giờ muộn, lúc con bé trở về nhà sau một ngày bộn bề công việc. Rồi chị mất ngủ triền miên, hút thuốc lá và uống rượu nhiều hơn, những ly whisky không thềm pha chế. Càng uống chị càng tỉnh, càng nhớ con bé. Khi mọi nỗi niềm cay đắng đã vơi cạn, những triệu cảm xúc hung bạo đã lắng xuống, chị chợt thấy sự thiếu vắng này còn khủng khiếp hơn nỗi oán hận chị đã dành cho nó. Vào một đêm tháng Chạp lạnh tưởng chừng như đông được cả gió, chị thấy bồn chồn không yên, máu như dồn cả về tim, và gió như gào thét trong im lặng rợn người. Chị ra vườn, ngồi xuống chiếc ghế mây, trước đây thường ngồi chơi với nó trong đêm trăng đẹp, thu mình trong chăn dạ mỏng. Trong đêm tối sâu thẳm của lòng mình, chị cố gắng lê bước để tìm cái ánh sáng nguyên sơ mà con bé đã soi rọi vào cuộc đời chị. “Dù thế nào cô vẫn yêu và tha thứ cho con chứ?”. Nó đã từng nói với chị như vậy. Và chợt hiểu rằng, chị đã không sao quên được những gì đã qua, nhưng từ miền bao la của tình mẫu tử, chị đã tha thứ cho nó.

Chị vùng dậy đi như chạy vào nhà, chân vấp phải bậc cửa đau điếng, cầm ngay máy điện thoại, ngón tay run rẩy ấn bảy con số mà nhắm mắt chị vẫn có thể làm được. Gặng hỏi mãi đứa em trai mới thú nhận với chị rằng chị nó nằm viện đã hơn tuần nay.

Hôm sau chị đến bệnh viện từ rất sớm. Con bé trần trần nhìn chị. Trong mấy giây ngắn ngủi ấy, cả hai như sống lại trọn vẹn quãng đời đẹp đẽ từ khi có nhau. Chị ngồi xuống bên nó, cầm bàn tay xanh xao nhỏ nhắn lên, kẹp chặt giữa đôi tay lạnh giá của mình. Đôi mắt đỏ rực long lanh. Có lẽ nó đang cố gắng để không khóc, hoặc nó không còn đủ sức để chắt ra những giọt lệ đang khô kiệt dần.

- Cô.

Nó cất lên đúng một tiếng bằng cái giọng run rẩy nhưng cũng đủ cho cõi lòng chị tan chảy ra.

- Con làm sao thế?

Chị không nghe thấy giọng nói của mình. Nó trào dâng trên con sóng của nỗi niềm thương xót đang cuộn cuộn chảy trong tim chị.

- Con không sao đâu. Cô đừng lo.

Con bé cố mỉm cười. Nụ cười giữa cặp môi khô nhạt dường như choán hết gương mặt héo xanh, chìm lún trong chiếc gối màu cháo lòng nhàu nhĩ.

- Con nhớ cô biết bao! Đêm nào con cũng nghĩ về cô và mơ thấy cô.

Nước mắt chị bỗng trào ra. Chị cầm bàn tay nó áp vào má mình, thổn thức.

- Cô cũng nhớ và yêu con vô cùng.

- Con biết mà!

Nó cười rạng rỡ. Chị nhìn thấy đứa trẻ hạnh phúc vừa mới chào đời trong cái cơ thể ốm yếu, gầy guộc kia. Một ý nghĩ giống như tia chớp rạch ngang tâm trí chị. Chị sẽ chiến đấu bằng cả tình yêu và cả nỗi đau đớn của mình để đứa trẻ hạnh phúc kia được lớn lên, không mang trong nó dấu ấn một tiền kiếp khủng khiếp đã qua.

Gần như cưỡng bức, chị đưa con bé ra khỏi cái bệnh viện nặng mùi và đầy những tiếng gặt gồng chao chát của những bóng blu trắng để đến nhà nghỉ cạnh cái hồ lớn ẩm ắp ngay cả vào mùa khô. Buổi sáng chị đưa nó đi dạo trên triền dốc đồi thông để đón tia nắng đông đầu tiên hiếm hoi. Buổi trưa chị bắt nó ăn những món ăn chị đặt riêng cho nó. Buổi chiều cả hai ra ngồi ở hàng hiên nhà nghỉ, nhìn ra mặt hồ lặng nghe tiếng mây trôi. Rồi chị đọc truyện cho nó nghe. Con bé thiêu thiêu ngủ trong hoàng hôn đang trườn tới chậm chạp từ rặng núi mờ xa phía trời tây. Chị lo lắng ngắm nhìn gương mặt con bé thấp thoáng vài nếp nhăn mờ như sương nơi khóe miệng - những dấu vết oan nghiệt mà nó vay mượn trước từ cuộc đời.

Tuần lễ sau, tâm trạng con bé có vẻ phần chấn hơn. Nó bắt đầu đùa nghịch với mấy đứa trẻ ở nhà nghỉ với những trò chơi mà nó bày ra. Nhiều lúc chị phải bật cười bởi những trò tinh quái của nó. Một lần nó ôm lấy, dúi đầu vào ngực chị thăm thò:

- Cô ơi, ước gì cứ mãi mãi thế này nhỉ?

- Nếu con muốn thì sẽ là như thế.

Chị hôn lên đầu nó và nói âu yếm. Nó buông chị ra, lắc đầu, khe khẽ nói:

- Nhưng mọi chuyện đã quá muộn rồi!

- Con hãy quên những chuyện đã qua đi. Con hãy gỡ ra khỏi đầu như một sợi rơm vướng trên tóc ấy.

Nó chỉ lắc đầu, không nói gì thêm.

Hai hôm sau, vào buổi chiều nắng sáng vàng như mật ong từ đất ứa ra, nó rũ chị lên tận đỉnh đồi thông, chọn một bãi cỏ gấu ngồi xuống, đưa mắt nhìn quanh nhưng chẳng để tâm vào một vật gì cụ thể, và cứ nuốt khan mãi... Chị nhìn nó, hỏi:

- Con muốn nói chuyện gì phải không? Nếu là chuyện kia thì cô không nghe đâu.

Nó lắc đầu. Chị kiên nhẫn chờ đợi. Mãi lúc sau nó mới lên tiếng, tuồng như khó khăn lắm mới lựa chọn được lối ra khi đứng trước những ngã đường tăm tối.

- Cô biết vì sao bố con bị chết không?

Chị nắm bàn tay nó bóp nhẹ.

- Không, cô không biết và cũng không muốn biết.

Mà con cũng cố quên đi.

- Con muốn thế, nhưng con không thể. Nếu con quên thì có nghĩa con đã vong ơn bố con.

Và nó kể. Như kể chuyện của ai đó, không can hệ đến nó.

Khi ở bên Nga, bố nó làm ăn với một người bạn mới thân từ khi sang đó vì cùng làm nghiên cứu sinh ở một trường. Mới đầu họ đánh hàng từ Matxcơva đi các tỉnh xa vùng Xibêri. Khi đã có chút vốn kha khá, họ chuyển sang buôn dollar. Sau một thời gian, số tiền họ có trong tay không nhỏ. Một lần bố nó đi mua số lượng lớn dollar từ thành phố Petrigo lên

Matxcơva để bán. Đáng lẽ người bạn đi cùng chuyến này, nhưng có chuyện đột xuất nên đành ở lại. Công việc hoàn tất, trôi chảy, bố nó trở về Matxcơva. Vừa tới sân bay Vnukovo thì có hai thanh niên lịch sự mặc bộ comple đắt tiền đến bên bố nó và nói:

- Anh có phải là anh Khang không?
- Vâng, tôi đây.
- Chúng tôi là nhân viên sứ quán được lệnh mời anh về trụ sở làm việc.

Bố nó hốt hoảng hỏi lại:

- Nhưng chuyện gì chứ? Tôi có làm gì nên tội đâu?

Hai thanh niên ép sát hai bên không cho bố nó nhúc nhích.

- Chúng tôi nghi anh có liên quan đến một vụ việc quan trọng, anh cứ đi theo chúng tôi. Nếu không có chuyện gì, chúng tôi sẽ thả anh ra ngay.

Bố nó miễn cưỡng theo hai thanh niên lên chiếc xe ô tô màu đỏ. Một người lái, còn người kia ngồi ép sát bố nó ở ghế băng đằng sau. Chiếc ô tô đi vào thành phố, loanh quanh khá lâu, đến chập tối thì dừng lại trước một khu phố lạ. Hai thanh niên rờn bố nó vào một thang máy. Khi cửa thang máy đóng lại, một tên rút khẩu súng ngắn ra dí sát vào thái dương bố nó dọa:

- Muốn sống thì nôn dollar mà ông vừa mua ở Pêtrigo ra đây.

Không đợi bố nó phản ứng, một tên luồn tay vào trong chiếc pantô to sụ lôi ra những tập dollar dày cộp. Bố nó quá sợ hãi không nói nổi một lời, mặc chúng hành sự. Trước khi rút đi, chúng ném lại mấy đồng ruble đủ để bố nó đi về nhà với lời đe dọa:

- Nếu ông là người khôn ngoan thì đừng có kêu, và đứng trong này đợi chúng tôi đi khỏi đây mười phút thì hãy đi.

Bố nó bàng hoàng làm theo, như thể người bị điểm huyết. Nhưng bố nó không về nhà mà đến thẳng căn hộ của người bạn thuê với cô bồ, kể lại mọi chuyện.

Sau phút giây sững sờ, người bạn bắt đầu lồng lộn, căn vặn bố nó đủ điều. Mặc dù bố nó quỳ xuống thề thốt, người bạn vẫn không tin và cho rằng bố nó đã bày ra trò trấn cướp kia để chiếm giữ số tiền. Anh ta như phát điên lên. Ngay lập tức lệnh cho cô bồ sang ở nhờ nhà bạn và gọi thêm hai người bạn tới. Họ khóa trái căn hộ và bắt đầu tra tấn bố nó để phải khai ra nơi giấu số tiền kia. Bố nó chỉ biết khóc và van xin người mấy phút trước đây còn là bạn. Nhưng con người anh ta chỉ còn là nỗi căm giận ngùn ngụt. Anh ta trói bố nó lại, lấy can nhựa đốt nóng chảy để từng giọt nhựa nhỏ từ từ xuống người bố nó. Khắp người bố nó đầy những vết bỏng nhựa. Hai đầu vú bị rụng ra.

Bố nó kêu gào, khóc lóc, van xin, thề thốt cho đến lúc kiệt sức ngất đi. Bọn họ ngồi uống bia chờ bố tỉnh lại và tiếp tục màn trình diễn mới cho đến tận sáng. Mấy ngày liền bố nó bị nhốt trong căn hộ. Gần như bị bỏ đói khát. Rồi lại bị đánh đập đến lúc không còn sức để kêu xin nữa. Một hôm bọn chúng bỏ đi đâu đó sau khi đã kiểm tra chắc chắn là bố nó không thể vượt ngục, cũng không thể gọi cầu cứu ai được.

Kể đến đây con bé chợt dừng lại. Nó nuốt khan hàng mấy phút liền. Đọc chiếc cổ mảnh mai, những sợi gân xanh nổi lên chẳng chịt. Chị chết lặng không dám nhúc nhích như sợ chạm phải một người điên đang lên cơn.

- Rồi sau đó...

Giọng khản đặc tựa có cái gì kéo tụt lưỡi vào trong. Chị ôm nó van vãn:

- Thôi cô hiểu rồi, con đừng kể nữa...

Con bé không nghe thấy gì, không còn cảm thấy gì xung quanh nó. Chỉ còn ký ức đau đớn đang đốt cháy nó thành hòn than rực lửa căm hờn. Đúng cái ngày bọn người kia không có nhà thì một băng cướp “đầu đen” phá khóa ập vào căn hộ. Chúng tra khảo bố nó chỗ giấu tiền vì nghĩ bố nó là chủ nhà. Tất nhiên bố nó không thể làm gì hơn ngoài mấy lời phân trần và sau đó im lặng. Chúng lục tung khắp ba căn phòng không tìm được một đồng kopek nào.

Trước khi rút đi, chúng giận giữ trói bố nó vào lò sưởi.

Đang mùa đông, lò sưởi lúc nào chả bỏng rẫy lên.

Quần áo phơi vài tiếng còn khô cứng như gột hồ mấy lần. Mấy ngày sau khi bọn người kia về thì bố nó chỉ còn như quả táo sấy quá lửa. Đôi môi tựa như hai chiếc lá mỏng cuộn chặt lại, hàm răng nhe ra, đôi mắt trợn trừng như đang cười, nụ cười lộ bịch trên người. Sau đám tang một thời gian, mẹ nó mới biết được sự thật về cái chết đau đớn của bố nó. Chính cái tên đã báo cho bọn trấn cướp tiền ở sân bay vẫn thường xuyên buôn bán với họ, nhưng vì không được trả công thích đáng bèn phun ra với mẹ nó những chuyện đã xảy ra. Nó tình cờ nghe được câu chuyện khi đứng nấp sau cánh cửa. Mẹ nó không chịu nổi sự thật đó nên đổ bệnh. Rồi một chiều chị rơi từ gác tư xuống đất. Người thì bảo mẹ nó tự tử, người thì bảo rằng đó là một tai nạn. Trước khi chết mấy hôm, mẹ nó buột miệng nói cho nó biết người bạn quý hóa của bố nó là ai. Đó chính là anh, người tình một thuở của chị....

- Không... không thể như vậy được.

Chị ôm đầu kêu rống lên như con thú bị trúng đạn. Đến lúc này nó là người an ủi bằng cách ôm lấy, ngả đầu vào bờ vai chị đang rung lên như một người kinh giật.

- Hôm ấy con và mẹ con đến nhà một người quen để lấy ít tiền mà người đó còn vay của bố con trước đây. Nhưng khi bước vào nhà, một người khách đàn ông xoay lưng ra ngoài cửa quay lại nhìn hai mẹ con con, nụ cười còn dính trên môi, mẹ con kêu lên một tiếng, mặt nhợt nhạt như sắp ngất rồi lao đảo chạy ra. Con sợ hãi đỡ lấy mẹ thì nghe mẹ thều thào như lời trăng trối của người sắp chết: “Nó đấy... cái kẻ đã hành hạ bố con đấy”. Khốn nạn hơn nữa, ông ta đã kịp đến trước để lấy đi số tiền ít ỏi mà bố con để lại.

Con làm sao quên được gương mặt quỷ sứ ấy.

Những hạt cát của lòng căm thù đã được góp nhặt từ giây phút ấy, và qua năm tháng đã biến cuộc đời con bé thành sa mạc khô cằn, không có nổi giọt nước mát ngọt của tình yêu và sự thanh thản.

- Trong đời, con đã chứng kiến cái chết của người anh họ vô cùng thân thiết, gắn bó với tuổi thơ con.

Anh ấy bị bệnh máu trắng. Những ngày sắp chết khắp người anh ấy nổi những cục bầm tím khiến người anh như chùm quả bồ quân chín mọng.

Con sợ không dám đến gần, không dám động vào người anh ấy. Nhưng sau này lớn lên, cùng với năm tháng, kỷ niệm về cái chết ấy chỉ càng làm cho con thấy cuộc đời mà con đang có hạnh phúc biết bao. Và mỗi lần nghĩ lại, con chỉ nhớ đến khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai, thân hình mảnh khảnh đáng yêu của anh ấy.

Nhưng cái chết của bố con lại khiến con không sao hình dung nổi gương mặt, dáng điệu, nụ cười vui sống trước đây của ông nữa.

Trong tâm trí con chỉ luôn có cái chết khủng khiếp, vắt kiệt từng giọt nhựa sống thật chậm chạp, từng phút từng giây, đùa cợt với mạng sống của con người như cách bố con phải chịu đựng. Ngoài ra không còn cái gì khác. Con thề rằng bố con đã phát điên lên vì tuyệt vọng, vì sợ hãi trước khi cuộc sống lìa bỏ khỏi cơ thể ông. Dù không muốn, con luôn phải là kẻ đồng hành với cái chết ấy.

Chiều muộn đã dâng lên chân đồi. Mặt hồ như tấm vải tang đen phủ lên mặt đất. Và gió lạnh từ lòng sâu đất ẩm thổi bốc lên làm đám bụi ven hồ tỏa ra thành một quầng thâm nhạt. Chị bỗng thấy ớn lạnh và sợ hãi. Chị muốn được về nhà nghỉ, uống một chén trà mật ong nóng, may ra có thể làm tan đi nỗi kinh sợ đang vón cục trong lòng chị. Nhưng con bé vẫn ngồi im, và tiếp tục câu chuyện như đã học thuộc lòng.

Khi biết người đàn ông kia về nước, con bé cũng quyết định mang đưa em về theo. Để làm gì, chính nó khi ấy cũng không biết nữa. Nhưng nó không muốn anh ta vượt khỏi tầm mắt. Nó tự nguyện thành cái bóng của anh ta. Mấy năm trong nước, vì phải vật lộn mưu sinh để nuôi em, lại phải học hành, và chẳng trong nó vẫn còn chút tính hay quên của trẻ con nên câu chuyện kia thắng lúc bị nguôi ngoai đi. Nhưng khi biết anh ta chính là người tình của chị thì bao nỗi căm giận, oán hờn, bao đắng cay tủi nhục sau cái chết của bố mẹ nó nổi lên như một trận cuồng phong, cuốn tung đi tất cả sự bình yên tưởng như đã đến với nó.

- Tại sao tất cả những gì con yêu thương nhất trên đời đều rơi vào tay ông ta? - Con bé nói, gương mặt bừng bừng sát khí - Ông ta là quỷ dữ hiện thành người để xâu xé cuộc đời con sao? Không, con không cho phép....

Có những nỗi đau đớn, có những lòng căm thù dần dần theo năm tháng sẽ bị sự lãng quên xâm lấn.

Nhưng cũng có khi nó tựa thứ quả cần thời gian để chín. Bất hạnh cho con bé là định mệnh đã đẩy nó đến đỉnh cao của lòng căm thù, rồi để mặc nó đơn độc ở đó, tự nó phải rút gươm ra khỏi bao để chống lại loài quỷ dữ. Con bé không đầu hàng. Chớp lấy thời cơ, nó bắt tay vào thực hiện kế hoạch của chính mình. Anh ta có cô con gái út học không được giỏi cho lắm nên phải tìm gia sư. Anh ta không thể nhận ra nó, sau chừng ấy năm, giờ nó đã thành một thanh nữ xinh đẹp. Với sự khéo léo và hình thức dễ coi, con bé nhanh chóng được ông chủ chấp nhận với mức lương cao hơn bình thường. Tai họa cũng bắt đầu từ đây mà anh không thể lường được. Chẳng khó khăn gì con bé đã trói được anh trong vòng tay của nó.

Cuộc chia tay với chị cũng vì lý do này, mà anh ta cứ loay quanh nói về vợ con, công việc, sự dẫn dắt phải lừa dối mọi người... Chính buổi chiều con bé mời chị đến nhà ăn cơm là buổi hẹn hò đầu tiên nó dành cho anh ta... Tối ấy nó quyết định sẽ dâng hiến tấm thân trinh nữ để đổi lấy lòng tin yêu. Với những người đàn ông đã quen thói chiếm đoạt thì chuyện này dễ như bứt ngọn cỏ. Bởi thế nó làm bữa cơm xin bố mẹ tha thứ và thề hứa sẽ trả thù cho họ. Nó cũng thề xin chị bỏ qua, nhưng lúc ấy chị làm sao hiểu được.

Khi anh ta tựa như con ngựa bị bịt hai bên mắt, chỉ còn biết tung vó phi nước kiệu theo ngọn roi quất của con bé, thì nó khéo léo để lộ cho vợ anh ta biết, kích thích lòng ghen tuông thành lòng căm hận người chồng bội tình. Sự mù quáng đã đẩy chị ta đến hành động thô bạo và quyết liệt. Chị ta đến gặp cấp trên của chồng, nói hết những thủ đoạn trong công việc mà chồng trót hé lộ lúc trên giường và tố cáo cuộc sống trụy lạc, bê tha của chồng. Ngay sau đó, việc xem xét đề bạt lên một chức vụ béo bở của anh ta bị dừng lại. Lúc này con bé luôn bên cạnh anh, vuốt ve, trấn an để anh ta nghĩ rằng, anh ta không hề đơn độc và một cuộc sống mới hạnh phúc đang chờ đợi mình. Tuổi trẻ, sắc đẹp, trí thông minh và vẻ quyến rũ chết người nảy sinh từ lòng căm thù khiến con bé chiến thắng.

Anh ta đồng ý để lại ngôi biệt thự sang trọng cho vợ và hai cô con gái. Gom nhặt toàn bộ những đồng vốn cuối cùng, anh ta mua một căn nhà khác để con bé đứng tên, sau khi đưa nó đến bệnh viện để xác định là nó mang

thai thật. Khi mọi giấy tờ nhà cửa trong tay, con bé thản nhiên nói lời chia tay, mặc anh ta van nài, cầu xin như mất trí mà không một lời giải thích. Nó lạnh lùng chấp nhận hình ảnh con bé lơ lửng trên đào mỏ trong mắt những người quen của hai người. Bởi cho đến lúc này, nó đã sống mấy cuộc đời, đã làm mấy con người trong hình hài nhỏ nhắn kia, thì thêm hình ảnh một con người khác nữa phỏng có điều gì tệ hại hơn đâu... Sau đó nó đến một cơ sở y tế tư nhân để nạo thai. Không may cho nó, tay bác sỹ ba hoa thất nghiệp kia đã làm thủng dạ con, khiến nó phải vào bệnh viện cấp cứu và bị cắt đi toàn bộ dạ con.

Đó chính là lúc chị đến với nó, rồi đưa nó tới đây.

- Con đã không chịu nổi với ý nghĩ hằng đêm cô sẽ ở bên con người độc ác, đê tiện và giả trá ấy, âu yếm vuốt ve và làm cho hãnh diện ta thỏa mãn. Trên đời này con chỉ còn đứa em trai và cô là người thân yêu nhất, vậy mà hãnh diện ta vẫn không buông tha. Con phải kéo cô ra bằng được cái con quỷ dữ ấy. Cô hiểu và tha thứ cho con chứ?

Chị kéo nó vào lòng, vỗ về như đang bế ru một hài nhi. Nước mắt chảy trào trên gương mặt, chị thốt thức:

- Ôi.. con gái bé bỏng và đại dột của tôi!

Con bé dụi đầu vào ngực chị, gọi khe khẽ:

- Mẹ!

Chị áp chặt mái đầu nó vào giữa hai bầu vú đang căng cứng của mình như thế cho nó bú mớm. Chưa từng sinh nở, nhưng lúc này chị cảm thấy rõ ràng sự mệt mỏi đã rời như vừa mới trải qua cơn vượt cạn đau đớn để cho đời một đứa con mà chị hằng mong đợi.

Tột cùng đau khổ nhưng lại vô cùng hạnh phúc khi được sưởi ấm một sinh linh khác mà phải khổ khổ lắm mới giành được cho mình. Chị muốn vỗ về, hát cho nó nghe những bài hát ru mà hồi bé mẹ thường ru chị... nhưng đã không thể...

- Mẹ ơi... Đừng bỏ con!

Mơ hồ chị nghe lời thì thảo trong tiếng gió. Tưởng con bé nói với mình, chị cúi xuống nhìn gương mặt trắng mờ trong bóng tối. Đôi mắt khép chặt. Nó đã thiếp đi từ khi nào. Chị vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nó xoa đầy trên cánh tay chị. Không dám động cựa mạnh vì sợ nó tỉnh giấc, chị ngồi lặng nhìn bầu trời đêm đầy sao. Ước gì có thể biến giấc ngủ của nó thành giấc ngủ ngọt ngào thuở nó mới chào đời, bay qua cuộc đời nhọc nhằn đau khổ, để tỉnh dậy nó sẽ là cô gái tràn đầy hạnh phúc, sẵn sàng bước bước chân đầu tiên trên con đường đi tới tương lai. Chị mong giờ đây rồi mọi việc sẽ thay đổi, ký ức tràn đầy đau thương của con bé sẽ được gió cuốn đi như những đám cỏ lông chông lẫn vô tư trên cát. Con bé sẽ được sống trong những vòng tay yêu thương, nó sẽ trở lại trinh nguyên như ngày nào và bao nhiêu ước mơ tàn lụi trong nó sẽ lại được nở hoa...

Hai tháng sau, khi em trai nó tốt nghiệp đại học, nó nói với chị là sẽ đưa em trai vào Sài Gòn xin việc vì người bạn của bố nó hứa sẽ giúp đỡ. Trước khi đi, ba cô cháu làm một bữa cơm chia tay. Hôm đấy con bé vui lắm. Nó bảo rằng lời hứa với mẹ đã làm xong và nó không còn phải ân hận điều gì. Chị còn vui hơn con bé vì thấy chiều cảm xúc của nó đã lắng xuống, để lộ sự tỉnh táo tại khó mà có được ở tuổi ấy. Hỏi bao giờ ra Hà Nội, con bé bảo chưa thể biết được vì còn phải ổn định công việc và cuộc sống cho đứa em. Chị nói với nó rằng, nếu trong đó vui thì cứ ở đến bao giờ nó muốn, mọi chuyện ngoài này chị sẽ lo cho. Con bé hứa với chị sẽ làm đúng như vậy.

Sự thế nào có ai ngờ, phải gần hai năm sau chị mới gặp lại nó. Suốt thời gian ấy chị gần như phát điên vì lo lắng, lòng sục khắp nơi từ Nam ra Bắc, vậy mà vẫn không có ai biết về nó. Rồi nhờ một sự tình cờ, một người bạn đã cho chị hay...

*

* *

Vì xe hỏng dọc đường nên chị tới vùng bán sơn địa ấy vào lúc tia nắng quái xế chiều xiên khoai ngang sườn núi. Tiếng chim núi cô lẻ rơi vào thinh lặng đến mức có thể nghe dòng nước chảy trong mầm cây. Khi ấy bước chân của chị âm vang như có cả đoàn người đang đi rầm rập. Chiều núi ập xuống rất nhanh.

Theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo chạy giữa hai bờ cây rậm rạp, chị tới ngôi chùa nằm dựa lưng vào sườn núi. Mái ngói rêu phong phủ kín, lại ẩn mình dưới đám cây cổ thụ, ngôi chùa như tan biến vào rừng sâu núi thẳm. Chị thận trọng mở cánh cửa gỗ cũ mòn, ẩm ướt rêu bám xanh rì, đi vào bên trong. Không một bóng người. Gian tam bảo rộng mở, mùi khói hương dịu dịu tỏa ra...

- Nhà chùa có ai không ạ?

Chị gọi khe khẽ. Không có tiếng trả lời. Chị vào tam bảo thấp nén hương khấn Phật rồi ra ngoài sân.

Giữa sân có hồ bán nguyệt, bên trong có vài bông hoa súng đang chum chim nở. Phía trước có hàng cau lùn, vài cây đang độ ra quả, có chùm quả vàng rực như nhúm nắng còn vương vẩn lại. Thấy có lối nhỏ bên cạnh, chị lững thững đi dạo để ngắm cảnh. Lối nhỏ ấy dẫn ra khu vườn phía sau chùa. Có một bóng áo nâu đang cúi cúi dọn vườn. Chị tiến lên và cất tiếng chào.

- Xin chào nhà chùa!

Áo nâu ngẩng lên. Hai đôi mắt nhìn nhau như vừa tỉnh dậy sau một giấc hôn mê kéo dài. Chị mấp máy môi cố thốt một lời, nhưng lưỡi bị dính chặt vào hàm dưới. Con bé bình tĩnh tiến lại phía chị. Nó không cười như mọi lần gặp gỡ, mà trên gương mặt bừng sáng một niềm vui sướng toát lên từ bên trong. Chiếc áo cà sa nó mặc trên người đã bạc màu, nhưng chiếc khăn nâu quấn trên đầu vẫn còn mới.

- Cô... Con đây mà!

Dù nó đang cố bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn run lên. Nghẹn ngào không nói nổi một lời, chị ôm mặt khóc nức nở. Con bé khoác vai chị thầm thì:

- Con có sao đâu... Con vẫn đây mà... Đừng khóc nữa cô ơi!

Con bé dìu chị về trai phòng của nó. Căn phòng bé nhỏ, quá đỗi giản dị của kẻ tu hành, thâm u trong chiều nhập nhoạng.

- Thầy con hôm nay đi vắng, chỉ mình con ở nhà.

Đêm nay cô ở lại đây với con. Lâu rồi con không được ở bên cô, cô nhỉ!

Nó thủ thi, rồi nó rót cho chị cốc nước với lớn.

Trong lúc chị nhấp từng ngụm nước nóng hổi, nó ngồi bên, vén sợi tóc ướt xòa trên mặt chị thật dịu dàng.

Không chịu nổi, chị lại thốn thức...

Lát sau đợi chị bình tâm, nó xin phép vào bếp nấu cơm. Chị cũng vào theo, không muốn rời nó một phút nào.

- Hôm nay con đãi cô món su hào kho tương nhé.

- Nó lấy ra mấy củ su hào trái vụ nhỏ như nắm tay nắm lẫn lóc trong góc bếp.

- Để cô gọt cho. Món này cô chỉ được ăn hồi mẹ cô còn sống. Bà rất thích ăn những món nhà chùa.

- Con nhớ lúc nhà con còn nghèo, mẹ con thường chưng mề với cà chua để ăn cơm. Mới đầu hai chị em con khóc không chịu ăn, sau thấy ngon lại tranh nhau ăn. Thỉnh thoảng mới có thịt kho mặn, nếu ăn nước thì phải dành cái cho ngày hôm sau. Có lần em con thèm quá không chịu nổi, bèn ăn trộm một miếng thịt. Con mách mẹ, thế là em con bị đánh. Bây giờ nghĩ lại còn thấy thương em quá.

Rồi nó kể cho chị nghe phần kết của câu chuyện, những việc nó đã làm khi ở nhà nghỉ về. Con bé bán ngôi nhà mà nó đứng tên. Phần lớn số tiền ấy, nó đem tặng mấy trại trẻ mồ côi, tàn tật, số còn lại cúng vào các chùa chiền, nơi mà trước đây mỗi khi buồn phiền nó thường hay lui tới. Tất cả những nơi này nó đều không để lại tên tuổi. Nó tự xóa mình trong cuộc đời này. Một phần trong số đó, cộng với số tiền bán căn hộ, nó mua cho đứa em một ngôi nhà nhỏ ở Sài Gòn để lập nghiệp. Còn nó, nó chỉ mang theo đúng một bộ quần áo cũ nhất, hai tấm ảnh bố mẹ vào đây.

- Con chỉ lấy lại khoản tiền đúng bằng số tiền mà ông ta nhả tâm cướp đi sau cái chết của bố con, khiến ba mẹ con con lao đao mất một thời gian.

Chị không bàn luận, không phán xét những việc nó đã làm, chị bảo:

- Nhưng con còn trẻ quá, đây không phải là chỗ của con. Hãy nghe cô, về ở với cô nhé? Cô cũng rất cần con mà.

Con bé khẽ cười, lắc đầu:

- Bây giờ đối với con không còn chỗ nào tốt bằng chỗ này. Con muốn dành thời gian còn lại để chuộc những tội lỗi mà con đã gây ra. Con cũng đã đưa bố mẹ con về đây. Con sẽ được ở bên hai người suốt đời.

- Con đã liệu đúng sức mình chưa? - Chị cố vớt vát.

- Nhưng chính cô cũng biết rồi đấy, ở ngoài kia không còn chỗ nào dành cho con, hoặc cũng có thể có, nhưng còn gánh nặng của sự dẫn vật thì ai mang giúp con, mà con thì không đủ sức để gánh nó nữa rồi.

Chị hiểu rằng con bé không căm ghét con người, cuộc đời này cũng không, nhưng nó bị trôi trượt ra khỏi đó và thuận tình với sự trượt trôi này, không cố gắng bám víu vào nữa. Đến lúc này chị mới thực sự mất nó và mất vĩnh viễn. Chị đã không làm được gì cho nó, đành bất lực nhìn số phận cướp nó khỏi tay chị như nắm cát vtuot qua những kẽ tay rơi xuống mặt đất đầy sỏi đá. Thường thì người ta mất những thứ quý giá vào lúc tưởng mình đang nắm chắc trong tay. Nhưng thực ra chị đã bao giờ có con bé đâu, khi chính nó tự xóa bản thân mình mỗi ngày, như sóng biển xóa vết chân trên cát. Thôi đành cầu mong nơi đây sẽ là bến bờ cuối cùng mà con sống cuộc đời đánh nó trôi dạt về, miễn sao nó được an bình với cõi lòng thanh thản.

- Nhưng sao con không viết thư cho cô suốt hai năm qua?

Nó cười nói:

- Con biết cô không muốn con như thế này. Trước đây, nếu cô tới và khóc như lúc mới đến, rất có thể con đã không bình thản ở lại đây. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã an bài... Mấy hôm trước con mới được thầy đồng ý cho xuống tóc. Cũng định ít bữa nữa viết thư cho cô.

- Thế em con đã biết chưa?

- Trước khi chia tay, con có dặn là con sẽ đi rất xa một thời gian dài. Bao giờ thuận tiện, con sẽ báo cho em nó biết về con. Nhưng cô đã tới đây, con muốn nhờ cô làm việc đó, được không cô? Cô nói sao để em con đừng buồn về con.

Chị rất muốn ôm lấy nó để vỗ về như trước đây, nhưng không thể được nữa rồi. Trong mắt chị, con bé vẫn bé bỏng thân thương như ngày xưa nhưng giờ đây nó đã khoác lấy chiếc áo y, thay tên đổi họ, xuống tóc cạo đầu, vào ở ẩn nơi liêu sâu và nguyện bần hàn tuyệt dục. Vậy là nó bị đẩy ra xa khỏi chị, đi về phía bên kia của cuộc đời. Chị nắm lấy tay nó bóp nhẹ.

- Nhất định cô sẽ nói để em hiểu như cô đã hiểu con, con cứ yên tâm.

Con bé cúi đầu phân vân một lúc rồi ngẩng lên nhìn chị.

- Còn một việc này nữa, con muốn cô giúp con. Em con không biết gì về cái chết của bố mẹ con vì lúc đó em con còn quá nhỏ. Cả những việc con đã làm vừa qua em con cũng chẳng biết chuyện gì đâu. Cô đừng cho em con biết dù bất cứ giá nào. Con muốn em con được sống thanh thản suốt cuộc đời.

- Cô hứa.

Nó khẽ rút tay ra khỏi bàn tay nóng rực của chị, đứng lên.

- Có lẽ đi đường xa cả ngày, cô cũng mệt rồi, cô nằm nghỉ trước đi. Đến giờ con lên chùa tụng kinh rồi.

- Con cứ đi đi, mặc cô.

Con bé sửa sang lại chiếc áo y rồi thong thả đi vào tam bảo.

Chị tìm chỗ ngồi bên ngoài hiên. Bên trong, con bé đang châm hương khắp các ban thờ. Xong, nó ngồi vào chiếc chiếu trải trước tam bảo. Cái nhìn của chị bị hút vào bóng dáng nhỏ bé ngồi nghiêm ngặt như một bức tượng được ánh nến run rẩy tạc ra từ khối đêm đen dày đặc đổ xuống không gian xung quanh. Tiếng mõ đều đều, tiếng kinh cầu trong trẻo ấm áp... Đường như chị đã được đưa tới nơi nào cao lắm, sáng lắm, nơi ấy bình yên trong tiếng chim hót và mây bay, nơi ấy có thể nghe tiếng ru thì thầm cuối

cùng của đất mẹ dịu dàng và tiếng hoan ca đầu tiên của những cánh thiên thần nhỏ bé...

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Đi qua Đồng chiêm</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a22" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section7" class="calibre1" id="a24">
    <div id="a23" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Sương
Nguyệt Minh</h4>

<h2 class="calibre3">Đi qua Đồng chiêm</h2>

<p class="calibre4">Tôi đánh xe trâu chở anh từ ga Xép về làng.
</p>

<p class="calibre4">Tháng năm âm lịch. Cuối vụ gặt. Nước lấp
xấp, đồng chiêm trơ gộc rạ. Thỉnh thoảng sót lại một vài đám
ruộng nhà ai đó chưa gặt, lúa trĩu bông vàng suộm. Tiếng dê'ni
non và tiếng châu chuộc nhảy tồm xuống nước. Muôm muôm, cào
cào, châu châu nhiều vô kể, đậu xúm xít hai bên bờ cỏ, có con
xòe áo khoác xanh, áo cánh đỏ làm dáng. Bước chân trâu đánh
động những sinh vật nhỏ nhoi của cánh đồng bay rào rào lên
thành muôn nghìn chấm nhỏ xù xít trên không trung. Khói xanh ở
gò Mã Giáng ngùn thành vệt dài theo chiều gió nam thổi. Bọn trẻ
trâu đang vơ rơm rạ khô, bụi nhùi bỏ thêm vào đồng lửa đỏ. Mùi

```

khói thơm mới lẫ mùi cào cào, muôm muôm nướng thơm ngậy ngậy.
Anh chỉ về phía đó, hỏi:</p>

<p class="calibre4">- Cô gì ơi! Bọn trẻ làm gì thế?</p>

<p class="calibre4">- Nướng cào cào.</p>

<p class="calibre4">- Người nhà quê hay nhỉ!</p>

<p class="calibre4">Anh cười cười, ngường ngượng. Chẳng biết anh khen hay là chê. Tôi hỏi:</p>

<p class="calibre4">- Anh chưa nhìn thấy cào cào bao giờ à?</p>

<p class="calibre4">- Chưa! Cô gì ơi. Cô chở thuê. Ngày nào cũng đánh xe trâu lên ga à?</p>

<p class="calibre4">- Một tháng đôi ba bận thôi. Tôi phụ thêm cho cha. Sao anh không đi xe ô tô, lại ngồi xe trâu chở hàng của tôi?</p>

<p class="calibre4">- Ô tô lúc nào đi chả được. Ở bên kia tôi có nằm mơ cũng không thấy xe trâu. Lộc cộc. Thô sơ. Thê' mà sượng. Người nhà quê hay nhỉ?</p>

<p class="calibre4">Lòng tôi nhộn nhạo không yên. Anh thật ga lăng. Quần bò, áo thun, trên ngực in hình con kăng-gu-ru.</p>

<p class="calibre4">Một mớ tóc xoăn xỏa trên trán, mắt hoang dã như mắt cừu. Tôi đã bắt gặp hình ảnh này ở đâu nhỉ? Phải rồi, ở đồng cỏ, đồng cỏ mênh mông nước Ôx-trây-li-a trong phim. Nhưng móng tay anh dài, hồng hồng trắng và nước da còn trắng hơn tôi, trắng hơn nước da con gái làng. Mùi nước hoa đàn ông ngàn ngạt, lạ lẫm! Tôi không quen mùi này nhưng có' hít hít. Bất chợt, tôi nhìn xuống đôi tay mình: da dày sứt xước vì đi gặt lá lúa quật, dầm thóc dậm.</p>

<p class="calibre4">Một người đàn ông đang cầm sào tre dài, ngọn buộc một mảnh ni lông trắng bay lấp phấp lợi bồm bộp theo sau đàn vịt. Vịt kêu vẳng một góc đồng chiều, đít ngổng vênh lên, mỏ cắm xuống sùng sục kiếm thức ăn. Nước đồng đục ngầu nổi bong bóng, góc rạ toẽ ra khi đàn vịt đi qua. Vịt đàn ăn lúa rơi vãi nhiều nhưng đang độ đẻ rộ, con nào con nấy gây rạc.</p>

<p class="calibre4">Ho...ọ! Tôi kéo thùng giăng ở mũi con Đen

dừng xe lại. Con Đen ngênh nghênh đôi sừng cánh ná, mắt đỏ đòng đọc nhìn đàn vịt lau chau vượt qua đường sang cánh đồng bên vù mới gặt xong. Tiếng vịt kêu: Cạc... Cạc... Cạc... Rồi tiếng trâu rông: Oi... ọ... ọ. Anh đứng hẫ người lên, chăm chăm nhìn đàn vịt:</p>

<p class="calibre4">- Cái ông kia buồn cười nhỉ?</p>

<p class="calibre4">Tôi bảo:</p>

<p class="calibre4">- Đuôi vịt. Ông ấy đang đuôi vịt.</p>

<p class="calibre4">- Người nhà quê hay nhỉ.</p>

<p class="calibre4">- Anh chưa nhìn thấy vịt bao giờ à?</p>

<p class="calibre4">- Ừ! Anh chỉ biết cừu và kăng-gu-ru thôi. Em có biết Thê' vận hội Xít Nây người ta lấy biểu tượng Kăng-guru không? Không à! Bao giờ Việt Nam mình là chủ nhà của Uôn Cặp chẳng hạn. Lúc ấy, nước mình lấy con gì làm biểu tượng? Lấy vịt? Hay cào cào nhỉ?</p>

<p class="calibre4">Anh lại cười. Chẳng biết anh nghĩ gì về' nhà quê chúng tôi?</p>

<p class="calibre4">Trời sâm sâm tối. Xe trâu dừng trước nhà bác Hán. Bác Hán vòn vã:</p>

<p class="calibre4">- Xem nào. Xem nào. Thằng cháu bác to bằng nào rồi nào. Ôi trời ơi! Cao lớn hơn thằng bố' mày. Có dẽ' đến hơn mười năm mày chưa về' quê ấy nhỉ? Bác cứ lo mày không biết đường về'.</p>

<p class="calibre4">- Cả cái thành phố' Xít Nây mênh mông chõ' nào cháu cũng biết. Huống hồ' là cái làng quê bé tẹo này.</p>

<p class="calibre4">- Thê' mày ngồi xe trâu có thích không?</p>

<p class="calibre4">- Thấy là lạ. Cháu muốn tìm cảm giác mới. Cứ như ngồi xe chó kéo của thõ' dân Úc ấy, bác ạ.</p>

<p class="calibre4">- Chuyên nghĩ hè này bác sẽ cho mày cưỡi trâu, cưỡi bò, cưỡi dẽ' nữa. Đẽ' cho mày hiểu như thẽ' nào là nơi bố' mày với bác đã sinh ra và lớn thành người, thằng cõ' ạ.</p>

<p class="calibre4">- Cháu chỉ sợ vài ba hôm, mẹ cháu xót con lại đánh điện về bắt cháu đi.</p>

<p class="calibre4">- Đến bốn lần giờ họ, sao bây giờ không về?</p>

<p class="calibre4">- Văn phòng đại diện bên Úc có việc gấp; không chờ cháu được, ba mẹ cháu sang trước. Ba mẹ gửi bưu điện biếu bác hai triệu đồng, bác nhận được chưa?</p>

<p class="calibre4">Bác Hán bảo:</p>

<p class="calibre4">- Vẽ. Tao nhà quê ăn tiêu gì đấy. Cái bác cần là tình cảm cơ. Giá bây giờ đổi hai triệu đồng thành mỗi năm hai lần về nhỉ?</p>

<p class="calibre4">Tôi bỏ nốt túi du lịch xuống cho anh. Cộc... cộc...</p>

<p class="calibre4">Con Đen đánh sừng vào ách xe. Sừng con Đen quệt nhẹ vào hông anh. Anh nhảy dựng lên:</p>

<p class="calibre4">- Chết tôi rồi!</p>

<p class="calibre4">- Cái thằng! Thân hồn nát thân tính. Chết làm sao được.</p>

<p class="calibre4">Bác Hán mắng to rồi dịu giọng dần. Tôi bật cười khúc khích. Anh bẽn lễn, ngượng ngịu: “Cái sừng cánh ná khènkh khoảng. Cháu kinh quá”. Tôi chào bác Hán rồi quất roi tre đét vào mông con Đen, đánh xe đi. Anh chạy theo: “Ồi, cô gì ơi! Tôi trả tiền cô chở thuê”. Anh ấn vào tay tôi tờ năm mươi ngàn đồng, số tiền này đong được hơn hai thùng thóc, hoặc một yến cá mè hoa, hay mười gánh rau răm.</p>

<p class="calibre4">Rất sòng phẳng! Tôi nhận ra ánh mắt của anh, ánh mắt soi vào thân phận làm thuê của tôi? Không giấu được, làm thuê ở đâu cũng là làm thuê. “Xe trâu nhà tôi chỉ chở hàng. Ai thích cho đi nhờ thôi. Tiền nông gì”. Có cái gì đó chạy dọc cô tôi ghen tức. Tôi nhét trả tờ năm mươi ngàn đồng vào túi áo ngực anh. Anh ngạc nhiên, bảo: “Người nhà quê hay nhỉ”.</p>

<p class="calibre4">Tôi tên là Na, thời bé tôi đi học sớm một năm. Năm nay tôi mười bảy tuổi. Mười bảy tuổi, đã bao nhiêu đêm

tôi mơ được vào đại học như mấy chị ở làng. Vào đại học thích lắm! Được ra thủ đô học, được bay nhảy ở chân trời xa. Một chị bảo tôi: “Mày đã biết yêu chưa? Yêu hay lắm mày ạ”. Một chị khác nói:</p>
</div>
<div data-bbox="121 178 875 359" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Mày đẹp. Có khi con trai các trường khác xúm vào tán. Còn lâu mới học được”. Tôi rất mơ mộng, hay làm thơ. Người ta nói đàn bà dính với văn chương thường là nhọc nhằn, bất hạnh; lại bảo chỉ có làm sao đây mới chạy trốn vào văn thơ? Con gái ở nông thôn làm thơ càng bất hạnh hơn. Sô’ nhật ký của tôi đầy tâm sự, có gần một trăm bài thơ. Bài thơ nào cũng mang nỗi niềm bâng quơ, thoát vui, chợt buồn đúng như cái tuổi mười sáu mười bảy của tôi vậy. Tuy nhiên, giấu cha, giấu bạn bè, tôi làm thơ cho riêng mình. Cha tôi bảo: “Học nhiều chỉ tô’ xí xốn theo giai.</p>
</div>
<div data-bbox="121 375 875 485" data-label="Text">
<p class="calibre4">Đứng núi nọ trông núi kia làm gì. Tao không thể’ nuôi báo cô mày mãi. Lấy chồng đi cho xong chuyện”. Cha không cho tôi học tiếp. Chân trời xa của tôi chỉ dừng ở trong lũy tre làng. Chẳng lẽ cuộc đời tôi cứ đi cây, đi cắt cỏ, đi chăn dê và thỉnh thoảng đánh xe trâu thay cha lên ga Xếp rồi lấy chồng?</p>
</div>
<div data-bbox="121 501 875 862" data-label="Text">
<blockquote class="calibre10"><p class="calibre11"><em class="calibre12">Tôi lại nghĩ đến đồng chiêm.<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Tôi nghĩ về’ sự ngỗ ngang cuống rạ.<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Cuống rạ tõe ra, nát như khi vệt đàn đi qua.<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Cuống rạ nhẩn sâu dưới bùn khi chân trâu bước qua.<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Đồng chiêm vui, buồn, đón đau, tủi hờ’<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Khi mặt trời đi qua, mặt trăng đi qua<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Ngọn gió hoang lùa qua<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Cánh cò cánh vạc bay qua<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Bước chân người lam lũ đi qua<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Mô’ hôi trâu bò lẩn bùn non ngai ngái<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Tôi cúi nhặt giọt mô’ hôi người thợ cày<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Tôi lượm giọt nước mắt người thợ cấy<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Tôi đau đón, tôi gọi: Đồng chi...êù!...</p></blockquote>
</div>
<div data-bbox="121 879 649 898" data-label="Text">
<p class="calibre4">Cha tôi biết chuyện.</p>
</div>

<p class="calibre4">Lúc ăn cơm, cha bảo: “Cái thứ nhà quê như mày ngàn đời nay vẫn ngu, Na ọ. Lòng tốt hảo nhiều khi lại tiếp tay cho thói kênh kiệu làm người ta kênh kiệu thêm. Cái bọn thành phố như nó chỉ muốn đè nén, áp bức nông thôn mình. Tội đêch gì mà sĩ diện hảo. Sao mày không lấy tiền của lũ chúng nó đem cho cô Nêm điên ấy”. Tôi nhai trệu trạo, miếng cơm như miếng rơm rạ. Có vẻ như cha tôi rất ghét người thành phố, ghét đến mức đô'ky. Theo ông thì nông thôn chỉ là bãi rác thải, là nơi dừng chân của người thành phố. Người nhà quê chỉ dùng lại đồ'cũ, đồ'hạng ba: Xe máy cũ, quần áo cũ, hàng hóa chất lượng thấp đều do người thành phố' tuồn về. Họ bắt nạt sự ngu dốt của thôn quê. Còn các đồ'ngon nhất người nhà quê lại đưa ra thành phố: Rau sạch, gà ri, lợn ỉn, dê, bê non, tôm hùm, cua bể'.. Bao nhiêu đồ'ăn ngon người nhà quê đều cấp cữm dành dụm mang bán cho người thành phố. Lẽ sống đời của người nghèo nông thôn vẫn là buôn trâu ăn chũm cau. Người nhà quê đều là người nghèo. Khô'thê!</p>

<p class="calibre4">Hoá ra, thời nhỏ, cha tôi và cha anh là bạn chẵn trâu cắt cỏ, rất thân nhau. Học hết cấp ba trường huyện thì sô'phận quăng mỗi người một nơi. Nhà nghèo, cha tôi phải ở làng theo đít trâu, đi cày. Cha anh học lên đại học, lấy vợ người Hà Nội, cũng chả thấy cha anh đưa vợ về' quê bao giờ. Người nhà quê bảo: “Con mẹ ấy không dám về' nông thôn. Đi đường giẫm phải cứt trâu, ra vườn đập phải cứt chó, ngồi trên hồ' xí hai ngăn, hơi thôi bốc lên đít, nhìn xuống thấy bộ' nhung nhúc, con mẹ Tràng An ấy chịu sao được. Người thành phố' thơm tho sạch sẽ quen rồi...”. Lâu lâu, cha anh mới đảo về' quê một lần. Cha tôi bảo: “Đắm thềm vào mà ra Hà Nội”. Tình cảm cứ nhạt dần. Nhạt là phải! Tình cảm như con vật, con vật không được nuôi dưỡng chăm sóc, ốm o bệnh tật rồi chết. Tình cảm mà không năng đi lại vun vén, tình cảm chẳng còn. Mấy chục năm, thời gian biến cải, cha anh đã là một nhà kinh tế' luôn sống ở nước ngoài, cha tôi vẫn là một thợ cày quanh quẩn từ làng ra đồng, từ đồng về' làng. Xa nhau cũng là điều dẽ'hiểu.</p>

<p class="calibre4">Tôi về' một lúc thì trăng lên. Trăng neo trên ngọn cây cau, đứng im phăng phắc. Không thấy gió thổi, chẳng thấy mây trôi. Thôn quê ngưng đọng tĩnh lặng quá. Cứ mãi thế' này ốm mất.</p>

<p class="calibre4">Bên nhà bác Hán, anh bảo cái Hương: “Chiều nay, em đi xe trâu người ta không lấy tiền”. Cái Hương nói ngay: “Người ta là bạn chị đây”. Anh khen: “Bạn chị xinh nhĩ.

Người eo tuyệt vời. Con gái nhà quê, eo đẹp thế là sự lạ. Cái mũi dọc dừa. Mắt như mắt nai. Xinh lắm! Nhưng mà tù hãm, đôi mắt đang báo hiệu một sự tù đọng”. Cái Hương hỏi: “Thằng nhìn thấy mắt nai ở đâu, đi săn thấy ở rừng à?”. “Không. Em thấy ở trong vườn bách thú”. “Thế ra Thằng bảo bạn chị như con nai đẹp bị nhốt trong vườn bách thú, hở?”. Anh chỉ mỉm cười thay cho câu trả lời. Ấy là hôm sau cái Hương kể cho tôi nghe. Nghe biết vậy, càng thêm buồn.

Đường làng lênh láng ánh trăng, màu vàng bát ngát trùm lên xóm mạc. Đang kỳ nghỉ hè, thỉnh thoảng bọn trẻ con lại chạy bình bịch lên trước mặt rồi đánh ào một cái, ảnh vào bụi cây bên đường. Chúng đang chơi đánh trận giả. Anh và cái Hương đến cái giếng mặt nguyệt ở đầu làng. Tôi đang ngồi ở thềm giếng gội đầu. Mặt giếng tròn vành vạnh. Trăng nhợt như soi mình dưới nước. Xung quanh rơm rạ cuối vụ gặt còn phơi đây, vương cả vào thềm giếng. Tôi cầm nắm lá bưởi vò nhàu thả vào chậu nước gội đầu. Mùi lá bưởi xanh hăng hăng xộc vào mũi. Cái Hương bảo: “Tao biết ngay mà. Thế nào mày cũng ở đây”. Tôi ngược mắt lên: “Đồ nỡm ả”. “Thằng có biết ai đây không?”. “Đây là cô gì đánh xe trâu chở thuê”.

Cô gì đánh xe trâu... Tự nhiên tôi chạnh lòng, buồn. Cái Hương bảo:

- Bọn con gái nhà quê chúng tôi thường gội đầu bằng nước quả bồ kết nướng. Một tháng vài ba bận gội bằng lá bưởi.

- Người nhà quê hay nhỉ?

Lại cái câu chết tiệt lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần này.

- Chứ không à. Bọn con gái thành phố, toàn dùng dầu gội đầu đóng hộp. Chắc gì cái nào hơn cái nào.

Lát sau, mùi hăng gắt mất đi, chỉ còn mùi lá bưởi thơm thoang thoang. Tôi đứng dậy túm tóc quay vù vù, bụi nước bắn vào cả mặt anh. Tôi nghĩ đến quả bồ kết, đến lá bưởi và chuyến xe trâu đi qua đồng chiêm, nghĩ đến tôi, đến thân phận của các cô gái làng.

Cái Hương bảo: “Thằng có biết bao nhiêu đôi lứa nên vợ nên chồng ở cái giếng này không?”. Tôi giờ tay hong

tóc dưới trăng, giục giã: “Hương kê’ cho anh Thăng nghe đi”. “Kê’ thì kê”.

... Ngày trước, yêu đương nhau, các cụ gọi là phải lòng í, có được tự do đi chơi bời, hôn hít nhau như bây giờ đâu. Muốn nhìn nhau, muốn nói với nhau câu gì, muốn hẹn nhau cái gì cứ xách thùng ra giếng làng gánh nước. Trai nhìn thấy bắp chân trần trắng nõn của con gái, động lòng ham muốn và yêu. Gái làng nhìn vòng ngực căng đầy nở nang, bắp tay săn chắc như cuộn chảo của trai làng là động tình, yêu. Không có giếng làng chưa chắc họ đã thành vợ thành chồng. Lại có người đàn bà ra thành giếng vô~bôm bộp: “Giếng ơi giếng. Tao thù mày. Tao thù mày. Không có giếng tao chẳng gặp cái thằng bạc tình ấy”. Chị ta điên vì thất tình, vì bị phụ bạc. Không có giếng làng chưa chắc chị ta đã bị phụ tình. Ngày ấy, chị ta là chị; bây giờ là cô - cô Ném ba mươi lăm tuổi vẫn điên vì tình...

- Người nhà quê hay nhỉ?

Cái Hương thật thà:

- Ừ, người nhà quê hay thật. Chúng mình đi rong đường chơi nhá. Đứng đây mãi bất tiện, người làng ra múc nước lại đồn nói chuyện với giai.

Tôi cũng nói:

- Ừ. Đừng đứng đây. Mang tiếng lảm.

Ba chúng tôi đi bộ ra cây đa đầu làng. Đường làng toàn gạch Bát Tràng lát nghiêng, có chỗ đi lại nhiều, gạch lổm xuống. Góc đa đầu làng vắng ngắt. Đa chín rơi bộp, bộp. Tiếng chim đi ăn đêm thả vào không trung thanh vắng. Cái Hương bảo: “Na, đưa chậu tao tìm chỗ~giấu cho. Đi chơi ai lại cầm chậu thế này”. Cái Hương giật chậu nhựa từ tay tôi đi cùn cụt. Mãi chả thấy cái Hương quay lại. Anh bảo: “Cô gì ơi. Tôi ở bên Úc về~lạ nước lạ cái. Cái gì cũng lạ. Cô cho tôi đi thực tế~nông thôn với”. “Anh Thăng hãy gọi em là Na. Tên quê mùa lảm phải không?”.

Tóc tôi buông dài hong gió. Anh đi bên tôi, xa lạ và gần gũi. Mười bảy tuổi, lần đầu tiên tôi đi cùng một người con trai. Anh từ đầu đó đến, vụt sáng chói lòa. Những thằng bạn ở lớp, những đứa con trai ở làng chỉ còn nhỏ bé, đại dột và mờ nhòa trong tôi. Bất ngờ, anh vuốt tóc sau lưng tôi, tay

anh chạm phải dây nịt vú. Tôi rùng mình, run rẩy. “Tóc em đẹp lắm”. Cả mớ tóc chưa khô áp vào mặt anh. “Mùi lá bưởi, mùi đồng quê”. Anh thì thầm, anh quàng tay lên vai tôi. Người tôi nóng ran ran. Anh xoay người kéo tôi vào lòng ôm chặt. Ngực tôi căng cứng dềnh lên từng đợt, từng đợt. Bàn tay có những móng dài lân tìm ngực tôi trong làn áo. Một cái móng tay dài chạm vào núm vú, tôi như người bị điện giật. “Đừng anh!”. Nói, nhưng tôi không đẩy tay anh ra. Lần đầu có người con trai chạm vào da thịt tôi.</p>

<p class="calibre4">Bất chợt có tiếng chửi vọng ra từ cái nhà kho cũ đã sạt một góc của Hợp tác xã. Tôi giật mình. Giọng đàn bà, chửi rất bài bản, ngoa ngoắt. Chửi rằng:</p>

<blockquote class="calibre10"><p class="calibre11"><em class="calibre12">Cha tiên sư thằng đi qua<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Cha tiên sư con đi lại<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Mày bày mưu lập mẹo<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Mày bắt con của bà<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Bà chửi mày:<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Cho tróc mồ' lặt mả<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Cho quạ nó tha<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Cho gà nó mổ'<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Cho chết sông chết chợ<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Chết vợ chết chồng<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Chết cả tông giống năm đời, mười đời nhà mày nhá...</p></blockquote>

<p class="calibre4">Tôi đã ra khỏi vòng tay anh từ lúc nào. “Lạ quá! Chưa bao giờ anh được nghe đàn bà chửi như thế này”. Anh bảo vậy. “Chửi rất ngoa ngoắt nhưng không tục tĩu, nghe như hát, như xướng khúc đồng dao, như mê hoặc lòng người. Trong các đường phố Xít Nây hay những đồng cỏ mênh mông nước Úc, người ta cũng chửi nhưng cục cằn, thô lỗ; khác thế này lắm”. Tôi nói: “Cô Nêm đây. Đêm nào cũng chửi. Chửi sột ruột. Có đêm em không ngủ được, nghe mãi cũng thuộc các bài chửi”. “Cô gì cũng giỏi nhỉ?”. “Thật đấy! Anh có ai bắt nạt, em đến chửi thuê cho”. “Hay. Người nhà quê hay nhỉ?”.</p>

<p class="calibre4">Chẳng ai biết cô Nêm từ đâu đến. Cô là người đàn bà bị phụ tình phát điên bên giếng làng. Người lại bảo cô ở trên mạn Khánh Thượng xuống. Dân làng đã quen với tiếng chửi của cô Nêm điên mười mấy năm rồi. Cô không nhà cửa, đi lang thang, nay cấy thuê cho nhà này, mai gánh phân cho nhà

kia. Cho tiền biết cầm; cho com, dong giềng, khoai lang luộc biết lấy ăn. Ban ngày đi làm thuê, ban đêm về nhà kho cũ, hoặc thêm hè nhà trẻ ngủ, ngủ không chăn không chiếu. Một ô'ra là đủ vừa nằm vừa đắp. Mùa đông cũng như mùa hạ, cô Nêm diên sống tro' tro' cùng nắng mưa giá rét. Được cái trời thương, trời cho cô sức rất khỏe. Chỉ phải cái mặt nhàu nhĩ nhăn nhúm, còn đùi về' nần nần, hai vú thây lầy. Dường như thời tiết mưa nắng, giá lạnh bất lực trước sức khỏe của cô. Cái sinh lực tràn đầy nóng hổi của người đàn bà diên ấy không biết là sự may mắn hay bất hạnh. Những đêm mưa dầm dề' lê thê, những đêm đông lạnh giá kinh người có sức quyến rũ mời gọi bọn đàn ông đô' đó, đơm lờ, trúm lươn đêm mò đến. Lại những trưa, cô Nêm cấy thuê ở đồng không sông quanh gập bọn đụn riu, kéo vó, đụn te. Lúc ấy, không phải người với người nữa mà hoàn toàn là khát thèm sinh vật. Cứ vài năm, lại thấy cô Nêm chửa, bụng to kênh. Không ai biết cô đẻ ở đâu, và những đứa bé ấy ai rình bẻ' mất, bẻ' đi đâu? Chỉ biết ắng đi vài ngày lại thấy cô xuất hiện với cái bụng lép kẹp, lại đi làm thuê. Gái mới đẻ đi làm thuê và chửi rất kinh. Chửi ngày này qua đêm khác, cô chửi rất to kẻ nào bẻ' trộm con cô...</p>

<p class="calibre4">- Chửi tài thật. Người nhà quê hay nhỉ?</p>

<p class="calibre4">- Thôi, về' đi, anh Thăng. Nghe cô Nêm chửi sột ruột.</p>

<p class="calibre4">Tôi và anh về' ngõ nhà bác Hán lúc cái Hương đang khóa cổng chuồng dê. "Chậu tao đẻ' trong sân kia. Hai đứa về' ăn ôc". Hương ghé tai tôi nói nhỏ: "Tao giả bộ giấu chậu, về' trước cho hai đứa mày tự do." "Đồ' nỡm. Thôi tao về' đây, chẳng chết với ông già". "Sướng bỏ bà còn làm bộ".</p>

<p class="calibre4">Sáng hôm sau, nhà tôi đánh gốc tre. Bụi tre đã chặt từ mấy tháng trước ngâm dưới ao, móc bùn phủ lên đẻ' sau này làm bếp. Bụi tre như cái nong, dày chi chít, cây nọ chen cây kia, giờ chỉ còn gốc. Cha tôi nhờ bác Hán sang đánh giúp. Bác Hán cởi trần, mặc quần đùi, người vai u thịt bắp, khỏe lắm. Phập... Choạc. Phập...</p>

<p class="calibre4">Choạc. Bác có xà beng và cái búa như lưỡi tầm sét của Thiên Lôi. Mới hưng hửng sáng, bác đã đánh được một gốc bụi tre. Tôi đứng vòng ngoài phụ giúp nhặt củi xếp thành đống. Anh Thăng sang, bảo:</p>

<p class="calibre4">- Tôi hôm qua mút ôc ao. Kinh quá.</p>

<p class="calibre4">Tôi tự ái lây, bảo:</p>

<p class="calibre4">- Anh thì cái gì cũng kinh. Nhà quê chỉ có thể' thôi.</p>

<p class="calibre4">- Thật đấy. Anh bước vào sân đã thấy bác Hán gái, chị dâu cả, chị Hương cùng xúm vào rô'sê' ốc luộc.</p>

<p class="calibre4">Bác Hán gái bảo: Thằng ngời xuống đi. Chị cả ngời lui ra một tý nào. Ốc ngon lắm, cháu ạ. Anh ngời xuống chả biết cách ăn làm sao. Bác Hán gái dạy:</p>

<p class="calibre4">Cháu cầm thể'này này, đưa đít ốc vào răng hàm cắn một mẩu nhỏ, xoay con ốc lại, đưa mồm nó vào miệng mình. Mút. Ừ. Mút đánh chụt một cái. Đây, ngon chưa? Anh làm thử, cắn đít ốc ê răng, mút chụt... chụt mấy lần thịt ốc vẫn chẳng ra. Cứ như thời ăn lông ở lỗ! Không ăn nổi, đành thôi. Thô'dân Úc thời nguyên thủy cũng chỉ ăn đến thể' là cùng. Kinh bố cha. Bác Hán gái bảo: Chẳng biết bên Úc người ta có mút ốc thể'này không, cháu?".</p>

<p class="calibre4">Bác Hán dừng búa bô'gốc, gạt mồ'hôi trán: "Thằng này mất gốc rồi. Đề'tao bảo thằng bô'mày". Anh làm ngơ, nói lảng: "Bác cho cháu bô'thư'vài cái". "Tiên nhân mày. Tay học trò trắng thể'kia thì làm ăn nổi gì". Anh Thằng bô' Phịch... phịch... vài cái thì văng búa. Lại lây bô'tiếp. Phịch... phịch. Mệt quá bỏ búa, cầm xà beng. Cuối cùng bỏ nốt. Cha tôi đánh xe trâu về'đến cổng nhìn thấy. Ông đề'nguyên cả ách trâu bước lại gần: "Hổng! Cái giống học trò trói gà không chặt chúng mày chỉ giỏi tán gái là nhanh. Trông mong gì lũ trẻ chúng mày. Thôi, đề'chúng tao múa. Đàn ông gì èo uột quá". "Bác cứ nói thể'chứ. Mỗi thời mỗi khác". Anh ngượng ngượng, mặt đỏ như. Không biết bên Úc người ta có tre đề'mà đánh gốc không nhỉ?</p>

<p class="calibre4">Buổi chiều, tôi đánh xe trâu ra đồng cắt lúa với cái Hương đôi công đánh gốc tre của bác Hán. Khoảnh lúa cuối cùng của nhà cái Hương cào cào, châu châu, muôm muôm nhiều vô kể. Cứ như cả cánh đồng chúng dôn nốt vào mây khoảnh cuối cùng. Ở góc đồng sát gò Mã Giáng, anh Vường đang úp nôm uôm uôm, bắt cá. Cái anh này là tay sát cá hạng nhất ở làng. Có buổi chiều, ruộng cạn nước, anh cạy tiêu sành vỡ nắp bị chòi ra ở chân gò. Cá tre trong tiêu đựng xương cốt người, lúc nhúc béo vàng ươm. Anh thò tay vào gạt xương bắt từng con một bỏ vào giỏ. Sáng hôm sau, vợ anh Vường đi chợ sớm bán cá. Từ hôm ấy,

nhà tôi không bao giờ mua cá của anh Vường. Sau này, cứ thấy cá trê kho trong nồi là nghĩ đến các giống xương, tôi nôn, nôn thốc nôn tháo.</p>

<p class="calibre4">Anh Thăng cũng ra đồng gặt. Tay lêu hêu cầm liềm trông rất buồn cười. Anh gọi tôi: “Cô gì ơi! Tôi đi khắp nơi, nhưng về quê tôi vụng lắm. Cô dạy tôi cắt lúa nhé”. “Nó là Na. Thăng cứ tên Na mà gọi”. “À. Vâng! Na dạy tôi nhé!”. Cái Hương nhay nháy mắt, trêu anh: “Có mỗi cái tên mà quên thì nhớ người nó sao được”. Tôi lại gần anh: “Anh nhìn em làm đây này”. Xoẹt. Lưỡi liềm đưa rất nhanh. Anh làm theo. Trời ơi! Cắt lúa mà như cò cưa, cò cưa. Tôi và Hương phá lên cười.</p>

<p class="calibre4">Anh gọi: “Cô gì ơi! À quên. Na ơi. Năm nay Na thi vào đại học gì.” Tôi bảo: “Em vào đại học, tiếng Anh gọi là Cay Đề”. “Lại có trường đại học áy nữa. Tên lạ nhỉ?”. Cái Hương lanh chanh: “Cay Đề tức là đi cày. Sao Thăng tô`thê. Có vậy mà cũng không hiểu. Bô`nó không cho đi học, bắt ở nhà cày cày, đánh xe trâu, chăn dê. Nó đang buồn đây”. Anh có vẻ nuối tiếc cho tôi: “Thời đại này là thời đại bằng cấp. Chỉ có học và học, học mới thoát khỏi đồng ruộng, con trâu cái cày. Cô gì không học, rất gay...”. Càng nghe anh nói tôi càng buồn. Tôi buồn cho thân phận không thoát khỏi làng của tôi. Anh lại hỏi Hương: “Còn chị Hương, em thấy trên bàn chị toàn sách Địa lý, Văn học, Lịch sử Việt Nam”. “Mình muốn sau này làm nhà sư`học”. “Chị Hương nên học toán. Thời đại này là thời đại toán, tin học. Chị có biết vì sao kinh tế`Việt Nam mình thua kém thế`giới không? Không à? Là vì Việt Nam mình không có một nền toán học cho ra hồn. Thời đại tin học kỹ thuật số`mà chị còn ngồi nhai nhải nguyên nhân thất bại của Cao trào Xô viết Nghệ Tĩnh là không thực tế”. “Mỗi người một đam mê, Thăng thích tin học nhưng chị thích làm nhà sư`học. Thầy giáo chị bảo: Làm dân nước Việt không biết sư`nước nhà là không biết hồn nước. Thăng có biết ông tướng nào là Tổng chỉ huy đánh Điện Biên Phủ không?”. Thăng ngập ngừng: “Ông...ông... à mà em không biết thật”. “Không biết thật?”. “Vâng! Ba năm học phổ`thông trung học bên Úc, người ta không dạy em học Lịch sử`Việt Nam”. “Phải rồi! Thăng sẽ học lịch sử, địa lý, văn học nước Úc chứ. Lại còn các môn khoa học xã hội và nhân văn khác? Thăng mang trong người văn hóa gốc nước Việt hay nước Úc nhỉ?”. Không ngờ cái Hương đáo đề`thật. Anh ngượng ngịu, hơi cúi người rồi bỏ liềm, giả vờ đi bó lúa; cũng lội lộp sộp, lộp sộp, nhưng bước không vững, người cứ như sắp ngã. Đúng là giới đầy!</p>

<p class="calibre4">Anh bắt gặp bắp chân trần của tôi. Anh cúi

ôm lúa và mon men đến gần. Anh dán mắt vào bắp chân trắng vấy bùn của tôi và cô tình cúi chạm tay vào. Người tôi tê tê, tay rơi cả nắm lúa đang cắt.</p>

<p class="calibre4">- Thăng bắt muôm muôm, cào cào đi. Gặt xong chúng mình đốt lửa nướng.</p>

<p class="calibre4">Có lẽ cái Hương đã nhìn thấy anh vuột bắp chân tôi? Anh Thăng nghe lời, bỏ liềm, bỏ bắp chân tôi, đi chộp cào cào. Tôi và cái Hương thỉnh thoảng bắt được con nào đều vật chân bỏ vào mũ anh đang bung.</p>

<p class="calibre4">Chặt lúa lên xe trâu xong, tôi và Hương vờ rạ rơm khô người ta phơi ở gò Mã Giáng nổi lửa. Anh Thăng nghiêng mũ đồ cào cào, muôm muôm vào. Râu, cánh cháy khét, mỡ reo xèo xèo. Dập lửa bới tro, con nào con nấy bụng chín vàng, căng mọng. Hơi lửa làm mặt tôi và cái Hương đỏ hồng, mắt lúng liếng sáng. Anh Thăng nhìn tôi chăm chăm. “Thăng! Ăn đi nào”. Anh giật mình: “Em không biết cách ăn”. “Na! Mày dạy Thăng, hộ tao”. Tôi hướng dẫn anh vật đầu muôm muôm, vật chỗ cánh cháy còn lại mà tay luống cuống quá. Vừa ăn vừa tán chuyện, ngón tay, miệng, cằm đưa nào cũng nhẹ nhem. Anh bảo: “Người nhà quê hay nhỉ?”. “Ồi giờ ơi!” - Suôm ... suôm. - “Người chết...ết...”. Phía góc đồng sát gò Mã Giáng, anh Vương bỏ nơm chạy uôm uôm lên bờ. Sao lại có người chết nhỉ? Người cứng bóng vía như anh Vương mà còn hốt hoảng thế. Ba chúng tôi chạy đến. Anh Vương đã trấn tĩnh lại. “Trẻ con... trẻ con chết. Ở kia kìa. Tôi úp phải”. Cái Hương bảo: “Anh thử lật nơm lên xem nào. Có khi trông gà hóa cuốc. Cái bắp chuối nhà nào vứt cũng nên”. “Thật đấy! Xác trẻ con. Tôi thò tay vào trong, quờ phải”. Anh Vương lại lợi xuống rồi thò tay nắm cô nơm nhấc mạnh. Một cái xác trẻ sơ sinh (một cái thai thì đúng hơn) nổi lên và cái tã đụp màu nâu lều lều. Thôi rồi! Tôi đã nhận ra cái tã cô Nêm điên khoác mấy hôm trước đi gặt thuê cho nhà tôi. Hôm ấy bụng cô mới lùm lùm, còn lâu mới đến tháng đẻ. Hay là cô Nêm sảo non. Nhưng ai là người theo dõi cô sảo non mà vùi cái thai chưa thành người xuống đồng? Cái Hương mặt rất đăm chiêu. Anh Vương đã điềm nhiên trở lại làm việc nghĩa. Còn anh Thăng mặt kinh hoàng bạc phếch, miệng lẩm bầm: “Tối tăm quá. Đã man... đã man quá”. Buồn! Tôi lại nghĩ về những sinh linh ở làng: Nhỏ nhoi. Mong manh. Và bấy đây...</p>

<blockquote class="calibre10"><p class="calibre11"><em class="calibre12">Đi qua liêu trai đồng chiêu! <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Bỏ lại cuộc sống xô bồ;

đập va <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Tôi đi qua, anh đi qua <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Hãy lắng nghe <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Gió hoang đuôi nhau hú gọi những linh hồn. <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Nức nở luân hồi <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Một, hai sinh linh, cả ngàn sinh linh... <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Các xó xỉnh tôi tắm <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Những lương tri man rợ <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Đâu những vì sao, đâu ngọn nến cháy...</p></blockquote>

<p class="calibre4">Lại một buổi chiều. Một buổi chiều nữa đi qua. Tôi đánh xe trâu về đến cầu Lông, dừng lại xem bọn trẻ con cắt cỏ, chăn bò đánh chắt đánh chuyền. Những đuôi tóc hoe vàng vì cháy nắng, những gương mặt sạm gió, những đôi mắt trong veo ngơ ngác. Cười và lại cười. Mắt lấp lánh dải que chuyền, tung quả găng.</p>

<blockquote class="calibre10"><p class="calibre11"><em class="calibre12">Chuyên chuyên một <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Ăn củ khoai <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Chuyên chuyên hai <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Thích con trai <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Chuyên chuyên ba <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Ra con gái <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Chuyên chuyên bốn... </p></blockquote>

<p class="calibre4"><strong class="calibre13">Rồi lại hát: </p>

<blockquote class="calibre10"><p class="calibre11"><em class="calibre12">Về làng <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Phá cô <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Xa làng <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Xin ăn <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Đi qua đồng <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Về sang sông <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Một cây ngô đồng <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Hai cây ngô đồng <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Gân thì nhớ <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Xa là quên <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Về qua sông <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Đi qua đồng...</p></blockquote>

</blockquote>

<p class="calibre4">Xe ô tô tránh xe trâu của tôi và đỗ ở đầu cầu. Bọn trẻ con vội vã đứng dậy, dụi mắt tránh bụi. Cái Hương xuống xe chạy ngược về phía tôi: "Tôi qua tao sang mày đã ngủ sớm. Tao đi Hà Nội đây". "Mày đi thật à". "Chú tao đánh điện về. Ra đó học ôn thì mới đỗ vào đại học". Con Đen bị ruồi trâu cắn cứ giậm chân đòi đi, đuôi quất lên lưng đèn đẹt. Hai sừng cánh ná đánh công cọc vào ách vai. Anh đứng bên cửa xe, từ xa nói với đến: "Chị Hương cẩn thận. Cái sừng cánh ná con trâu kinh lắm". Tôi lại hỏi: "Mày đi thật à?". "Ừ, tao đi nhá".</p>

<p class="calibre4">Cái Hương vội vã chạy quay trở lại. Anh kéo rộng cửa xe cho Hương vào. Vẫn bộ đồ hôm anh về đi nhờ xe trâu nhà tôi: Quần bò, áo thun có in hình con Kăng-gu-ru. Anh chui vào xe, thò đầu ra ngoài giờ bàn tay có những móng dài trắng hồng vẩy vẩy: "Cô gì ơ... ời! Tôi đi nhé".</p>

<p class="calibre4">Một đám bụi mù cuốn sau xe ô tô con.</p>

<p class="calibre4">Tôi ứa nước mắt. Tôi nhìn xuống dưới ngực, cảm giác có các ngón tay móng dài, trắng hồng của anh đang lũng sục trên bầu vú như đêm trước hiện về. Tôi tủi thân. Hoàng hôn đỏ ối một góc chân trời. Tôi đánh xe trâu về...</p>

<p class="calibre4">Gió thổi.</p>

<p class="calibre4">Gió thổi miên man đi qua cánh đồng chiêm.</p>

</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display: block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

  <a href="#a22"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;

```
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> </a> </div></body>
</html>
```

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Cô'tích người lữ hành</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a25" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về'tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section8" class="calibre1" id="a27">
    <div id="a26" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Đô~Thị Thu
Hiên</h4>

        <h2 class="calibre3">Cô'tích người lữ hành</h2>

        <p class="no-indent">1.</p>

        <p class="calibre4">Vừa thi tốt nghiệp cấp III, mẹ nàng bảo:
Con sắp ở chùa chỉ có quét lá đa con ạ, con nhìn gương mẹ, dọa
đầy cả cuộc đời, chồng tranh vợ cướp, con năm bảy loại, đứa nào
cũng gọi là mẹ, trong bụng chỉ mong cho một nhát dao. Ấy là
"chúng nó" sợ tù, chứ không mẹ đã xanh cỏ rồi.</p>

        <p class="calibre4">Cha nàng làm ở hợp tác xã vận tải. Gọi là
vận tải, thực ra là ông đánh xe trâu, hàng ngày chở muối mắm
diêm đèn từ huyện về'xã. Bác xe trâu ngày ngày vắt vẻo cỏi
trần, áo buộc quanh bụng, bầu nước túi com lủng lẳng ở càng xe,
rong ruổi thâm sơn cùng cốc, dừng đâu là nhà, ngã đâu là

```

giường. Mẹ nàng là gái lỡ thì, bố mẹ mất sớm, ở với người anh nghèo. Bà chị dâu tiếng bác tiếng chửi, lườm nguýt cô em chồng đầu non tới cuối buổi. Cầm chị dâu nhưng thương anh trai, mẹ nàng xin ra đầu dốc, mở cái quán nhỏ bán nước. Bác xe trâu dầm bữa nửa tháng ghé lại, bán điều thuốc Lào, chiêu ngụm chè rừng cấm tằm. Thay cho việc trả tiền, bác xóc ống nứa nhọn vào tải muối, rút ra dầm cần, hay lít nước mắm, thay vào đó bằng nước lã. Muối và mắm ấy là tiền nước thuốc, thừa đâu trả cho nụ cười của cô chủ quán lỡ thì. Lâu rồi thành quen, vài hôm không nghe tiếng móng trâu gõ bậm bịch, lách cách xuống đường, không nghe thấy tiếng bánh xe xóc nảy lên lộc khộc là nhớ. Rồi thì thê non hện biển. Rồi thì đây trở thành quán trọ của ông chủ và chiếc xe trâu. Đến ngày vợ con ông xe trâu lông lộn lên đập quán, mẹ nàng té ngựa thì nàng đã phôi thai trong bụng. Ông xe trâu chẳng góa vợ như lời kê. Một vợ và bốn con. Mẹ nàng van lạy. Và nhờ có nàng trong bụng, mẹ nàng may mắn được nhận làm vợ hai, làm tì thiếp của ông xe trâu lãng tử.</p>

<p class="calibre4">Nàng ra đời, bé tí và nhăn nhoe. Thêm là cái tên mẹ đặt, dường như nó ám ảnh nàng suốt cuộc đời. Hai mẹ con nàng lủi thủi ở đầu dốc với cái quán xiêu vẹo, mỗi tuần một lần ngóng ra bìa rừng chờ nghe tiếng móng trâu lách cách, lộp cộp. Ăn sủng của ông xe trâu dành cho mẹ nàng vẫn là mấy cân muối rút trộm, lít nước mắm đã qua mấy lần pha phách thêm bớt. Quà của nàng là vòng ôm vội vã, mùi thuốc Lào trộn mồ hôi khét lẹt xộc vào mũi đến ngạt thở. Thê mà sung sướng, hãnh diện. Nàng hào phóng cho mấy đứa trẻ cùng xóm nghèo lên thùng xe, ngồi chơi đồ hàng trên những bao muối, cho chúng mút chung chiếc kẹo gói trong giấy bóng kính xanh đỏ... Bao nhiêu đứa nhìn nàng mà thèm thuồng. Nhưng cũng có những nỗi buồn ám ảnh, không bao giờ quên. Ngày bé ấy, buổi tối đi ngủ, nàng thèm được nằm chung với cả mẹ và bố. Bố một bên và mẹ một bên. Nàng tha hồ xoay sang trái, xoay sang phải, đâu cũng là gương mặt thân yêu. Nàng nằm, chân gác lên một bên bố và một bên mẹ. Nàng thiếp đi, êm đềm. Giữa đêm tỉnh dậy, nàng gào lên thảm thiết vì thấy mình nằm chổng chơ một mình trên cái chõng tre ở gian ngoài. Nàng lao vào buồng chen vào giữa bố và mẹ. Thê là nàng hiểu, mỗi đêm khi nàng ngủ, ai đó đã bế nàng ra giường ngoài. Lâu sau, nàng quyết không ngủ, không ngủ thì sẽ chẳng có ai dám đưa nàng đi đâu cả. Nhưng rồi mí mắt vẫn sập xuống, và sáng ra nàng vẫn thấy mình chổng chơ một mình. Giá ông xe trâu một tuần ghé qua nhà hai lần thì nàng sẽ giận và ghét ông ấy đến chết. Nhưng ông ấy đều đặn một tuần một lần, mà cơn giận trẻ con chỉ được ba ngày là nhạt lấm. Nhưng cảm giác cô đơn, buồn u uẩn bắt đầu có trong nàng và sau này, những lúc buồn nàng hay so sánh

với cảm giác bị bỏ rơi hồi trẻ con ấy. Nàng lên mười tuổi thì ông xe trâu về hưu, đông nghĩa với việc nàng mất cha. Những ngày tháng đẹp để chấm dứt cùng với tiếng gõ lách cách của chân trâu đóng móng xuống mặt đường - âm thanh hạnh phúc của tuổi thơ nàng.</p>

<p class="calibre4">Mẹ nàng bảo nàng lấy Miễn, lái xe cho công ty thương nghiệp huyện, người cùng làng. Miễn muốn lấy nàng vì nàng đẹp, vì đẹp mà được bỏ qua phần lý lịch. Nàng thì đang muốn thi đại học, lại đang thích Vạn - bạn học cùng lớp. Nàng lúng búng với mẹ, bà nổi cáu: "Cả đời con mẹ mày chịu nhục, cả làng ỉa đá vào, đứa trẻ con nó cũng ném đá được. Mày có lấy nó thì mới rửa được nhục cho mẹ mày"... Nàng đang rơm rớm, bà lại rít lên: "Hay mày thích lấy cái thằng ranh con đi học vẫn chưa biết đường đánh răng kia? Ủi chao, mày có chờ đến mười mùa quýt nữa thì chim nó cũng chưa lớn được bằng quả ớt trong vườn của tao đâu...".</p>

<p class="calibre4">Bà gào to đến nửa làng nghe thấy. Nàng òa khóc như mưa.</p>

<p class="calibre4">Thê' là nàng lấy Miễn, lấy cái thân tượng của nửa số' gái làng. Cũng được. Nàng không lấy Miễn cho nàng, mà lấy cho cái quá khứ đau thương và nhục nhã của mẹ nàng. Thê' thì cái giá cũng không rẻ. Nàng không cười, chẳng khóc như các cô dâu thường vậy. Mẹ nàng cười to, chào to, mặt bác xe trâu của mười bảy năm trước không biết và không hiện hữu trong cái ngày trả thù đời ấy. Mười tám tuổi nàng làm mẹ. Một thằng cu kháu khỉnh. Nàng ôm con nằm trên võng, hai người khiêng nàng đủng điêng từ trạm xá về nhà. Mẹ nàng từ cổng lao ra, xô đến vỗ lấy cái phích trong tay đưa em gái Miễn: Oái chao, bà xem thằng giống của bà, giò ời, hết thằng bố' nó...</p>

<p class="calibre4">Miễn đi, dầm bữa, nửa tháng đảo qua nhà một lần. Cuồng nhiệt, say đắm. Nàng lặng lẽ, vô cảm cơm nước, chiều chồng, giặt mớ quần áo cứng cộp bụi đường trường. Một lần, thấy côm côm, nàng lân lân, lôi trong túi quần Miễn mấy cái gói vuông vắn. Nàng đặt ngay ngắn trên bàn, sợ mất vật gì đó quý lắm của Miễn mà nàng không biết. Nhìn thấy, Miễn vợ vào túi, cười hềnh hếch: Trên đời này chỉ có thằng người là giỏi nhất, cái chó gì cũng tìm ra được. Vỗ quýt dày có móng tay nhọn. Sida, hủi lậu cũng phải khóc mà vãi linh hồn... Nàng nghệt như ngỗng, Miễn bảo: Thằng xê' nào chẳng thê', thông cảm nhé! Tớ giữ là giữ cho đảng ấy đấy!</p>

<p class="calibre4">Thằng cu lắm chằm biết đi, lạch bạch suốt ngày quanh nhà. Một bữa mãi nấu cơm, quay ra không thấy con, ngỡ nó sang hàng xóm, nàng hốt hoảng đi tìm. Non tiếng, có người qua cổng thấy cái áo trẻ con lập lờ dưới hơ'vôi đầu nhà nàng, kêu toáng lên. Nàng xô vể, ngất xỉu. Cái hơ'vôi, làm nhà xong, mấy lần nàng giục Miễn lấp nó đi. Miễn ậm ừ. Con mưa hôm trước khiến cái hơ'lũng nước. Thằng bé mặt trắng bệch, bụng lép kẹp. Nàng vật vã, điên dại suốt mười ngày. Ngày thứ mười một, Miễn vể, mắt đỏ ngầu, lao vào đám, đá. Nàng xoa tóc ngồi im trước những cú đám, đập vô hồn kỳ trận. Sau cùng, Miễn lẩn cái va li của nàng ra sân, mặc mẹ nàng gào khóc van xin - không phải vì thằng cháu xấu số. Nàng về'nhà mẹ đẻ mà không cần ra tòa - bởi khi cưới, nàng chưa đủ tuổi đăng ký kết hôn.</p>

<p class="calibre4">Hai mươi tuổi, nàng trở thành cô phụ, không chồng, không con. Gái chồng bỏ như nửa giập trôi sông, không tật nọ cũng nết kia. Bao nhiêu ưu điểm thời chưa lấy chồng chột bay biến hết. Cái tật của nàng lớn quá, đi ba bốn mươi cây sô' người ta vẫn kê'le'đề'làm gương. Nàng chẳng yêu Miễn, nhưng đau đớn vì bông chóc trắng tay. Giữa đêm nàng thường vực dậy, hét lên tưởng thằng bé đang về'đứng gọi ở cửa. Mẹ nàng ngỡ nàng sắp phát điên, mấy lần mời thầy cúng về'gỗ chập cheng, bắt quyết đuổi ma inh ỏi trong nhà.</p>

<p class="calibre4">Tuổi trẻ như cái thân cây rừng rực nhựa sông, dù có bị chặt bót cành cũng chỉ một thời gian là liền vết, lại căng ứ chờ bật mầm. Đây là phần xác, còn phần hồn, nàng hiểu không thể'tiếp tục sống ở cái đất này, dù nó là nơi chôn rau cắt rốn. Nếu ở lại, nàng sẽ bất hạnh hơn cả mẹ nàng.</p>

<p class="calibre4">Nàng đang loay hoay như con kiến quanh miệng chén thì cha nàng - bác đánh xe trâu năm xưa mất. Trước lúc chết bác trăng trối cho mấy đứa con của bà chính thất cho tìm nàng về'chịu tang. Nghĩa tư'là nghĩa tận, họ thù mẹ nàng chứ không thù nàng. Thê'là lần đầu tiên nàng hiểu và được nếm thứ tình cảm cùng chung giọt máu đào. Nó ngọt ngào và ấm áp, dù cuộc đoàn viên diễn ra trong một hoàn cảnh bi thương. Trong đám con chính thức của cha nàng có một người con gái lấy chồng ở phố, đang có một xưởng sản xuất nhỏ. Gặp nàng, tình cảm chị em được nhen nhóm. Sau đám tang cha, nàng theo bà chị về'Hà Nội.</p>

<p class="calibre4">Nàng như con ghé lạc ra biển. Cuộc sống thị thành phồn hoa và thật quyến rũ. Nhà bà chị đông người. Kể

anh ấy đụt lắm, vì sống ở nước ngoài từ năm mười bảy tuổi, mười lăm năm mới nhìn thấy lại đồng bào, có gì các bạn đại xá. Gặp nàng, Đệ như bị thôi miên, tối nào cũng đến trông cây si, đêm mới dờ dãi về. Đôi thoại là:</p>

<p class="calibre4">- Anh Đệ làm gì bên Đức chừng ấy năm?</p>

<p class="calibre4">- Công nhân may!</p>

<p class="calibre4">- Giờ về nước anh định làm gì?</p>

<p class="calibre4">- Chưa biết!...</p>

<p class="calibre4">Đầu tiên nàng thấy buồn cười, sau thì thương hại. Sau nữa thì nảy ra tính toán: Đệ hiên lành, lại đi Tây về, hẳn cũng chẳng quan trọng lắm quá khứ của nàng. Đệ lại gốc Hà Nội, ra trường nàng sẽ chẳng phải lo xin việc, nhất là phải về quê - nỡ ám ảnh rùng rợn. Thăm sâu hơn, nàng ưng Đệ bởi hình bóng của người bạn thuở thơ ấu cứ phảng phất trong hình hài Đệ. Bạn bè thân thiết mười đưa là mười lời khuyên: Đừng lấy Đệ, mày sẽ khổ cả đời đấy! Nó như con gấu ngủ đông, mày dè chừng! Nàng cười buồn. Tệ đến như Miến thì nàng cũng đã làm cho chính hãnh tống cô nàng ra đường. Miến còn không chấp nhận nàng, nghĩa là sống với ai thì nàng cũng làm khổ họ.</p>

<p class="calibre4">Sau mấy lần nàng tiễn Đệ ra cửa, một lần Đệ giật phắt nàng vào người. Nàng đỡ vào ngực Đệ. Nàng nhắm mắt chờ một cái hôn. Chẳng mê đắm gì, nhưng cũng là một sự ngỏ lời, dù không hoàn hảo. Bỗng nàng nảy người. Đệ vô~vào lòng nàng cái bộp, cụt lủn: Cho anh cưới nhé! Nàng ngờ ngác, lao vào phòng, úp mặt xuống gối, khóc và cười như điên dại.</p>

<p class="calibre4">Nàng viết luận văn khi cái thai trong bụng đã hơn một tháng. Đệ hả hê lắm, bởi đã chính thức trở được nàng, dù chưa làm đám cưới. Nàng sinh bả ỉn, bảo Đệ đừng có vào trường, nếu không muốn nàng hủy bỏ đám cưới. Quá dỗi yếm tâm, Đệ mặc nàng với cơn ghen vụng trộm và bài luận văn ảm ương, về nhà ngủ như phải bả.</p>

<p class="calibre4">Lần thứ mấy ngàn trong đời làm sinh viên nàng cần mẫn ngồi ăn trong cái nhà ăn chen chúc. Mùa hè, thêm cái thai trong bụng khiến nàng bả hoải. Đang nhai, cú chạm vào lưng khiến nàng quay lại. Đôi thủ xây lưng với nàng thân hình cao to ngự trên cái ghế nhà ăn bé tí, cựa một chút là chạm phải nàng. Nàng cô nhìn. Không quen. Nhưng mạnh mẽ quá. Đôi diện hãnh

là một kẻ cùng trường. Thấy nàng nhìn, kẻ cùng trường gắp miếng thịt, giơ lên ngang mắt, reo lên: Huy ơi, tao nhìn qua miếng thịt thấy rõ mặt lão quản lý đi phía xa kia! Nàng phì cười, và kẻ chủ động gây ra cú va chạm chính là nàng. Người kia nhặt cái mũ vải của nàng đánh rơi, kẹp vào nách đứng lên sau khi đã vét sạch đĩa cơm. Nàng ngó người, lẻo đẻo đi theo rồi bỏ về. Lát sau thủ phạm và đồng phạm xuất hiện. Nàng hiểu sấm chớp đã giáng xuống trái tim bầm giập của nàng.

Huy - tên của tia chớp - quê vùng chiêm trũng, hết lớp 12 đi bộ đội, xong nghĩa vụ thi đại học và hiện đang năm cuối trường Luật. Nàng khóc như mưa, hôn mãi lên đôi mắt sáng và ngơ ngác như mắt trẻ thơ của anh “Muộn mất rồi anh ạ!”. Huy cứ cười, hàm răng khênh bóng sáng quặn thắt tim nàng: “Chẳng bao giờ muộn khi người ta cần có nhau”. Huy chẳng hiểu gì cả. Nàng cứ râm rút, râm rút cả trong lúc lang thang cùng Huy khắp phố phường, tay trong tay, mặc cơn mưa thu bắt đầu rơi xuống. Đứa con trong bụng máy nhè nhẹ, nhắc mẹ nó rằng nó đã mệt khi phải đi theo khắp quãng đường tình yêu ngang trái. Nàng ôm bụng, rên lên thàn xin lỗi nó, chột tỉnh ra. Không. Kê'cả chưa có Đệ, nàng cũng không thể'có Huy. Nàng không xứng đáng.

Đám cưới của nàng và Đệ vội vã. Nhà trai thì hiểu theo cách đơn giản nhất: bụng cô dâu đã hơi lùm lùm, mặc váy đã phải nén. Nàng thì có cách riêng của nàng: có vậy mới xa được Huy.

Trước ngày cưới, Huy đến phòng nàng. Bọn cùng phòng đã đi thực tập hết. Huy biết rõ chỉ có nàng ở nhà. Tiếng gọi của Huy, tha thiết và kiên nhẫn: “Thêm, mở cửa cho anh, anh chỉ nói với em một lời thôi!”. Nàng im lặng, nằm im trên giường. Tiếng gõ cửa vẫn đều đặn. Nàng vùi đầu xuống gối. Không! Không phải nàng sắt đá đến thế'đâu, mà nàng không thể'mở cửa, dù chỉ để'nghe một lời Huy nói, cái từ mà nàng đã nghe, đã đau đớn vì nó. Đơn giản là trên giường của nàng đang có Đệ. Anh ta nằm vắt chân chữ ngũ, tay luôn sau gáy nhìn lên trần nhà lo cho đám cưới. Tiếng của Huy lọt vào tai chẳng gây cho anh ta một phản ứng. Có biết bao đứa đang si mê nàng chứ. Huy có khác gì đâu? Quan trọng là ai đã cưới được nàng.

Nhà Đệ thật ra cũng chẳng khá giả cho lắm. Mang tiếng ở Thủ đô nhưng cũng chỉ là một căn hộ tầng 4 trong khu lắp ghép từ thuở nào. Có thêm nàng về'bô'mẹ chồng thuê thợ lao dầm làm thêm căn phòng rộng chừng tám mét vuông thoi loi ra

ban công như cái hộp diêm, mùa đông gió lửa thấu xương, mùa hạ tứ bề nắng thui như thúc mâm. Thế mà ở đó nàng vẫn sinh hạ được một cô con gái xinh xắn, giống nàng như tạc. Bố mẹ Đệ không vui lắm, bởi chừng Đệ là con một, có cái gây chông cho yên tâm thì vẫn hơn. Nhưng dù ông bà không yêu quý lắm thì con nàng vẫn sinh ra, cần chăm bẵm đẻ lớn, chẳng khác gì đứa trẻ giống như mong ước của ông bà nó.</p>

<p class="calibre4">Con bé vừa được hai tháng, mẹ Đệ bảo: Từ nay các con ăn riêng cho tự do, bố mẹ già rồi, khó tính, nhờ rồi câu vào câu ra, lại mang tiếng... Nàng sững sờ. Bây giờ nàng mới chợt nhớ một năm nay, nàng, cộng thêm trước đây cả Đệ, đều ăn bám. Bố mẹ Đệ vốn chi li, tiêu pha tính toán từng cắc. Sáng nào bố Đệ cũng cuốc bộ từ nhà lên tận phố Nguyễn Quyền, vừa tập thể dục, vừa đi mua thịt từ chính mấy bà nhà quê lên đồ bán. Ngon mà rẻ được mấy giá, ông bảo vậy, hề hả xẻ ra mấy lát thịt xâu bằng cái lạt. Thế thì việc chứa chấp vợ chồng con cái nàng trong hơn một năm qua là quá mức tưởng tượng. Chỉ có điều nàng hoang mang cực độ: làm cái gì để sống? Như hiểu được giằng xé của nàng, mẹ Đệ tiếp: Phân thằng Đệ, nó còn chút vốn mang ở nước ngoài về, nhưng mẹ phải giữ, chứ đưa cho chúng mày miệng ăn núi lở, chỉ một năm là sạch. Mẹ giữ cho vay lãi, mỗi tháng mẹ đưa ba trăm, là tiền ăn của thằng Đệ. Còn từ nay, tiền điện, tiền than, tiền nước... tất tật chia đôi, bố mẹ chịu một nửa, chúng mày chịu một nửa...</p>

<p class="calibre4">Chuyện ông trưởng phòng sắp về hưu phải lòng cô nhân viên hợp đồng âm ỉ khắp cơ quan. Chỉ có nàng không biết. Cái lời xưng hô chú, cháu khiến nàng ngỡ ru ngủ được mọi người. Nàng đâu biết sau lưng nàng, biết bao cái môi, Ý có, Hàn Quốc có, trêu ra: “Úi giời, sáng chú, chiều anh, tối loanh quanh chẳng biết anh hay chú!”. Nàng cô tình không hiểu, cứ lẻo đẻo theo chú. Ra quán nước chép tài liệu cho nó yên tĩnh. Ra công viên kéo cơ quan mất điện. Rồi thì phu nhân của “chú” cũng xuất hiện. Mắt kẻ đen, môi bóng đỏ, mặt bự phấn - tuy nhiên cũng không lấp nổi những cái rãnh trên đôi má xương dần deo. Phu nhân sếp tỏ lòng yêu chồng, bảo vệ tình yêu bằng cách hạ lệnh xé tan ba tập thơ chưa in của “chàng”, mà trong đó “bài nào cũng có bóng hình con đi ấy!”. Nàng ngậm đắng nuốt cay trước sự hả hê của không ít người trong cơ quan: đừng tưởng xinh đẹp mà làm gì cũng được!</p>

<p class="calibre4">Sếp về hưu. Nàng cúi mặt đi giữa cơ quan. Đời đã dạy cho nàng biết: càng biết giầu mình bao nhiêu càng dễ sống bấy nhiêu. Ngu si hưởng thái bình. Nàng chỉ vì muốn khẳng

định mình, cộng thêm cái xinh đẹp chết người mà suýt nữa tan đời, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.</p>

<p class="calibre4">Từ ngày nàng đi làm, Đệ đôi khác hẳn. Con gấu ngủ đông bắt đầu đung đỉnh thức dậy. Đầu tiên là suất "lương" không nộp cho vợ như thường lệ. Rồi những việc quên làm giờ cũng không. Nàng về, đi chợ, nấu cơm, giặt giũ, tắm rửa cho con... Con bé cả ngày lê la, bảnh như ma vui. Nàng rên lên: Bảnh quá trời con ạ, ai lại ma muội thế này... Mẹ chồng nhẩy thêch lên: Con kia, mày đừng tưởng có mấy chữ trong đầu mà lên mặt nhé! Mày xem lại lý lịch nhà mày, xem có dòng dõi trâm anh gì không, mà dám chửi cả nhà tao ma muội!. Kèm theo tiếng chửi là cú tát giập môi của Đệ: Từ ngày mày đi làm, mày khinh khờ' tao, tao phải cho mày biết tay! Nàng đứng sững, và khóc.</p>

<p class="calibre4">Thì ra Đệ ngấm ngấm mặc cảm, coi việc nàng không chuyện trò là vì khinh Đệ ít học. Đệ đâu biết nàng cô' giầu không muốn chồng biết những chuyện buồn ở cơ quan. Hãnh diện gì đâu cái chân loong toong ở cơ quan, ai sai cũng được ấy?</p>

<p class="calibre4">Cuộc sống gia đình như bầu trời sũng nước chưa mưa được. Nàng và Đệ hầu như chẳng có gì đề' nói với nhau. Sáng tới trưa tới tối Đệ vui trong chăn và trong rượu. Giờ thì anh ta ăn cơm cùng bồ' mẹ, mặc nàng và đứa con tự xoay sở. Thê' cũng được. Có một việc khó chịu nhất không tránh được, là việc ngủ chung giường. Không ngủ chung thì đến nằm đất cũng chẳng có chõ, ngoại trừ chui vào gầm giường. Thê' là thỉnh thoảng giữa đêm Đệ vẫn cứ lằn mò làm cái việc kia, cái việc bản năng. Có lần nàng đập hấn ra: Anh coi tôi là cái gì, mà yêu thương? Đệ cười khịt khịt vì ngái ngủ, buông cái câu học mót ở dưới đường của đám xe ôm, trong khi vẫn quyết chí làm cái điều mình muốn: Ôi dào, cứ về, mình giận nhau, chứ chúng nó có giận nhau đâu?. Nước mắt nàng cũng chẳng còn đề' mà khóc nữa, chỉ li mặt ra, vì đứa con bé bỏng đang vô tư lớn từng ngày.</p>

<p class="calibre4">Nàng gặp lại Vạn - cậu bé cùng lớp ngày xưa. Chẳng biết trôi dạt thế' nào Vạn cũng về Thủ đô, giờ làm chủ một cửa hàng điện tử ở cái chợ lớn nhất thành phố. Nàng tròn xoe mắt ngạc nhiên: Sao cậu thay đổi nhanh thế? Vạn cười, xòe bàn tay lấp lánh vàng: Từ bé đã không biết cuộc đời này có bao nhiêu ông bụt? Vạn bảo vốn của Vạn giờ hàng tỷ, vậy mà vẫn mỏng. Qua lại một vài hôm, rủ nhau ăn trưa.</p>

<p class="calibre4">Nàng ngẩn ngại, Vạn gạt: Cậu lảm chuyện

quá. Hay sợ thằng chồng Hà Nội nó ghen? Nàng nhìn Vạn mà ngợp lên, cứ như mơ. Thăm nghĩ, nếu ngày xưa... Mãi rồi Vạn bảo: Cậu xem cơ quan ai có tiền cho vay, vay hộ tớ mấy trăm. Lãi cao. Thanh toán sòng phẳng, cậu cũng có phần, OK? Nàng hoảng hốt: Cậu điên à, tớ thế này ai cho vay? Vạn cười: Thì cậu cứ dẫn tớ tới, tớ như thế này, tài sản thế này, ai chẳng tin? Thêm chỉ giới thiệu cho tớ thôi! Thêm yên tâm đi, tớ đang hoang lắm, không làm cậu mất mặt đâu! Nàng cũng không tin nổi sự vay mượn lại dễ dàng đến thế. Bốn trăm triệu mà mọi người rút ra đưa cho Vạn như bị thôi miên. Nàng tiếp tục sưng sốt: Vì sao người ta lại có nhiều tiền thế nhỉ? Vạn hào phóng rút tiền trả lãi ngay cho mọi người, không quên dúm cho nàng mất tờ năm chục: Cho con bé! Mặt nàng đỏ lựng, quát Vạn: Cậu làm thế, quá là nhục tớ!

Ba tháng êm đềm trôi. Người vay buôn bán phát; chủ nợ lĩnh tiền lãi tiêu xài, mặt nở như ngô rang. Tháng thứ tư khất lãi, mặt Vạn hơi nhăn nhó: Hàng ế quá! Con võ hụi bùng phát như bệnh dịch. Vạn trốn biệt. Bỗng dưng nàng trở thành con nợ của hàng chục người trong cơ quan. Vạn nài, quát tháo, xỉ vả. Nàng ngơ ngác, tối tăm mặt mũi như trong cơn ác mộng. Nàng xộc đến chỗ Vạn: Cậu giết tớ rồi! Vạn nhợt nhạt cười: Biết làm sao được. Cậu thấy không, bầu trời mệnh mông, chim bay trên trời, nó ỉa vào đầu ai thì người ấy phải chịu - đây là số phận - Nửa là đây cả nước chết chứ đâu mình tớ. Vạn hát hăm: Đáy cửa hàng tớ đây, chúng nó xiết nợ hết rồi, cậu ra xem có gì lấy được thì lấy.

Chuyện nàng là con lừa đảo phút chốc âm ỉ khắp cơ quan. Đấy không chỉ là những lời dị nghị, đàm tiếu để hy vọng lâu dần sẽ qua. Đấy lại là tiền - là thứ khó vào túi người ta nhất, nhưng cũng khó dứt ra nhất. Bỏ qua mọi điều tiếng còn được, chứ tiền thì nhất định không. Nàng thì trọc đầu, có gì ngoài cái mini Trung Quốc cũ kỹ. Các chủ nợ kéo đến nhà. Bố mẹ chồng lăn ra gào khóc, Đệ thì thâm tím mặt mày. Hàng xóm kéo đến xem như văn công về xóm. Uất quá, có người mách luôn với bố mẹ chồng nàng về cái quá khứ xa xôi của nàng, không hiểu từ đâu họ có được. Đấy là giọt nước làm tràn cốc nước. Nàng là con trốn chúa lộn chồng, là đứa con hoang, là con lừa đảo... Bố mẹ chồng và Đệ nhất định đuổi nàng ra khỏi nhà, giữ lấy đứa con đang khóc day dứt, sủi bong bóng mũi. Nàng vô lý lấy con, rồi lặng lẽ đi. Nàng biết, dù không cầm phẫn đến mức đuổi nàng đi, thì kết cục cũng không thế khác. Gia đình Đệ không thể liên lụy đến bốn trăm triệu tiền nợ của nàng.

<p class="calibre4">Giậu đô' bìm leo. Cô' nhân nói ngắn gọn thê' mà hiểu hết nghĩa thì cả đời đau đớn. Cơ quan cho nàng thôi việc. Nhẹ nhàng như hai lần ly hôn. Ghê gớm gì đâu cô nhân viên hợp đồng vụ việc, bảo hiểm không, công đoàn không. Lý do không thiếu, nhưng có lẽ ổn nhất, dễ' chấp nhận nhất vẫn là: Qua thời gian thử' việc xét thấy không đủ năng lực, không đáp ứng được yêu cầu công việc. Đề' tránh mọi phiền phức có thể' xảy ra, lý do ấy nghe êm tai nhất. Nàng thì đau đớn quá. Giá như họ nói thẳng vì cô lừa đảo, cô nợ nần, nàng sẽ đổi cả đời đi tìm tiền trả nợ: "Không có năng lực", nghĩa là tất cả mọi cánh cửa đã khép lại. Cơ quan nào nhận nàng về' đề' trưng diện, trái đất này bé lắm, loay xoay một hồi lại gặp nhau, nàng làm sao bình yên với cái án dốt nát treo suốt đời trên đầu? Nàng cay đắng nhận ra rằng, lòng tốt thì nhiều, nhưng chỉ có hạn. Chẳng ai dám nặng thêm trách nhiệm vì mình, khi chẳng là con, là vợ, là em. Tình ngay, lý gian, ai cũng nghĩ, không tống nàng vào tù là còn nhân đạo, đâu biết một lời phán xét, một sự quyết định lúc này với nàng hoặc cho nàng là người, hoặc đẩy nàng tới một nơi không thể' quay lại với đời.</p>

<p class="calibre4">Nàng vật vờ đi thuê nhà, không một lần dám nghĩ quay về' nhà bà chị cùng cha khác mẹ. Cả thành phố' đang sôi lên vì nhà và đất, kiếm được một chỗ' chui ra chui vào hợp với hoàn cảnh tiền bạc quẩn bách của nàng hiện tại không phải dễ' dàng. Nhưng trời không để' ai chết bao giờ, nhất là nàng, dù trăm ngàn lần quăng quật hơn thê'. Cuối cùng thì nhờ may tay xích lô, nàng cũng tìm được một túp lều trong xóm liêu. Nguyên khu đất này là bãi rác, đang chờ thực thi dự án để' thành công viên, chẳng biết bao nhiêu lần nhắm mắt vào, mở mắt ra, giờ nó thành xóm, tuy là xóm ô' chuột, đầy rẫy tệ nạn, người tư' tề' đi qua không dám liếc mắt. Nàng có còn tư' tề' nữa đâu, hễ từ lâu đã thê'. Chủ của "ngôi nhà" là một tay nhà báo, gã mua rẻ chỗ' đất này, coi như đánh bạc, vốn biết nàng chút ít từ ngày sinh viên, biết hoàn cảnh của nàng, cho ở' nhờ, trông coi luôn chỗ' đất. Nàng xót xa mừng: Thê' là trong cái rủi có cái may.</p>

<p class="calibre4">Cái lều nàng ở' cách thê' giới văn mình một dòng kênh đen sì và thối hoắc. Bên kia dòng sông là đèn điện sáng trưng, nhà tầng cao vút. Thê' giới bên này là tội phạm với những bóng đen lò dò, vật vờ lủi qua chiếc cầu đập dềnh, chui lủi trong những đường ngang ngõ tắt tối thui. Nàng sợ. Nhưng rồi quen dần. Chẳng ai làm gì nàng. Hình như thê' giới tội phạm cũng có luật riêng. Nó còn tốt hơn "bên kia" ở' chỗ' chẳng xoi mói đến ai, việc ai chỉ của người nấy. Điều quý giá này những người bầm giập vì đời như nàng càng quý trọng. Những người hàng

xóm, bần cùng và hung hãn nhưng tự hào vì có nàng bên cạnh. Nàng - người đến từ thế' giới văn minh - bỗng chốc trở thành sợi dây nối họ với đời - khiến họ đôi chút dịu lòng. Vì thế, có người bảo: Chị chịu khó kiếm cái mẹt, mua bao thuốc, âm trà tôi sang bên kia cầu kênh mà ngồi, cũng đủ tiên rau. Thế' là chiếc cần câu cơm sứt sẹo đã có trong tay nàng. Tôi tôi nàng đội nón sùm sụp, ngồi sau cái mẹt đầu cầu. Khách của nàng chẳng sang trọng gì. Vài ả cave chờ khách. Mấy con nghiện ngáp vặt rình công an để' lao vào xóm kiếm chút sái cho cơn vật dỡ hành. Nàng bắt đầu sống bằng những đồng tiền từ tay những con người ấy, đôi lúc lòng nhói lên lo sợ: Mình không còn ghê tởm họ nữa, không phân biệt rõ những khuôn mặt phóng xe máy lướt qua nàng bên này kênh, quần áo sang trọng, mặt mũi tung bừng viên mãn, với những con người khốn cùng bên kia dòng kênh. Và nàng cô đơn quá. Nàng là người lữ hành mang một khối nặng trên vai, lang thang không nơi dừng chân - người lữ hành không biết cuối con đường, mệt mỏi, cô đơn; sống trong sự ám ảnh về' quá khứ và bất ổn về' tương lai.</p>

<p class="calibre4">Cái mẹt thuốc hôm nào cũng giữ nàng ngồi bên dòng kênh đến một giờ đêm. Nàng yêu đêm, bởi nó che kín mọi thứ, kể' cả nàng. Nó ve vuốt, xoa dịu trái tim bầm giập của nàng, xóa đi ranh giới của cuộc sống. Đêm ai nấy đều ngủ - ai cũng hiền lành, tư' tế'</p>

<p class="calibre4">Cuộc đời nàng có vô số' những sự tình cờ. Những sự tình cờ đem đến hạnh phúc cũng như đau đớn cho nàng, những sự tình cờ đôi khi không thể' lý giải với người đời.</p>

<p class="calibre4">Nàng bên mẹt thuốc lúc gần hai giờ sáng, rồi bước xuống cầu để' về' với thế' giới "của nàng". Một chiếc xe lao từ xóm ra, đến gần nàng bỗng đổ' vật. Cú ngã không mạnh nhưng người đó không dậy nổi. Nàng ứ ớ kêu cứu. Tay thanh niên trong xóm đứng đình lại gần, ngó nghiêng, đá vào hình người dưới đất, nhô' đánh toẹt, thản nhiên: Nó "phê" quá đấy mà, mặc mẹ nó, chị về' đi, nó tỉnh bây giờ!</p>

<p class="calibre4">Nàng lập cập bước đi. Đến hết cầu, nàng vùng quay lại.</p>

<p class="calibre4">Người đàn ông tỉnh lại trong căn lều của nàng nằm yên trên giường và ngắm nàng, không hỏi vì sao lại có mặt ở nhà này. Ánh mắt anh ta nhìn như chờ nàng đưa đến một cái gì đó. Nàng nghĩ thế' và chìa cho anh ta ca nước. Nàng buột hỏi: Sao lại thế? Người đàn ông to lớn, quần áo chững chạc, gương

mặt nam tính, dáng vẻ trí thức. Cả chiếc xe cũng cho thấy anh ta chẳng giống những con nghiện thường chui lủi quanh đây, nghiện và chôm chia.</p>

<p class="calibre4">Anh ta xắn tay áo, chìa tay cho nàng. Trời tối, nàng run run nắm lấy cánh tay đàn ông, sờ thấy những vết chích lổn nhổn. Sao lại thế? Nàng lấy bảỷ hỏi, và về thánh thiện một ngàn năm đã mất trên khuôn mặt nàng bỗng trở lại, nó làm cho nàng sắp khóc. Cánh tay ấy kéo giập nàng vào lòng. Nàng khóc và người ấy khóc.</p>

<p class="calibre4">Hai mươi lăm năm trước người ấy từ quê ra thành phố làm sinh viên. Chàng trai cao lớn, đẹp đẽ thông minh khiến bao cô gái mê mẩn, nhưng nghèo quá. Ra trường, thất nghiệp, lang thang. Thằng bạn cùng lớp dẫn tới nhà ông chú họ có cửa hàng giày dép trên phố. Nhanh chóng, Công trở thành con rể bác phó giày, không hẳn vì tiền, mà như định mệnh. Ngày cưới, hàng phố đứng xem, có đứa hét to: Bị lừa rồi! Lúc ấy Công đơn giản cho rằng do cô dâu xấu quá, đã thấp, khuôn mặt lại lười cày, cái trán dô, đôi mắt trợn tròn ánh lên vẻ ang ác. Lục đám tư trang, giấy tờ của cô dâu, Công phát hiện cô dâu mới học hết lớp 7, và hơn mình những hai tuổi. Dù chẳng thiết tha, đêm tân hôn Công vẫn cay đắng biết mình chỉ là kẻ quét dọn. Công đi làm, địa vị mỗi ngày một cao, tiền mỗi ngày một dẽ kiếm, chỉ có cô vợ mỗi ngày thêm nanh nọc, sống hết mình bằng bản chất vô văn hóa, tính chợ búa ngày càng hoàn hảo, và mỗi ngày thêm ghen tuông một cách bệnh hoạn. Không một đồng nghiệp nữ nào dám cười với anh ngoài đường, dám đến nhà anh, kể cả hai lần thị sinh hạ cho anh hai đứa con.</p>

<p class="calibre4">Công đi làm, thị ở nhà son phấn lờ lợet, mắt tô đen sì, ngôi lê khắp xóm, nghe lời đám đầu đường xó chợ xui: Muốn giữ chồng, phải quản hết tiền và hàng đêm đóng thuế đầy đủ! Công như con thú bị dòn đuôi, ngày đến cơ quan bảnh chọe như Việt kiều về nước, tối ngoan ngoãn để vợ nắn túi lục tìm tiền bạc, giấy tờ, kiểm tra điện thoại, sảm soi hít người các vết trên áo quần. Mọi việc có thể nhả nhục, nếu không có cái khoản "thuế" kia. Không làm được, có nghĩa là đã bậy bạ ở đâu đó. Có lần Công đã gục xuống, nức lên vì nhục. Mà không thể bỏ. Còn con. Vả lại thị luôn đe dọa: Mà mà bỏ, tao sẽ giết hai đứa con mày, giội axít vào mặt mày cho thiên hạ nó biết cái bản mặt thằng sở Khanh, lừa đảo! Không đủ can đảm, Công lao vào chích, hút, lấy cơn say quên hết sự đời, lấy cơn say để đóng thuế đầy đủ mà không ghê tởm.</p>

<p class="calibre4">Nàng nức nở khóc. Có em rồi, anh đừng nghiện nữa nhé! Công gạt đầu, thần thờ: Anh cô, nhưng chưa được...</p>

<p class="calibre4">Nàng yêu, say đắm và cuồng nhiệt. Mới đầu, nàng dè dặt so sánh: Mình yêu Công gần bằng Huy, rồi bằng Huy. Nhưng nàng nhận ra, nàng chưa từng yêu như thế. Huy yêu nàng bằng tình yêu của một người đàn ông sớm chín chắn, chừng mực; đến cả cái hôn cũng nhẹ nhàng, sẽ sàng như sợ nàng đau. Huy luôn biết chiều nàng, làm vừa lòng nàng. Còn Công, khác hẳn, anh có thể làm nàng chết ngạt bởi những cái hôn, có thể bắt nàng lập tức không được làm cái gì đó dù nàng muốn, có thể tát nàng nảy đom đóm vì sự ngang bướng và ngay tức khắc lại ôm riết lấy nàng tràn đầy yêu thương. Nàng ngợp đi trong vòng tay che chở của một người đàn ông thực sự. Nàng biết Công thêm quá sự tận tụy của một người đàn bà, thêm quá sự dịu dàng, tuân phục vô điều kiện mà nàng có. Nàng biết và sẵn sàng làm điều đó. Đôi lại, Công hứa sẽ bỏ những cơn say, khao khát có một đứa con với nàng, dù trai hay gái. Nó sẽ xinh đẹp giống nàng và thông minh giống anh, anh đủ sức đề lo lắng cho hai mẹ con suốt đời. Lúc vui, Công chí vào trán nàng: Em từng nói em căm thù đàn ông, có phải không? Nàng lắc: Trên đời này, nhiều người đàn ông đã làm em đau đớn tột cùng, nhưng cũng đã có anh - người đàn ông đem lại cho em hạnh phúc... Công trầm ngâm: Cuộc đời anh cũng quá đau khổ vì đàn bà, đàn bà làm anh kinh sợ. Nếu em phản bội anh, có lẽ không bao giờ anh gần đàn bà được nữa...</p>

<p class="calibre4">Cứ thế, Công và nàng ngập trong yêu đương, hồi hả, tíu tít. Nhưng, cũng như cô nhân đã đúc kết, cái kim bọc trong giẻ lâu ngày cũng lòi ra. Cùng lúc giầu cả hai việc, tiền bạc và sự đi về thất thường không kiểm soát nổi của anh đã nhanh chóng khiến hai người rơi vào tầm ngắm của mọi người, nhất là "mụ phù thủy".</p>

<p class="calibre4">Nàng hốt hoảng và hạnh phúc báo tin mình có thai. Công phát điên vì sung sướng. Buổi tối ấy hạnh phúc tràn ngập tấp lều ô chuột. Sau cùng thì Công bảo: Anh chỉ hút nốt lần này thôi. Từ mai, anh sẽ nghỉ phép đi cai nghiện. Sẽ chẳng ai biết đâu. Anh không muốn con anh sinh ra lại có một thằng bỏ nghiệp ngập. Anh sẽ làm tất cả để em và con hạnh phúc. Nàng gạt đầu, môi cười, mắt cười, sẽ sàng sang hàng xóm, gượng nhẹ như sợ đi nhanh hơn, con nàng sẽ đau.</p>

<p class="calibre4">Cửa bật mở khi nàng đang giúp Công lặn cuôi làm cái việc ấy trước khi từ giã nó. Mụ vợ mặt mũi dữ tợn, đám

nặc nô nhà vợ xô vào. Mụ vợ giáng cho nàng hai cái tát, rít lên: Con đĩ! Và quay sang Công:</p>

<p class="calibre4">Thằng khốn nạn, giờ thì mày có bám váy tao, tao cũng lấy lá lót tay đuôi mày. Á à, đã đi với đĩ lại còn nghiện ngập. Cả cơ quan mày đang âm lên kia kìa! Nói rồi mụ ngoảnh ngoắt bỏ đi.</p>

<p class="calibre4">Ở cơ quan Công an, nàng khóc ròng, không trả lời nổi bất cứ câu hỏi nào. Công đã bị đưa riêng ở nơi nào đó. Nàng hốt hoảng, lâu rồi nàng quen có Công, giờ như chim non gặp bão, sắp xuống trời tả.</p>

<p class="calibre4">Giọng người cán bộ điều tra khiến nàng ngẩn phất dậy. Rõ ràng là Lâm, bạn Huy đang ngồi trước mặt. Chính là người bạn cùng Huy gặp nàng ở nhà ăn sinh viên thuở nào. Nàng lắp bắp: Anh Lâm, anh Lâm, cứu em... Giọng người cán bộ nghiêm nghị: Yêu cầu thành khẩn khai báo rõ ràng, trung thực. Thành khẩn sẽ giúp chị được hưởng khoan hồng.</p>

<p class="calibre4">Ngày thứ hai của buổi hỏi cung, người cán bộ chăm chú lắng nghe, sau cùng cao giọng hỏi, vẻ giận dữ, chẳng ăn nhập với chủ đề:</p>

<p class="calibre4">- Tại sao biết nó nghiện, có vợ rồi mà vẫn cứ yêu?</p>

<p class="calibre4">Nàng lại òa khóc. Ai nói hộ nàng vì sao biết Công nghiện, biết Công có vợ rồi mà cứ yêu? Vì nàng cô đơn quá, thèm khát yêu đương quá, chỉ một lời yêu thương thôi cũng đủ để nàng quý xuống... Vì chẳng ai yêu thương nàng như Công... Không, phải hơn thế nữa...</p>

<p class="calibre4">Nàng hoảng loạn khi người cán bộ điều tra kết luận nàng và Công can tội sử dụng chất gây nghiện. Nàng cô đơn thanh minh, nàng chưa bao giờ nghiện, nàng chỉ mua cho anh sử dụng ở nhà nàng thôi. Người cán bộ điều tra đập bàn quát, nói nếu nàng ngoan cố, sẽ chẳng bao giờ được gặp Công nữa. Nàng khóc như mưa gió. Ừ thanh minh làm gì, chạy tội làm gì, nếu có tội mà được gặp Công, được ở gần Công, nuôi đứa con của Công thì nàng nhận hết. Nàng ký vào biên bản, và đột nhiên cơn đau dội lên từ bụng dưới khiến nàng xây xẩm mặt mày.</p>

<p class="calibre4">Hết thời hạn tạm giam, người cán bộ điều tra gặp lại nàng. Anh ta thông báo rằng nàng được tại ngoại với

lý do nàng đang có thai, sức khỏe yếu, mới phạm tội lần đầu. Và một đặc ân là được gặp Công.</p>

<p class="calibre4">Nàng ôm lấy Công như sợ mất anh vĩnh viễn, sợ không bao giờ gặp nữa. Công gầy và xanh. Anh thông báo, mẹ vợ đã đến đòi ký vào đơn ly hôn. Nàng như con điên, méo máo rồi lại cười, rằng không có anh, nàng cô đơn, sợ hãi. Nàng đã phải đi bệnh xá vì động thai. Người cán bộ điều tra cô'tình khép tội nàng, bắt nàng nhận sự'dụng chất ma túy cùng anh một cách oan ức... Công ôm chặt nàng vào lòng, thàn thì: Vợ của anh, em ngốc lắm, em có biết nếu em không sự'dụng, em chỉ mua và chứa chấp anh, thì tội của em có thể'sẽ nặng gần bốn lần tội của anh không?</p>

<p class="calibre4">Nàng ra khỏi trại giam, đi như trong mơ, không hiểu giấc mơ ấy vui hay buồn, lành hay dữ. Nàng sẽ về quê, về cái vùng núi quê hương sau bao năm bôn ba. Với số'tiền còn lại của Công, nàng sẽ mua một ngôi nhà gồ~nhỏ giữa đồi, xung quanh trồng cây, nuôi gà, trồng rau, và có thể, sau này mọi chuyện đã qua, nàng sẽ xin làm cô giáo xóa mù của bản. Quê hương dù sao vẫn chờ đón nàng về. Đây mới là cuộc sống thực của nàng - đứa con của núi. Nàng chờ Công về, sẽ cố'gắng sinh một đứa con khỏe mạnh, thông minh như cha và xinh đẹp như mẹ. Tất cả đã qua rồi. Ánh đèn thành phố'và sự phồn hoa không phải của nàng cũng đã lùi xa. Ngay từ đầu nàng đã không dám nghĩ thẳng vào cuộc đời, thật thà với nó, đối mặt với nó. Những đam mê, ước muốn, cả sự ruồng bỏ, trốn tránh quá khứ đã khiến nàng thất bại. Bỗng nhiên nàng ước, giữa đường kia nàng gặp lại khuôn mặt giận dữ trong buổi hỏi cung hôm nào.</p>

</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

  <a href="#a25"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;

```
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> </a> </div></body>
</html>
```

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Huệ lấy chồng</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a28" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section9" class="calibre1" id="a30">
    <div id="a29" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Nguyễn
Ngọc Tư</h4>

        <h2 class="calibre3">Huệ lấy chồng</h2>

        <p class="calibre4">Vẫn còn tiếng lụp cụp rộn ràng của máy cắt
dao chặt vào mặt thớt mù u. Vẫn tiếng nói cười xao động từng
chòm nhóm của các chị, các dì trong nhà bếp. Tiếng máy đèn chạy
tạch tạch. Đằng trước rạp, nhóm ca cải lương dạo đèn lữ ta lữ
tưng rồi ai đó vô câu vọng cổ ngọt xót. Không biết vô tình hay
cô ý, anh chàng nọ kê micro gần miệng mà uống rượu. Nghe đánh
cái chóc giòn thiết giòn rồi khà ra tuồng như cay đắng lắm,
chua xót lắm, bắt thềm.</p>

        <p class="calibre4">Huệ với Diễm ngồi xếp quần áo trong buồng.
Diễm bò lại cửa sổ mở chốt, đẩy hai cánh cửa lá sách sơn xanh
ra, trời khuya sâu hun hút, nó la lên:</p>

```

<p class="calibre4">- Trời, gió mát ghê hen.</p>

<p class="calibre4">Huệ gật đầu, ừ, mát, gió chạy nghe thông thoáng trong lòng. Nghe rõ ràng mùi xoài cát trái mùa chín son ngoài song cửa. Tự dưng Huệ thấy nhớ nhà ghê lắm. Ngồi ngay ở nhà mà cũng nhớ thiếu điều rót nước mát cái độp xuống mặt chiếu bông. Lúc nãy, ăn cháo khuya xong, ba Huệ biểu cả nhà ra đằng trước, ông đột nhang khăn trước bàn thờ làm lễ~xuất giá cho con gái út. Chưa đủ lễ~thì má Huệ đã khóc òa.</p>

<p class="calibre4">Mấy chệ, mấy dì ở nhà dưới chạy lên, bắt khóc theo, nước mắt nước mũi lòng thông. Thành ra ai cũng xúm lại khóc nên không có màn dạn dò như mấy lễ~xuất giá khác. Huệ nghĩ vậy mà tốt, nó đỡ buồn tủi. Điềm dặn: "Bây giờ mày khóc cho đã đi, đề~mai lúc rước dâu thì ráng nhịn, cô dâu mà khóc, son phấn trôi tèm lem, thấy rầu lắm". Trời đất, buồn thương ở trong lòng, lúc nào tràn đầy thì phải khóc cho vơi chứ có phải rót nước ra từ cái ấm, lúc nào muốn rót thì rót, lúc nào không muốn thì thôi. Con gái lấy chồng, hỏi ai không tủi?</p>

<p class="calibre4">- Hồi sáng này, lúc đi chợ mua đồ~về~tao thấy ông Thi đi ngang nhà mình.</p>

<p class="calibre4">Điềm giữ cái áo bà ba hường làm cái đèn chao ngọn, nó lên tiếng. Huệ ra bộ đứng dừng:</p>

<p class="calibre4">- Ừ!</p>

<p class="calibre4">- Thấy cái mặt ông buồn, đứt ruột lắm.</p>

<p class="calibre4">- Ừ!</p>

<p class="calibre4">Điềm trở giọng quạo quạo:</p>

<p class="calibre4">- Ừ, ừ hoài. Phải chuyện mày với ông mà thành, đám này vui biết bao nhiêu không.</p>

<p class="calibre4">Huệ cười, biểu Điềm nói nhỏ nhỏ thôi rồi cái giọng lại nửa đứng dừng nửa phân trần:</p>

<p class="calibre4">- Thành gì mà thành, người ta đã nói là không có tiền sắm trầu cau.</p>

<p class="calibre4">- Xạo, trầu cau rẻ rê, mà, sao lại có tiền đi cưới người khác.</p>

Huệ cười, người ta vậy, mây còn nhắc làm chi. Mà, sao bữa nay gió lạnh quá chừng, gió te tái đưa tới một tiếng gà đang gáy, nghe từng giọt, từng tiếng buồn thiu. Cái vali da mới màu vôi đã đầy quần áo. Đồ của Huệ không có bao nhiêu, cũ hết rồi, đồ bên chồng cho mới nhiều, tới mười hai bộ. Điềm nhắc:

- Còn tập chép bài ca, mây đem theo không?

- Ừ, đem theo, chút nữa tao quên rồi.

Mà, đem theo chắc cũng không làm gì hết. Về bên nhà chồng không biết còn rảnh rỗi vừa đưa vông vừa ngâm ngao hát. Nhà Thuấn vườn rộng, ruộng cũng nhiều, công chuyện chắc vô số. Thuấn kê, chỉ tính bề dờ khô rụng xuống, má Thuấn đã đi chặt mần một năm còn chưa giáp vườn. “Nhưng em đừng sợ, về bên, ba má với anh không cho em làm gì nặng nề đâu”, Thuấn nói thêm. Huệ cười, cực kỳ nó không sợ, chỉ sợ không được vui. Nghĩ lại, có chồng vừa hiền vừa giỏi như Thuấn, lại thương mình như vậy làm gì mà không vui.

Huệ lại chồ đầu nằm, giở gói lên, nâng niu áp trong tay tập chép bài ca đã cũ. Nhắm mắt, nó vẫn lật ra ngay cái trang có nét chữ nắn nót của Thi. Dưới bài hát “Nhân cỏ”, Thi ghi thêm hai câu thơ: “Trăm năm ai chớ bỏ ai. Chỉ thêu nên gấm, sắt mài nên kim”. Con Điềm thường bảo, người ta lấy thơ để thay lời thề hẹn đó.

- Tao tội nghiệp ông Thi quá, mà tao cũng tội nghiệp mây nữa. - Điềm vừa nằm xuống, vừa thở dài cái thượt. Huệ kêu Điềm ngủ đi rồi lui xuống giường, nó nói nó còn quên sợi dây nịt. Điềm xì một cái, “mây có tội tiếc đồ cũ”. Huệ gất, “Kệ tao. Ngủ đi”. Huệ bò lại chồ cửa sổ và ngồi đó, đưa mắt nhìn xa thẳm màu đêm. Huệ ngồi đó thật lâu, đến má ghé vô buồng biểu Huệ nhắm mắt một chút đi, ngày mai rước dâu một lăm. Huệ dạ, thôi phù cho tắt đèn. Con Điềm vốn mê ngủ, đặt lưng xuống chưa bao lâu đã thở sâu. Huệ lại thắp đèn coi bây giờ là mấy giờ rồi giở vali ra, nói thầm trong bụng: “Không biết mình có quên gì không ta?”.

Nó làm như lỡ quên món gì sau này không có dịp về lấy nữa. Mà, từ Đất Cháy qua nhà Thuấn có bao xa, chạy xuống băng tắt qua Đầm, rẽ theo kinh Thợ Rèn chừng mười lăm

phút là tới. Nhưng với đứa con gái theo chồng, quãng đường đó cũng chờ thương, chờ nhớ. Chê' Lê, chê' thứ ba của Huệ lấy chồng sát bên nhà, chỉ cách một hào ranh mà còn khóc lu bù. Hồi đó Huệ cười, chê' cóc lên đầu nó: "Sau này có chồng rồi biết, cung". Huệ không tin, nó biết mình rảnh rỗi lắm, sức mây mới khóc. Té ra không phải vậy, nó cũng là một đứa lạc lòng. Sáng mai thôi nó sẽ xuống võ rồi về ở miết nhà người ta. Nhớ cái cối xay bột dựa hàng kệ đựng tiêu tỏi, dầu ăn, nước mắm... Con mèo ngủ thiu thiu trên đầu bộ ngựa, mấy cái võng giăng quây quăn quanh bồ' lúa. Lối vô nhà trải đất đỏ, người đi ra đi vô đã mòn mấy hòn tròn tròn trơn lóc. Lối này đồ' ra con đường chạy dài tới Vịnh Dừa. Đi chút nữa là tới đám trâm bầu, chỗ con đập vào xóm Kinh Cụt, bẹ dừa kéo xuống nằm vảnh cô, có bẹ đã khô quắt, có bẹ còn tươi thơm. Xóm kinh ăn sâu vô đồng. Từ vườn nhà Huệ dòm xéo về phía tây, bờ cánh đồng lúa lơ thơ góc rạ là một vệt xanh rờn của dừa, của chuối.</p></div>
<div data-bbox="121 393 863 539" data-label="Text"><p class="calibre4">Và nhà Thi ở đó. Huệ với Thi quen nhau hồi nhỏ. Thi có tật khoái đi tắt đường đồng đâm thẳng vô vườn nhà Huệ đề' đến trường. Tan học về, nó có thể' nhả nha, lang thang đồng khơi thả diều cho tới chạng vạng. Có bữa tan trường, Thi về' cùng Huệ, Thi hỏi: "Tao thấy con gà mái nhà mày đẻ bầy đông rơm sau hè, sao mày không làm ô?". Huệ xụ mặt xuống, môi trề' ra: "Gà nhà tao, kệ tao". Thi mất hứng, càu nhàu: "Con gái gì... vô duyên".</p></div>
<div data-bbox="121 555 876 736" data-label="Text"><p class="calibre4">Đó là chuyện hồi nhỏ, chớ khi hai đứa lớn lên, Thi nhận ra Huệ có duyên, đã có duyên mà còn đẹp nữa. Thi học lớp trung cấp sư phạm xong về' dạy trường cấp II Áp Chín. Thi dạy lớp sáu, ngay lớp con bé Mến con anh Hai Mận học. Huệ đi họp phụ huynh hoài. Vô đó, không phát biểu gì, thẹn thò ngồi cuối dãy bàn, cũng không đề' ý coi Thi nói gì, chỉ nhìn Thi cười. Trời đất quỷ thần ơi, người gì cười hiền thấy thương quá. Hồi xưa, lúc còn con nít, đứa nào cũng hồi nằng, cũng lúi bùn sinh, đâu phải như bây giờ. Ở chợ hay ở quê gì rồi người ta cũng lớn lên.</p></div>
<div data-bbox="121 751 873 898" data-label="Text"><p class="calibre4">Ở xóm này, người biết tụi nó thương nhau đầu tiên là con Điềm, nhỏ bạn thân nhất của Huệ, người thứ nhì, thứ ba biết là chú thím Mười Ba. Chú Mười Ba bán quán cà phê cặp bờ kinh xáng. Quán chú buổi sáng toàn đàn ông, buổi trưa của mấy thím đàn bà, ôm đứa con nọ một bên vú nói chuyện làng trên xóm dưới. Buổi chiều, tụi con nít tụ lại quán chạy lòng vòng trong sân chơi. Riêng buổi tối, quán chạy mấy đèn chiếu phim bộ Hồng Kông phục vụ cho đám thanh niên. Có lần coi bộ</p></div>

phim kiếm hiệp “Thiên Long Bát Bộ”, tới đoạn A Châu chết, con Huệ nước mắt rịn rịn, chắc lưỡi như nói với con Diêm: “Ước gì trên đời này có ai thương tao như ông Kiều Phong thương A Châu, chắc tao sướng tới chết luôn quá”. Con Diêm cười, ngó ra sau lưng, nói xa xôi: “Có chứ, sao mà không?”. Thi ở đằng sau, kê’ dĩa ghê’ Huệ ngồi, hít đậm đà hương tóc thơm của cô bạn gái, mỉm cười. Ra về, Thi thả chậm chậm theo tới chõ~quẹo vô nhà Huệ, Thi mới níu tay Huệ lại, Thi nói rằng: “Ông Kiều Phong đó mà nhằm gì, có người còn thương Huệ hơn...”. Tay Huệ áp vào giữa tay Thi lúu rúu. Sáng ra bà Hai, má Huệ nói với thím Mười Ba: “Làm gì hồi đầu hôm này mấy con chó nhà tôi sủa ong ồng hoài vậy không biết?”. Thím cười, chó sủa chuyện vui.</p>

<p class="calibre4">Rồi con Diêm làm nhân chứng cho mối tình của Huệ. Gặp Thi ở đâu, Thi nói cái gì Huệ đều kê’cho Diêm nghe. Nhiều lúc Diêm phải nạt: “Trời ơi, mầy kê’cho tao nghe hoài, tao phát ghen luôn đây nè”. Mai một đây, hai đứa phải lấy chồng (con gái ở quê nuôi lớn không đê’lấy chồng thì làm gì?), Diêm ước gì mình gặp được một người tư’tê, hiền hậu, có học thức như Thi, lấy được người chồng mà tự mình tìm hiểu, yêu thương như Huệ. Huệ cười, chưa gì hết mà chồng chồng vợ vợ, nghe kỳ. Nói vậy, nhưng lòng Huệ nghe âm ran, nó mơ tới một mái nhà sớm chiều khói tỏa, buổi sáng nó rang cơm cho Thi lột lòng đi dạy, trưa đón Thi về`chăm chút nồi canh chua bông súng ăn với cá sặc kho khô.</p>

<p class="calibre4">Thương thì thương vậy, nhưng nhắc chuyện cưới, thấy không gập gáp được. Nhà Thi đã nghèo mà anh em lại đông. Má Thi giao, đứa nào đứa nầy làm đê’cưới vợ riêng. Lương Thi thì ít lắm, dư dả bao nhiêu. Vì vậy mà Thi xin đổi ra Rạch Ráng dạy trường huyện. Thi tính, ra ngoài đó Thi dạy thêm giờ, chắc lương lên được hai trăm mấy, đê’dành không bao lâu nữa đủ tiền lê~đê’cưới Huệ rồi. Huệ cười, cưới vợ chứ đâu phải mua vợ đâu mà phải tốn nhiều tiền. Thi bảo, không cần rình rang nhưng cũng phải có năm sáu bộ đồ, đôi bông, sợi dây chuyền cho Huệ không phải tủi chứ. Những lúc nhớ Thi, Huệ ngồi mơ về`đám cưới, bữa đó chắc là vui lắm. Hết học kỳ đầu, tự nhiên bắt cả tháng Thi không về, có về`cũng chui nhủi trong nhà, ốm như ma đói. Huệ hỏi hoài, nhưng Thi cúi đầu, tìm được ánh mắt Thi đã khó, mong gì Thi nói ra.</p>

<p class="calibre4">Chuyện Thi thê’là thôi rồi, mấy thím buổi trưa ngồi quán chú Mười Ba cong miệng nói với nhau, nghe phong thanh Thi đi lại với con gái trưởng phòng giáo dục huyện, cô nọ mang thai, chuẩn bị cưới. Đầu nè, thầy Thi đâu có tệ như vậy.

Ừ, nhưng nghe nói thầy Thi bị “gài” như trong Lan và Điệp. Tôi nghiệp. Tôi nghiệp ai?

Thì Thi chó ai, ở đời ngược ngạo vậy đó. Thi cưới vợ xong rồi nhưng vẫn thường tha thểu về ở lì trong này. Huệ gặp Thi giữa đường muốn cười nhưng Thi làm lủi cúi mặt. Huệ lầy chông. Thím Mười Ba chép miệng, giọng không biết khen hay chê: “Con Huệ nó dứt tình lẹ quá ha, dứt cái “rụp”. Huệ cười, thấy đâu có chê Thuần được cái gì, Thuần biết Huệ từng thương Thi mà anh cũng bước tới. Huệ bây giờ, còn chờ ai nữa?

Huệ chuẩn bị cho đám gả mình từ mấy tháng trước. Suốt ngày nó cặm cùi ngoài vườn. Lá dừa khô bó lóng vo, tề đầu tề dít chắt đầy giàn bếp, dựng qua tới bờ lúa. Cũi phơi từ lúc chớm hết mưa, lỏn nhỏ ngoài sân. Mớ cọng dừa đã róc lá dựng ngoài giàn, chưa khô hẳn thì đám bìm bìm đã leo xanh rờn, nó cũng đỡ xuống, chặt phơi. Chuyện gì nó cũng giành làm một mình, làm từ sáng sớm tới chạng vạng, không đi coi phim nữa mà tối tối nằm nhà nghe cải lương hoặc đưa võng cò kệt, hát “Thương nhớ nhớ mãi không thôi. Chàng mới ra về chị em tôi thương nhớ...”. Điềm tới chơi thường, như giữ Huệ, sợ Huệ vì Thi mà làm chuyện dại. Sợ vậy thôi, chó Huệ vẫn roi rói, người ta thấy nó không thêm rớt một giọt nước mắt nào như nó với Thi chưa từng có duyên dẽ gì nhau. Điềm hỏi “Sao tao không thấy mày buồn gì hết?”. Huệ cười: “Tao quên ông Thi mất tiêu rồi, tề quá, nhớ làm chi?”. Hồi đám cưới Thi, Huệ chép miệng tiếc, phải chi Thi mời... Không được mời nên mới nằm nhà, gió đưa tiếng hát ngang qua đồng lúc gần lúc xa, thăm thẳm.

Hôm gần đám, Thuần chạy xuống qua chỗ Huệ đi chợ. Hai đứa mua nhiều thứ, cuối cùng dắt nhau tới tiệm tạp hóa lựa bốn trái tim bằng giấy đỏ lớn bằng cái thúng để Huệ dán bên nhà hai trái, buồng cưới nhà Thuần hai trái. Lúc Huệ gỡ mấy trái tim coi kỹ coi có thủng lỗ không thì thấy Thi đang cuối chợ đứng nhìn. Huệ cười ráo hoảnh. Tưởng Huệ không thấy, Thuần quay qua, nhắc nhỏ: “Thi kìa, em!”. Huệ cười, ừ, Thi đó, Thi chó ai, rồi biểu người bán hàng lựa thêm cho hai chữ Song Hỷ mới lại gần chào, Huệ biểu: “Thi đừng có nhìn tui trôn trôi vậy, tui cũng phải lầy chông chó, phải hôn. Mà anh nhớ đối xử với người ta tốt như đối xử với tui vậy nghen”. Thi gượng gạo cười rồi cấn môi quay đi. Thuần nhìn theo, nắm tay Huệ, nắm rất chặt, nửa như để an ủi, nửa lại giống như rịt lấy, như sợ Huệ bỏ chạy đi mất. Huệ mặc cười, đó là lần đầu tiên từ lúc xuống mồi, tới ăn trầu uống rượu rồi chuẩn bị cưới Thuần mới nắm tay

cô. Thì phải vậy thôi, mai mốt là vợ chồng rồi...</p>

<p class="calibre4">... Huệ ngồi chờ cửa sổ cho tới lúc gà gáy rõ. Bà Hai lúi thủi đốt cây đèn cóc ngồi lệt tởi, không biết có phải tởi nông hay không mà mũi bà sụt sịt, nước mắt kèm nhèm. Bà con cô bác cũng trở dậy râm ran. Thức ăn đãi buổi mai đã làm sẵn từ hôm qua một mớ nhưng thịt kho tàu vẫn chưa thấm lấm, lớp mỡ chưa trong. Than bắt lửa cháy lép bép. Huệ kêu Diễm dậy, sửa soạn ra chợ xã đánh tóc, làm mặt. Diễm ngồi dậy, tay lò mò kiểm cây kẹp tóc, giọng tỉnh queo nhưng hơi bằng hoàng:</p>

<p class="calibre4">- Trời! Sáng rồi sao? Mau vậy?</p>

<p class="calibre4">Đám thanh niên đang trước quét qua nền rạp, xếp bàn ghế ra. Nhóm ca cải lương đã mỗi mồn ngoẹo vào nhau ngủ mê mệt, thay vô đó là băng nhạc đám cưới xập xình "Ô vui quá xá là vui...".</p>

<p class="calibre4">Xuông xuống, Huệ giành lái máy. Diễm ngồi co ro đằng trước mũi, than lạnh quá chừng đi. Gió này mà không lạnh sao được. Một tháng mười ba ngày nữa là Tết rồi còn gì. Và sau tết này, mấy thím ngồi quán trưa bảo nhau: "Vợ chồng con Huệ nó về". Trong tiếng máy Koler 4 nô' lũng bùng, tự dưng Huệ bảo:</p>

<p class="calibre4">- Ừ, lạnh quá, Diễm ha?</p>

<p class="calibre4">Xuông từ từ chạy tới đập nhỏ đầu xóm Kinh Cụt. Đám trâm bầu đứng im lặng, xơ rơ. Huệ bắt ngờ xuống máy chạy chậm, chiếc xuống khật khùng. Nó ngờ ngẩn ngó lên bờ, trong lòng chao chất một nỗi thèm muôn. Nó muôn chạy vô xóm, tới nhà Thi, gặp anh và nói cho anh hay rằng nó hết thương Thi rồi, nó quên anh, quên thiệt.</p>

<p class="calibre4">Nhưng nói đề' làm gì, ta?</p>

</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display: block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

<a href="#a30" style="min-width: 10px !important; min-height:

```
10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important;
text-decoration: none !important"> </a> <a href="#a29"
style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> </a> <a href="#rf34razwfdqrtBgs7VbeF8"
style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> </a> </div></body>
</html>
```

```
<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Lá thị xanh lâu</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a31" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section10" class="calibre1" id="a33">
    <div id="a32" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Trần Thị
Huyền Trang</h4>

        <h2 class="calibre3">Lá thị xanh lâu</h2>
```

```
<p class="calibre4">Vào một chiều xuân, trên bến Thị Dạ xuất
hiện một chiếc ghe lạ. Từ khi ghe chưa ló dạng, tiếng trống đã
dập dờn vang dội triền sông. Đầu ghe cắm một lá cờ hội vuông
vức ba màu xanh, đỏ, vàng, những tua viền ngũ sắc và đôi dải
buông hình lưỡi răn uốn lượn trong gió thật đẹp mắt. Dưới lá
cờ, một ông trạc ngũ tuần đang đứng nghiêm trang. Ông mặc áo bà
ba trắng, quần lụa đà, vóc to, vai rộng, đầu đội mũ cói, mặt
nghênh ra trước, hai tay vòng ngang cái bụng hơi phệ. Bên trái
ông là một cái trống chiến đang ra sức đồ' hời dưới tay dùi của
một bác râu dài chít khăn tiêu. Phía sau hai người lộ nhô áo
hồng quần tía. Đây là gánh Bầu Bang, một gánh hát dạo thường
lưu diễn qua các tỉnh. Bầu Bang có một chiếc ghe vừa dùng làm
phương tiện di chuyển vừa là "nhà" của gia quyến ông và những
```

đào kép, nhạc công, cùng là các bác trạo phu, mấy anh chạy hiệu.</p>

<p class="calibre4">Làng Thị Dạ ít có dịp giải trí nên mỗi khi ghe hát cập bến, dân chúng rất vui mừng. Từ già chí trẻ nhắp nhồm trên bờ sông, chỉ trở xuống ghe bình luận, có khi còn kêu ới ới như đón người thân quen đi xa trở về. Bầu Bang buộc ghe vào góc bờ đề sát mép nước, đi sấm chút lễ mọn xin phép làng xã, thê rồi gánh hát dọn lên đình, che rạp ngoài trời. Trước đêm diễn, người nhà Bầu Bang kê bàn bán vé. Thôi thì lớp trong lớp ngoài chen chặt như nêm, dân chúng hiếu kỳ thì nhiều, người mua thì ít. Dân nghèo, đồng bạc vô túi khó khăn, nên chỉ dùng cân nhắc lắm. Chỉ những dịp kỳ yên, hương chức kêu tờ, gọi gánh về hát án cúng thần, thì dân làng được coi thí, không phải mất tiền.</p>

<p class="calibre4">Bên kêu tờ có quyền đòi diễn tuồng nào, vai chính do kép nào đóng. Theo đúng yêu cầu, bầu gánh rà xem kịch mục trong tờ kêu là tuồng gì, rồi đi mời kép vá ra vai. Kép vá là kép chỉ chuyên một vai "tử", kẻ chuyên vai Đông Kim Lân, người chuyên vai Tạ Ôn Đình. Kép vá diễn siêu đến đâu cũng không ăn nhịp hoàn toàn với các vai khác, tựa như miếng vải mới chằm trên tấm áo cũ, do vậy mới gọi là vá. Gánh Bầu Bang là gánh đầu tiên nuôi hãnh một kép nhứt, đến đâu là neo lại cả tháng ròng, mà sự nhộn nhịp, thôn thức không lúc nào vơi. Kép nhứt của gánh Bầu Bang là Bảy Phượng, từng theo chánh ca Mùi học hát. Đồn rằng phường hát bội có bao kiêu mặt, Bảy Phượng đều dôi trát thành thạo, mặt nào cũng hợp hôn khán giả. Bảy Phượng sấm bi, cái buồn lan đến từng cọng cỏ. Bảy Phượng sấm hùng, thì chết điếng đàn bà con gái. Buổi chợ nào đồn tối ấy có Bảy Phượng diễn, thì cá thịt rau quả nới giá, các bà các cô hời hả về lo bữa chiều đề kịp đi coi.</p>

<p class="calibre4">Bảy Phượng nhập gánh này từ tháng giêng năm ngoái, ban đầu cũng định hát mướn mười hôm, không dè mận duyên với bầu đoàn, thê là theo luôn. Cứ mỗi lần ra đèn, Bảy Phượng vô tình làm rụng biết bao trái tim dân nữ. Trong khi đó trái tim anh không ngừng nhảy nhót bởi đào Nga, con gái Bầu Bang. Đào Nga mặt trắng, vú căng bưởi tháng tám, eo thắt lưng ong, mông to tày thúng, bước đi đồ'quán xiêu đình, ngó sừng con mắt, chớ không như bọn kép giả gái người thẳng đuỗn, cứng ngắt. Bảy Phượng chưa gặp ai giống vậy bao giờ: lúm đồng tiền bên má phải như xoáy nước mờ ảo khiến gương mặt hơi chênh khi cười nhưng toát ra sức quyến rũ mê hồn, lại thêm mày dài đen nhúc, mắt có đuôi.</p>

<p class="calibre4">Đêm diễm Nguyệt Cô hóa cáo, đừng nói là trong tích tuồng viết sẵn Tiết Giao phải thua Nguyệt Cô trong lúc giao tranh, Bảy Phượng ngàn lần thua khi cái lúm xoáy đồng tiền lạ lòng kia nghiêng qua anh với mấy ngón tay vuốt má ghẹo trai của nữ hô`ly. Đôi mắt dài của Nguyệt Cô đào Nga lẳng lơ vừa quét qua một lượt, Tiết Giao Bảy Phượng mê mẩn tâm thần, tuy miệng sang sảng quát mắng nhưng cú ngã ngựa của anh tướng trẻ bông đầy cảm hứng. Đào Nga xán lại cạ chiếc má mịn mát vào má anh, nói nhỏ: “Khuya ra bờ sông nghe”. Tan buổi diễm, Bảy Phượng vội vàng tẩy trang, cầm đầu chạy. Gió sông thổi lên mát rượi. Lâu lắm, chừng như trăng đã mới mới thấy đào Nga bờ ngực lúp thúp chạy tới. Nàng nhìn quanh rồi chui ngay vào vườn nhãn, và mau chóng nhìn thấy Bảy Phượng đang chờ. Đào Nga nhoài xuống ôm lấy cô Bảy Phượng, lấy tay bẻ cằm anh lại sát mặt mình. Con mắt dài như thuyền. Lúm đồng tiền sâu hút. Hai bầu vú không nịt tròn thây lầy dưới làn áo mỏng. Và trăng tan ra, tan ra...</p>

<p class="calibre4">Đào Nga rên nhớ mùi thị chín, nhưng bây giờ trái mùa không tìm đâu ra quả, Bảy Phượng bèn lội khắp các vườn tìm cây thị, hái đại một nhánh lá thị về tặng đào Nga. Nàng cầm nhánh lá đưa lên mũi, hít hít rồi khen thơm. Bảy Phượng cũng hít nhưng không nghe mùi gì, vò thử một lá ngửi thấy ngai ngái. Đào Nga hỏi thơm không, Bảy Phượng đáp rằng thơm lắm.</p>

<p class="calibre4">Chuyện Bảy Phượng với đào Nga mê nhau ai mà không biết. Có điều, Bảy Phượng không phải là người đàn ông đầu tiên của Đào Nga. Người đầu tiên đào Nga kết là Hoàn, một học sinh trường thuốc. Anh đẹp một cách thư sinh, cái đẹp sáng láng của người có chữ nghĩa và am hiểu nghệ thuật. Mấy năm trước gánh Bầu Bang dừng lâu ở phố huyện, thường trùng với kỳ nghỉ hè của Hoàn. Đêm đêm Hoàn ngồi hàng đầu xem hát và nán lại bàn luận với Bầu Bang chuyện làng hia mả, rồi lịch thiệp mời cả gánh đi ăn khuya. Trước mọi người, Hoàn tịnh không sẵn đón riêng cô đào non mười sáu tuổi. Mặc dù Bầu Bang và ông Tư trông châu đoán anh cảm đào Nga, nhưng sự tẻ nhạt của anh khiến họ vừa nê`lại vừa hài lòng. Mỗi lần Hoàn đến nói chuyện với Bầu Bang, ông Tư trông châu luôn ngồi ở góc chiếu hầu rượu, còn đào Nga thường kiếm một cơ nào đó để`ngồi gần ánh đèn, khi thì dính thêm kim tuyến lên cô`một chiếc áo hoàng hậu, khi thì tết dải hoa đỏ trước bộ giáp ngực tướng soái, một là được nghe anh nói, hai là kín đáo khoe vẻ đẹp đặc biệt ăn đèn của mình như lời một ông thợ chụp hình đã khen. Hoàn bàn: “Hát bội toàn diễm tích cũ mà xem hoài không chán”. Bầu Bang bảo: “Người ta coi hát bội là để`đo lường mình và đo lường thiên hạ, cái xảo trá gian hùng,

cái trung tín nhân nghĩa ở đời có bao giờ cũ?”. Xem vở <em class="calibre12">Cô`thành</em>, anh hỏi: “Thưa bác, vì sao Châu Thương đi bộ hạ?”. Bầu Bang đáp: “Cậu không đề`ý đây thôi, Châu Thương là cướp núi, vây vùng một cõi, nói năng trịch thượng, đi đứng ngang tàng. Đến khi gặp Quan Công, biết trước mặt mình là bậc cái thê`anh hùng nức tiếng bấy lâu. Uy dũng vằng vặc của Ngài đã khiến Châu Thương bị chinh phục, một hai tự nguyện theo hầu. Đây là sức hấp dẫn của chính khí. Châu Thương đi bộ hạ, là đề`tỏ sự tôn kính đối với Ngài. Ngài là tùng bách, mình chỉ là lau cỏ. Ngài là mặt trời, mình chỉ là đóm lửa góc núi”. Hoàn nói: “Một kiêu đi mà lột tả được tình cảm, thái độ, tư thê`. Thật là tuyệt!”. Ông Tư trông châu khen: “Xem hát như cậu, cũng đã tinh lắm”. Hoàn khiêm tốn từ tạ, nhờ ông Tư trông châu chỉ cho cách cầm châu. Một bữa, thấy đào Nga lẳng vẳng, ông Tư trông châu hỏi: “Sao cậu không nói không rằng gì tới các vai đào?”. Hoàn đỏ mặt, đào Nga cũng đỏ mặt. Bầu Bang lẳng lẽ uống rượu. Biết Hoàn sắp về, đào Nga lén ra đường, tìm một chỗ`khuyết đứng chờ. Nhận ra nàng, Hoàn gọi nhỏ: “Cô Nga”. Nàng run bắn, chân khụy xuống, Hoàn hốt hoảng đưa tay đỡ. Vừa chạm vào nàng, trong Hoàn bỗng xuất hiện một sức mạnh ma mị, anh vác nàng chạy phăm phăm vào một khoảng vườn um tùm. Có mùi thị chín. Dường như một quả thị vàng vừa rụng xuống. Đến lúc nàng về, hai ông già vẫn còn ngồi uống rượu. Đào Nga lén đi nằm, chợt nghe cha nói với ông Tư trông châu: “Người ta con nhà gia thê`... Đời nào!”.</p>

<p class="calibre4">Rồi không thấy anh học sinh trường thuốc ấy ngồi ở hàng ghê`đầu coi hát bội nữa. Rồi có tin Hoàn lấy vợ, ở rê`tận Nam Kỳ. Sau đó, gánh Bầu Bang rời phố`huyện. Qua năm ba lần tan gánh, lập gánh, đào Nga diễn mỗi lúc mỗi lên nước, tha hồ`đi ngang về`dọc. Bầu Bang biết mà không nở la rầy.</p>

<p class="calibre4">Trong khi chờ kéo màn diễn vở Sơn Hậu, dân nghiện hát bội làng Thị Dạ kê`vanh vách bằng phân vai đào kép. Đêm đầu Bảy Phụng sắm vai Đông Kim Lân, đêm thứ hai Bảy Phụng sắm vai Phàn Diệm. Tướng gộc Tạ Ôn Đình cả hai đêm đều do kép Liêu sắm. Tạ Ôn Đình xuất tượng, lập tức sà diễn nổi cuồng phong. Vóc vạc ngang ngửa, cờ giáp uy nghi đã đành, mà đến sắc diện cũng chứa đầy bão tố. Cứ nhìn đôi tròng lỏa ham hô`giữa cái mặt màu da cua râu mọc rậm ri, ai nấy hồi hộp như chính mình đứng phải thú dữ. Cửa đáng tội, cặp mày vẽ vụng quá! Mày tướng gộc đúng lý là mày xước, muốn vẽ mày xước trán phải cao, đằng này trán Liêu thấp tẹt, không đủ chỗ`cho ngọn bút hất lên, thành thư`gã tô lông mày chề bè, dòm tức rục.</p>

<p class="calibre4">Lạ chưa! Bà con ô`lên ngạc nhiên. Cái mặt Tạ Ôn Đình bữa nay oai hơn hôm qua. “Nó kiếm đâu ra cái trán cao mới tài vậy cà?” - ông Tư lẩm bẩm. Ông không biết, nhưng Bảy Phượng biết. Hồi nãy ở sau màn, đào Nga liệng cho kếp Liêu một mảnh vải rộng non gang tay, bảo gã bịt tóc trán, dôi phần luôn trên nền vải cho liền mặt đề`trán rộng ra, tha hồ`vẽ lông mày. Đào Nga vẽ mặt xong thấy gã vẫn còn lóng cọng thất mở, bèn giật phất miếng vải: “Đưa đây bày cho, đề`ý lân khác còn làm”. Rồi đào Nga ngồi trước mặt Liêu, vuốt ngược tóc gã. Trong khi nàng choàng hai tay ra sau ót Liêu đề`buộc nút vải, cái cô`áo hở hênh bày trọn dưới mắt gã vàng ngực căng đầy. Không biết gã làm gì, chỉ nghe đào Nga rửa một tiếng, rồi lại tiếp tục xoa phần lên trán cho gã, Bảy Phượng muốn lộn gan lên đầu, vùng vằng bỏ đi. Kếp Liêu chỉ đợi có vậy, gã đặt hai bàn tay gọng kìm lên cái hông thon thả của đào Nga, mó máy thăm dò. Đào Nga vờ thản nhiên làm mặt cho gã, nhưng người rùng rục như một đồng lúa. Nàng dán râu liên tu bó hàm tới mép tai cho gã, rồi lườm gã một cái đầy ý nghĩa.</p>

<p class="calibre4">Diễn xong, mọi người chưa kịp tẩy trang, Bầu Bang kêu họp gánh. Ông dặng hắng một cái rồi hỏi: “Cái xóc giáp của Ôn Đình tối nay bị lỗi gì, các con có biết không?”. Kếp Liêu vòng tay lí nhí: “Nhờ thầy giảng cho”. Bầu Bang bảo: “Ôn Đình là tướng gộc, bị thua một tướng trẻ như Phàn Diệm thì hô`ngươi, nên phải dùng chân hất giáp lên vai đề`che vết thương. Vì vậy miếng này kêu là <em class="calibre12">Ôn Đình đá giáp. Lấy giáo xóc giáp lộ liễu như kếp Liêu tối nay là sai kích thước nhân vật, là trật miếng. Cái trán rộng với đôi mày xước coi bộ uổng công quá!”. Đào Nga bụm miệng cười. Bảy Phượng, kếp Liêu mỗi người đuôi theo một ý nghĩ.</p>

<p class="calibre4">*<br class="calibre5"/>* </p>

<p class="calibre4">Đợi người khách cuối cùng vào hội trường, ông già bảo vệ đóng cổng. Bà già bán thuốc dôm ông, hỏi:</p>

<p class="calibre4">- Ông hông coi na?</p>

<p class="calibre4">Ông nhát gừng:</p>

<p class="calibre4">- Ba cái mừng cũ, hay ho gì coi.</p>

<p class="calibre4">- Sao nghe nói diễn trích đoạn mà ông? Trích đoạn là hàng lựa, phải ngon mới được lựa chó ông. Mà tui

nghe có mấy ông to to dìa đây. Hồng lẽ diễn mừng cũ ai coi!</p>

<p class="calibre4">- Nhiều thứ cũ người mới ta, thì cũng có thứ cũ ta mới người chớ bà.</p>

<p class="calibre4">Tiếng trông mở màn đồ'dôn. Bà già giật giọng:</p>

<p class="calibre4">- Ông nghe coi! Cái trông bữa nay kêu khác mọi bữa phải hông?</p>

<p class="calibre4">Ông già bảo vệ nhận ra điều đó còn sớm hơn bà già, nhưng ông không nói chỉ cho một. Bà già cuống quýt bung tủ thuốc, xin:</p>

<p class="calibre4">- Ông cho tui vô trong coi mới được. Tui đoán người cầm châu này phải sắp tui mình, ông à. Chỉ sắp tui mình mới biết trông như vậy.</p>

<p class="calibre4">Ngạc nhiên, nhưng ông già bảo vệ cũng cho bà già vào. Nhìn theo cái dáng lật đật của bà, ông thấy tội tội. Té ra bà này cũng dân ghiền hát bội, lâu nay mấy khi bỏ háo hức vậy đâu. Ông bấm ô'khóa, vô ngồi chồm hỏm trên hè, lỏi gỏi thuốc rê từ túi ra, thông thả vắn một điếu lớn, rít vài hơi rồi dựng chỏ tay trên đầu gỏi, suy tư. Khỏi thuốc bay chìm chìm trong bóng đêm...</p>

<p class="calibre4">*<br class="calibre5"/>*</p>

<p class="calibre4">Đào Nga có mang. Bảy Phụng bảo cái thai là của tôi. Kép Liêu cũng bảo cái thai là của tôi. Bà Bang quát to như sấm hai kép mới thôi cãi nhau. Hai kép kéo nhau ra bờ sông, lao vào nhau như hai con trâu điên, xéo nát mấy khoảng vườn mà đào Nga từng cho họ nếm mùi thiên đường địa ngục. Đến khi cả hai đều như tử, thì họ cùng cay đắng nhận ra sự giành giật thật vô nghĩa. Chỉ cần đào Nga chọn một trong hai thì dù đau đớn, kép Liêu lẫn Bảy Phụng sẽ hành động một cách thượng mã. Nhưng đào Nga đã không chọn họ. Nàng thẫn thờ ngồi nhìn nhánh lá thị giắt trên vách liếp. Nhánh lá đã héo nhưng chẳng hiểu sao không chịu ngã vàng.</p>

<p class="calibre4">Trong buổi trưa hai kép đi đánh nhau, Bà Bang bắt đào Nga quỳ giữa chiếu, còn ông cột võng giữa hai cây sầu đâu nằm ngó mông lung xuống bên Thị Dạ. Ông Tư trông châu

rón rén ra ngồi bên cạnh. Từ khi giao hiệu tạp hóa cho bà vợ cai quản, còn mình mang một bọc tiền lớn theo giúp Bàu Bang, ông Tư trông châu tự nhủ sẽ không bao giờ lấy vai trò Mạnh Thường Quân xen vào việc riêng của chủ gánh đê' Bàu Bang khỏi khó xử. Ban đầu, tưởng theo Bàu Bang mười bữa nửa tháng cho vui vậy thôi, ai dè từ chỗ mê coi hát, mê cầm châu, ông mê luôn ông chủ gánh bưng phệ này. Ông thấy ở Bàu Bang một khí độ hơn người. Ngày qua tháng lại, hai ông già thành một đôi tri âm tri kỷ. Giờ biết Bàu Bang buồn mà không giúp gì được, miệng ông Tư trông châu đắng ngắt. Bàu Bang đưa vống kéo kệt, kéo kệt từ trưa tới xế. Ông Tư vịn đầu vống xin:

<p class="calibre4">- Cô Nga quỳ đây là đủ rồi ông chủ à.</p>

<p class="calibre4">Bâu Bang thõng chân xuống tìm cái vống lại:</p>

<p class="calibre4">- Tôi nhục lắm anh Tư ôi. Nó ưng ai tôi cũng gả, nhưng nó không chịu ưng ai hết! Ông Tư trông châu nói nhỏ nhỏ:</p>

<p class="calibre4">- Cô' nặng lòng với cậu Hoàn.</p>

<p class="calibre4">- Nặng cái nôi gì chớ? Nặng lòng mà đem đời mình đi phá sao?</p>

<p class="calibre4">Ông Tư nín bật. Bàu Bang tiếp tục đưa vống kéo kệt tới chiều, rồi thở hắt:</p>

<p class="calibre4">- Anh Tư, anh biểu con Nga với sắp nhỏ dọn gánh xuống ghe đi.</p>

<p class="calibre4">Ghe Bàu Bang lênh đênh dọc miền Trung, mỗi nơi lưu lại vài ba đêm, đêm nào cũng đông khách. Không biết vô tình hay hữu ý, các nơi kêu tờ cứ đòi diễn <em class="calibre12">Hộ sanh đàn. Người thì bảo đào Nga diễn hay nhất là lớp Kỷ Lan Anh bưng mang dạ chửa, lưng đeo song kiếm, cùng cô hầu người thượng bằng ngàn tìm chồng. Người thì bảo, hay nhất là màn Lan Anh để rơi, để xong tay ẵm cháu thơ, tay bế' con đại chạy giặc, vừa chạy vừa hát: "Bởi vương mang gánh nghĩa gánh tình, nên lịu điu tay bông tay ẵm". Người thì bảo, Bầy Phụng cầm cây độc phủ diễn lớp <em class="calibre12">Tiết Cương chống búa mới đã, nhưng độc chiêu hơn có lẽ là giọng hát buồn đến mót hết ruột gan mình ra đê' người khác đoạn trường: "Thê'sự đoản ư xuân mộng. Nhân tình

bạc tợ thu vân. Nghiến răng cười, cười cũng khó khăn. Ôm lòng chịu, chịu càng vui sướng. A ha ha... hả hả... hả hả hả... ừ... hự... mà... hả hả hả...".

Bảy Phụng hát cái cách gì mà kếp Liêu thấy mình có lỗi quá. Kếp Liêu biết cả mình lần Bảy Phụng đều sẵn sàng chết vì Đào Nga, nhưng không phân định nổi Đào Nga sẽ chết vì ai. Đào Nga nào chịu nói, ánh mắt nàng dành cho cả hai người như van. Các anh thôi đi, thôi đi, mỗi lời bây giờ là muối xát kim châm lòng tôi đó. Thiên hạ đang làm râm trời kia kìa. Tôi chỉ muốn chết phứt cho rảnh. Mà ai nỡ để nàng chết? Bảy Phụng - không. Kếp Liêu - không. Ông Tư trông châu - không. Bầu Bang lại càng không. Ông không trách cứ Bảy Phụng hay kếp Liêu một lời nặng nhẹ. Chính vì vậy mà trừ buổi diễn là có cái rộn ràng, còn cả ngày gánh hát lặng ắng như tờ. Nghe rất rõ tiếng chân Đào Nga đi đi lại lại, nghe rất rõ tiếng ruồi vo ve, và nghe rất rõ tiếng thở dài nếu ai đó thở dài.

*

Nhất nhận hoành phi vân tề lộ
Cô đăng trường chiếu nguyệt biên thành

Tiếng hát từ Hội trường vẳng ra như từ một cõi xa xôi nào. Cái anh Trương Phi nhà Hán vũ dũng bộc tuệch, mà vào hát bội Việt Nam mình sao đa cảm đa sầu làm vậy. Một lần Bảy Phụng giảng cho kếp Liêu rằng lời hát khách ấy của Trương Phi muốn hát cho hay phải lấy tâm trạng vô cô nhân mà hát. Lúc bấy giờ Đào Nga đã bỏ gánh trốn đi. Cả gánh nhao nhác tìm nàng mấy ngày trời, Bầu Bang gọi mọi người về: “Thôi để nó đi cho nhẹ lòng nó, sau rồi hẵng hay. Kiếm về nó cũng không yên”.

Không còn Đào Nga, các vở không nặng về Đào như Cô thành, Sơn hậu liên tục lên sà. Bảy Phụng nói vô cô nhân là ám chỉ việc thiếu vắng nàng chẳng? Kếp Liêu lơ mờ hiểu, nhưng phải sau khi Bảy Phụng bỏ đi biên biệt, kếp Liêu mới thấm thế nào là vô cô nhân, thế nào là chiếc nhận lẻ loi bay ngang những đám mây đuổi nhau mãi miết, thế nào là ngọn đèn cô đơn đêm dài thao thức dõi bóng trăng tà bên thành biên ải. Lớp Trương Phi xướng rượu trở thành lớp diễn kếp Liêu lấy nước mắt người ta bằng nước mắt của mình. Từ độ rã gánh, bao phen kếp Liêu cô

ghìm, cô ép luồng hơi trở về tim một cách nhen nhàn.

<p class="calibre4">Đã nghiên rằng dứt bỏ nghề hát, đã cam phận làm một người bình thường, ông vẫn không sao dứt nổi mấy câu khách nọ khỏi hồn. Mỗi khi ông ngồi một mình, là nó chạy rùng rùng trong máu, cuộn lên trong ngực, dựng thành luồng hơi nóng rực vùng vẫy đòi thoát ra. Không hát thì bứt rứt, mà hát thì hồn vía nguả nghiêng, sôi réo...</p>

<p class="calibre4">Ông già bảo vệ giặt mình, rảy vội đóm thuốc sém kẽ tay nóng bỏng. Ai đó vậy? Ai hát câu <em class="calibre12">nhất nhận cô đăng mà nổi nhớ nhung run rẩy từng lời, từng nhịp? Ai vừa đem tâm trạng vô cô nhân phân tỏ trước đèn? Còn tiếng trống thưng kia nữa, là của ai? Chẳng lẽ bác Tư trống châu hiện về sao? Như một mẩu sắt bị hút về cực nam châm, ông thập thững đi vào hội trường, trôi qua các dãy ghế thừa người, chỉ dừng lại khi đã tới sát phía sau người cầm châu.</p>

<p class="calibre4">Hình như có ai đó giặt áo ông, bảo ngồi xuống hàng ghế khán giả. Hình như người đó còn đưa cho ông một chai nước lọc và ông có uống thứ nước lạt phèo ấy thì phải, vì cơn sôi réo trong ông dần lắng xuống. Ông giám đốc nhà hát tỉnh với qua nói với ông chủ tịch hội bảo trợ nghệ thuật truyền thống ngồi cách một ghế, rằng người đóng Trương Phi tối nay là nghệ sĩ nhân dân Nguyễn Thành Phương. Trời, ông bảo vệ già kêu thầ, té ra cha Trương Phi này chính là Bảy Phương, mình không lầm mà! Và ông bỗng mờ mịt về cảm giác đang diễn ra trong lòng mình, buồn hay mừng đây? Bởi từ lâu ông đã xếp cái tên kép Liêu vào dĩ vãng. Ngay cả khi số phận dẫn dắt ông về lãnh chân bảo vệ của trung tâm văn hóa huyện này, nơi có cái hội trường trung bình mỗi tháng mười đêm hát bội của các gánh nghiệp dư, mỗi năm vài ba đêm của đoàn hát bội nhà hát tỉnh, thì tiếng trống thì thùng của chũng ấy cuộc xướng ca vẫn không đánh thức nổi anh chàng kép Liêu trong ông tỉnh giấc ngủ vùi. Bây giờ, coi bộ anh chàng kép Liêu đang dụi mắt lờ mờ ngồi dậy vì câu hát <em class="calibre12">nhất nhận cô đăng của Bảy Phương và tiếng trống châu giống hệt tiếng trống bác Tư xưa, nhưng coi bộ anh chàng trong cái vỏ hòm hèm này không đủ can đảm giáp mặt nghệ sĩ nhân dân Nguyễn Thành Phương đề thốt lên hai tiếng "cô nhân".</p>

<p class="calibre4">Sau trích đoạn <em class="calibre12">Trương Phi xướng rượu là lớp <em class="calibre12">Nguyệt Cô hóa cáo do đôi nghệ sĩ trẻ tài năng Tuấn Phi - Bạch Dương biểu

diễn. Ông già bảo vệ nhìn chéo lên hàng ghê'đầu, nơi nghệ sĩ nhân dân Nguyễn Thành Phương đã trút vai tuồng, bệ vệ ngồi giữa ông giám đốc nhà hát tỉnh và ông chủ tịch hội bảo trợ nghệ thuật truyền thống. Khắp người ông Phương tỏa ra ánh sáng của những miên văn minh mà cả đời ông bảo vệ già chưa biết đến. Nhưng kìa, tiếng trống đã nổi lên. Tiếng cắc rục cắc rục dồn dập gõ lên cái hồi hộp của Tiết Giao xen với tiếng tùng tùng rộn rã nổi bồn chồn mê đắm của Nguyệt Cô nhẹ dạ. Khi Tiết Giao phỉnh được Nguyệt Cô dâng ngọc, chiếc dùi của người cầm châu giáng lên mặt trống một tiếng sấm giận dữ rồi cất qua tang trống, lướt trong điệu thán tức tưởi xót đau. "Kỳ tài!" - ông già bảo vệ buột miệng. Ông Phương và người cầm châu cùng lúc ngoái đầu, nhưng ông già bảo vệ đã vội vã đứng lên và lảo đi rất nhanh trong bóng tối của hội trường.</p></div>
<div data-bbox="121 355 683 394" data-label="Text"><p class="calibre4">*<br class="calibre5"/>*</p></div>
<div data-bbox="121 409 861 448" data-label="Text"><p class="calibre4">- Tôi vô phép... - ông Phương ngập ngừng bắt tay người cầm châu - ông anh đây là...?</p></div>
<div data-bbox="121 463 801 502" data-label="Text"><p class="calibre4">Giám đốc nhà hát tỉnh lịch thiệp giới thiệu:</p></div>
<div data-bbox="121 517 838 556" data-label="Text"><p class="calibre4">- Dạ, đây là giáo sư tiến sĩ y khoa Phạm Hoàn, một người rất có mắt xanh với tuồng.</p></div>
<div data-bbox="121 571 802 592" data-label="Text"><p class="calibre4">Người cầm châu nhả nhận mỉm cười:</p></div>
<div data-bbox="121 607 861 646" data-label="Text"><p class="calibre4">- Đúng ra phải nói tôi là người mê hát bội Bình Định.</p></div>
<div data-bbox="121 661 861 700" data-label="Text"><p class="calibre4">Ông chủ tịch hội bảo trợ nghệ thuật truyền thống nói:</p></div>
<div data-bbox="121 715 861 772" data-label="Text"><p class="calibre4">- Giáo sư Hoàn từ hồi học trường thuốc năm nào cũng về quê ngoại ở phố huyện hàng mấy tháng trường đề' coi hát.</p></div>
<div data-bbox="121 787 625 808" data-label="Text"><p class="calibre4">Ông Phương hô' hỏi:</p></div>
<div data-bbox="121 823 846 898" data-label="Text"><p class="calibre4">- Lúc nghe trống, tôi đã ngờ rằng đây là người học sinh trường thuốc tài hoa mà bác Tư trống châu và thầy Bầu Bang hay nhắc. Hữu duyên thiên lý, hân hạnh gặp ông.</p></div>

<p class="calibre4">Ông chủ tịch hội bảo trợ nũa đùa nũa thật:
</p>

<p class="calibre4">- Tài lắm! Tài lắm! Chẳng những ăĩ ngón
chầu thiện nghệ của ông Tư trống mà còn ăĩ luôn đào nhứt gánh
Bầu Bang nũa đó nghe!</p>

<p class="calibre4">Ánh mắt những nữ nghệ sĩ trẻ sổng sánh ngạc
nhiên. Ông Hoàn cười nhẹ, còn ông Phụng quay đi giấu một cái
chau mảy. Ông Hoàn khen nghệ sĩ Bạch Dương:</p>

<p class="calibre4">- Cháu diễĩ giỏi lắm! Cháu học hát ở lò
nào?</p>

<p class="calibre4">- Dạ không. Cháu biết hát là nhờ mẹ dạy.
</p>

<p class="calibre4">- Quê cháu ở đâu?</p>

<p class="calibre4">- Thừa, ở bên Thị Dạ.</p>

<p class="calibre4">Ba chữ bên Thị Dạ làm ông Phụng giật mình.
Ông kín đáo nhìn cô gái. Gương mặt trông nghiêng của Bạch Dương
tưởng chừng phảng phất những nét đẹp lạ lùng ám ảnh cả đời ông.
Mắt dài như thuyền, mảy xanh như liễu, và lúm đồng tiền xoáy
nước mơ hồ... Ông Hoàn lại hỏi:</p>

<p class="calibre4">- Bác trông cháu hao hao một người. Có phải
mẹ cháu là... đào Nga không?</p>

<p class="calibre4">Bạch Dương lắc đầu:</p>

<p class="calibre4">- Cháu có nghe mẹ nhắc tới, nhưng chưa từng
gặp.</p>

<p class="calibre4">Giáo sư biết bà ấy à?</p>

<p class="calibre4">- Vâng, có biết... Ông Hoàn trả lời, những
lời không hẳn là dửng dưng, nhưng ông Phụng chợt thấy lòng đau
nhói.</p>

<p class="calibre4">Phạm Hoàn mới chính là người đàn ông đã đốt
lên trong đào Nga ngọn lửa đam mê. Niềm mong mỗi một ngày kia
người đàn ông ấy trở về`ngôi ngay trên hàng ghê`đầu xem nạng

hát luôn ghi siết nằng bằng muôn sợi nhớ thương ràng rịt. Còn ông, Bảy Phượng, mặc dù đã rời gánh hát Bầu Bàng như rời một giấc mơ, song con đường nghệ thuật mà ông theo đuổi suốt đời vẫn không thôi chấp chờn bóng dáng người ca nữ ấy. Đào Nga vẫn gọi, thách thức ông khi thì bằng cái nhìn hớp hồn và những đường roi tuyệt kỹ, khi thì bằng giọng cười vừa trong vắt vừa đục ngầu của một Nguyệt Cô giữa khát vọng và dục vọng dôi vênh trong tiềm thức. Cả nỗi xúc động kỳ lạ của nàng khi nghe mùi thị chín thoảng đưa trong gió cũng chiêm lĩnh ông, được ông ủ tận đáy lòng như một niềm riêng tư sâu kín.</p>

<p class="calibre4">“Thưa ông”, nghe tiếng gọi rề rề, ông Phượng sực tỉnh. Trước mặt ông là một bà già côc đề: “Có một ông nhờ tui gửi ông cái này” - bà nói và đưa cho ông một miếng giấy gấp tư. Ông mở ra đọc, dưới ánh đèn hiện lên mấy dòng nguệch ngoạc:</p>

<p class="calibre4">“Kính gửi nghệ sĩ nhân dân Nguyễn Thành Phượng, tức Bảy Phượng, lâu lắm mới lại nghe hát bằng nỗi lòng vô cô nhân. Tiếc là đào Nga không được gặp lại ông. Từ đình Thị Dạ ra hướng bắc chừng trăm thước là má cô ấy, má không dựng bia, tui có trồng cây thị làm dấu. Nếu ông ghé về thì thả cho cô ấy cây nhang”.</p>

<p class="calibre4">Ông Phượng chạy theo bà già:</p>

<p class="calibre4">- Kép Liêu! Bà làm ơn chỉ cho tôi kép Liêu!</p>

<p class="calibre4">Bà già ái ngại lắc đầu.</p></section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

  <a href="#a32"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"


```
style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;  
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:  
none !important"> </a> </div></body>  
</html>
```

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Những con sóng dôn đũi</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a34" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section11" class="calibre1" id="a36">
    <div id="a35" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Nguyễn Thê
Hùng</h4>

<h2 class="calibre3">Những con sóng dôn đũi</h2>

<p class="calibre4">Vợ chồng hấn cùng mấy người nữa chui vào
cái hộp sắt vuông vuông, chùng chình, chùng chình một lúc, mở
cửa ra đã thấy bầu trời khoáng đạt. Bước ra hành lang, mọi
người lại lúc cút theo lê tân đi nhận phòng. Trước khi vợ chồng
hấn bước vào phòng, lê tân còn nheo nhéo nhắc: “Nhớ dùng giấy
tự hoại các ông, các bà nhé. Rửa sạch chân, lau khô trước khi
thượng lên giường. Toàn đất đỏ thê kia mà bám vào ga nệm là khó
giặt lắm”. Khi trong phòng chỉ còn hai vợ chồng, vợ hấn nói:
</p>

<p class="calibre4">- Anh tắm trước... em chờ.</p>

<p class="calibre4">- Tôi không quen... tắm chậu - hấn xẫng.

```

</p>

<p class="calibre4">Nghe vậy, vợ hấn đứng tần ngần một lúc rồi vừa soạn đồ`vừa tấm tức:</p>

<p class="calibre4">- Anh Thành, đến nước này mà anh còn... Anh... anh vừa vừa thôi chứ.</p>

<p class="calibre4">Nói xong, vợ hấn vợ vội đóng quần áo lủi nhanh vào nhà tắm, xả nước xoe xoe. Còn lại một mình trong phòng, quên ngay lời lê~tân, không cần cởi giày lấm bụi đường, hấn ngả người thượng lên giường. Vừa dang chân dang tay cho thoải mái, hấn vừa lẩm bẩm: Sĩ. Thân phận tôi đòi cả mà sĩ. Ông mày có tiền thì mày phải phục vụ. Ông cứ làm bảnh đây, ông ngủ cả giày quen rồi. Oắt con mới lớn không biết chứ ông mày đã từng mang giày ướt cả tháng. Có đôi giày chỉ được cởi ra một lần duy nhất khi nó rách không còn được gọi là giày nữa. Mẹ mày, có những thằng đi không kịp cởi giày chúng mày bây giờ mới có cái nhà to như thế này mà làm thuê chứ. Lũm bumm một mình xong, hấn lại nghĩ. Cha nó, ga này, nệm này... giả thư'nhà nào cũng có ga, có nệm này thì dân sô'tăng vùn vụt, tha hồ mà xây nhà trẻ. Dù đi đường vất vả, xe lền, xe chết nhưng nghĩ đến đó người hấn bỗng dưng thấy rạo rức. Cái rạo rức tưởng đã mất vĩnh viễn trong hấn. Hấn đợi vợ ra. Hấn sẽ nhắm mắt làm liều. Biết đâu đây là lần cuối cùng hấn được ngủ với vợ, lần cuối cùng ngủ trong căn phòng như thế này kê'cũng đáng. Hấn đã nhiều lần làm thư'theo lời các cụ xưa: <em class="calibre12">"Bướm vàng đậu cánh mù u/ Vợ chồng lục đục, con c... làm lành" và quả là hiệu nghiệm. Ba tháng nay thì khác, hấn không thể'áp dụng bài đó được nữa. Nhưng hôm nay, hôm nay không làm lành thì vợ chồng hấn vĩnh viễn mất nhau. Điều mà cả hấn và vợ đều không muốn. Hấn đang miên man nghĩ thì vợ đẩy cửa bước ra. Hấn choáng, vợ hấn mong manh trong bộ đồ`ngủ phơn phớt hồng. Tiếng máy lạnh chạy xè xè, bóng đèn màu lung linh, hấn lâng lâng, chẳng lẽ cuộc đời lại có những lúc thật như thế này sao? Có những đôi vợ chồng giàu có luôn được hưởng như thế này sao? Họ là ai vậy? Họ khác vợ chồng hấn ở điểm nào mà đề'đến bây giờ, lần đầu tiên hấn mới ngỡ ngàng được biết có một cuộc sống vợ chồng đầy lãng mạn, tiên cảnh thế này. Máu nóng dồn hết lên mặt. Hấn ngòl bật dậy nhìn vợ chăm chăm như lạ, như quen. Chẳng lẽ đây là vợ hấn sao? Người này đã từng cùng hấn đầu ấp tay kê'sao? Và cũng đã từng cùng... Trời ơi! Ý nghĩ đó sao lại đến vào lúc này? Hấn lắc đầu như muốn xua đi hình ảnh ám ảnh, dần vật hấn cả mấy tháng nay. Hấn lại lắc đầu và lom lom nhìn vợ. Vợ hấn then, khi then thì lại càng xinh. Sau mấy tháng ăn chấu, ngủ sán, tắm

nước thị thành, da vợ hăn từ nâu đã chuyển sang màu ghi. Hăn vẫn trần trối nhìn. Vợ hăn đến bên hăn nhỏ nhẹ: “Họ cho ứng trước, sang bên đó trừ...”. Không đề vợ nói hết câu, hăn kéo vợ ngã sấp xuống người mình, hăn cuống cuống lân tìm, lân tìm. Vợ hăn hơi ngạc nhiên, đã mấy tháng nay, hăn lánh vợ như lánh hủi, sao hôm nay...? Nghĩ vậy thị mừng, thị tủi, rồi thị khóc. Phải chăng hăn đã nghĩ lại, đã tha thứ. Ừ, cuống cuống thế này chỉ duy nhất có một lân. Đó là đêm chia tay đề ngày mai hăn nhập ngũ, bên cây rom, cạnh chuồng trâu nhà thị, hăn cũng không nói không rằng, kéo thị ngã, đè nghiêng lên... Từ cái đêm đó rồi thị đợi, thị đợi đến mãi năm năm sau hăn mới về. Năm năm đợi chờ và hơn mười năm chồng vợ, thị thêm được một lân hăn cuống cuống, vô vấp và thô bạo cũng được, nhưng đã bao đêm thị phải ém tiếng thở dài cho hăn đỡ thất vọng. Nhưng đêm nay, đêm vợ chồng bên bờ vực của sự tan vỡ... Người thị được hăn hâm nóng, thị cũng cuống cuống hưởng ứng hành động của hăn, thị muốn chớp lấy cơ hội mà kích lên, khơi lại trong hăn cái bản lĩnh đàn ông có thể hăn đã đánh mất trên những dặm dài con đường hành quân. Thị muốn được bùng cháy một lân nữa trước khi thị phải xa hăn. Tuy nghĩ vậy nhưng miệng thị vẫn nũng nịu: “Mình... mình mới đi đường còn mệt, tắm rửa cho nó... mát”. Hăn không trả lời vợ. Hăn đã quen không nói gì mỗi khi làm việc ấy. Nhưng đến khi những mảnh vải cuối cùng trên người vợ được ném xuống sàn, hăn rùng mình, hình ảnh kia lại trở về ám ảnh hăn. Hăn lắc lắc đầu, lắc lắc đầu, muốn hình ảnh đó ra khỏi đầu hăn nhưng không thể. Hăn lại thấy vợ không một mảnh vải che thân, tóc tai rũ rượi ôm đống áo xống chạy trong chiều bạt gió. Phía sau là một người đàn ông nông nông cũng ôm áo xống chạy theo. Và sau cùng là một đàn bò đực đang đuổi theo một con bò cái trong ngày động dục. Không chịu được nữa, cái đầu hăn máu dồn lên, nóng hầm hập như muốn nổ tung mà lửa ái ân trong lòng hăn lại lạnh ngắt. Hăn lắc đầu và gầm lên: “Không...”. Hăn nhảy ra khỏi giường, mở cửa lao lên sân thượng. Vợ hăn cũng vội vã mặc quần áo rồi chạy theo. Hăn quay lại nghiêng răng rít khế: “Cô còn chạy theo, tôi nhảy xuống đường”. Sợ hăn làm thật, vợ hăn không dám chạy theo, sục sùi, ôm mặt quay trở lại phòng.

Sau một lúc như con thú điên trên sân thượng, hăn ra đứng dựa lan can ngửa mặt đón khí trời. Trăng đã lên từ lúc nào. Trăng gây giờ xương như cái gạc hươu già phẩy lên nên trời một dấu hỏi. Và mây, mây từ phương Nam đuổi nhau chạy ù ù về phía hăn. Hăn dõi mắt nhìn về phương Nam, phía đó lớp lớp mây cao đang đùn lên thành núi và hăn như thấy hiện hiện chùa Tịnh Cốc. Ừ, sao hôm mây ấy giống chùa Tịnh Cốc quá. Cái chùa mà mỗi khi trời đẹp mây cao, cha hăn thường leo lên

nóc nhà đê'nhìn. Nhớ đến cha, hă' lại nhớ câu trăng trôi của người: "Muôn hết khô'phải đi qua nó, không được né tránh. Tránh một lần, khô' cả đời con ạ!". Nghe đâu câu nói này là của vị sư già sống trên chùa Tịnh Cốc nói với ông nội hă'. Chuyện ông bà nội hă', hă' đã được nghe nhiều lần nhưng cứ hư hư thực thực như chuyện cô'tích. Không lẽ cứ muôn có hạnh phúc là phải đấu tranh?

* <br class="calibre5"/> *

... Ông bà nội con - một lần cha hă' kê' - đều là đứa ở, là đầy tớ của chủ đất Kim. Ông nội con được giao chăn một bầy trâu cả trăm con, còn bà nội thì phục dịch mọi người trong nhà. Một hôm, có đám giỗ bên ngoài, mọi người trong nhà đi ăn giỗ hết, chỉ còn ông chủ với cô đầy tớ gái ở nhà. Đêm, khi cô đầy tớ đưa nước nóng vô cho ông chủ ngâm chân trước khi đi ngủ, ông chủ á'chân dậm dật. Không thể'chống cự lại được, cô đầy tớ hét lên. May lúc đó chàng chăn trâu vừa về đến đầu ngõ. Nghe tiếng hét của người yêu trong phòng ông chủ, chàng vội vàng lao vào, trên tay đang sẵn chiếc roi trâu to như ngón chân cái, chàng phang tới tập vào ông chủ và sau đó cũng người yêu chạy đi. Chạy mãi, chạy mãi cùng đường may nhờ gặp Tịnh Cốc trên đỉnh núi đang sáng đèn bèn lên đó nghỉ nhờ. Vị sư già đã nói với hai người:

- Muôn vượt cái khô'phải dừng cảm mà đi qua nó. Còn không thì lánh đời đi tu. Đi tu chỉ cứu được một mình mình, còn tìm con đường đi qua cái khô'giúp nhiều người. Bần tăng biết vậy nhưng vẫn chọn con đường tu vì căn tu quá lớn. Bần tăng muôn các thí chủ đừng như bần tăng.

- Thừa sư ông, đi bằng cách nào?

- Thí chủ cứ theo hướng Bắc mà đi, hướng đó có rất nhiều người đang muôn tìm đường đi qua cái khô', cứ tìm ắt sẽ có đường.

Sáng hôm sau, chàng trai gửi người thương lại Tịnh Cốc cho sư ông cùng mấy bà vải già rồi ra đi. Cô gái tiễn chàng đến đầu núi khi nắng tây đang dần ém giầu đi ánh tịch dương. Khi gần xuống núi, chàng quay lại nói với người yêu: "Hãy ở lại chờ anh, ngày anh trở về là ngày hạnh phúc, anh sẽ đưa em về đồng bằng mà không sợ phải làm kiếp tôi đòi. Con chúng ta, cháu chúng ta, mãi là những người làm chủ...". Rồi chàng ra đi. Từ đó chiều nào cô gái cũng ra đứng nơi mỏm núi

đón đợi. Năm năm, mười năm rồi mười lăm năm không thấy chàng quay về. Vị sư già đã mấy lần giục cô gái xuống núi, nhưng cô một mực van xin:</p>

<p class="calibre4">- Con xin sư thầy cho con ở lại chờ người ấy, con đã quá sợ kiếp tôi đòi. Ông con, cha con đã vậy, con sợ lắm. Con sợ trở về rồi đây con con, cháu con...</p>

<p class="calibre4">- Nhưng người con gái có thuở, có thì. Ta chỉ sợ khi người ấy về, con và người ấy chỉ là hai nắm xương khô...</p>

<p class="calibre4">- Con chờ và con chấp nhận...</p>

<p class="calibre4">- Hạnh phúc vợ chồng là có những đứa con...</p>

<p class="calibre4">- Nhưng bất hạnh cũng là lúc nhìn những đứa con mình phải đi ở đợ, phải đi phục dịch người khác.</p>

<p class="calibre4">- Thôi, con đã nói vậy thì tùy con quyết. Cửa chùa rộng mở, đến ở tùy duyên. Con ở lại thì ta hiến phương thuốc này, nhờ nó có thể kéo dài được tuổi xuân mà chờ người ấy. Hai người sẽ được cháy bùng lên một lần cuối trước khi thuận theo quy luật muôn đời. Cuộc sống là ngụp lặn trong bể' khô' trên hành trình đi tìm hạnh phúc. Cuộc sống cũng chính là những bước đi hồi hải đến cái chết.</p>

<p class="calibre4">- Con biết và con chờ...</p>

<p class="calibre4">Tổng cộng thời gian cô gái chờ gần ba mươi năm chàng trai mới quay về. Vị sư già đã viên tịch. Đúng là họ bùng cháy lên được một lần cuối, khi đưa con trai ra đời trên bàn tay không ngón của người cha dạn dày trận mạc cũng là lúc người vợ đợi chờ trút hơi thở cuối cùng. Tuy ước mơ được xuống đồng bằng của vợ chồng bà chưa thành, nhưng bà yên lòng vì bà tin, gần ba mươi năm chờ đợi, chồng bà hy sinh một phần thân thể' thì con trai bà, con dâu bà sẽ thoát khỏi cảnh tôi đòi, từ đây mọi người sẽ có một cuộc sống khác cuộc sống của vợ chồng bà xưa.</p>

<p class="calibre4">Nhưng không phải vậy con ạ, mẹ con lại vẫn phải chờ ta gần ba mươi năm - Cha hấn nói - Nhưng bây giờ thì ta đã tin, vợ chồng con và con cháu con sẽ không còn phải chờ đợi nữa, không phải sống kiếp tôi đòi, ta tin thế. Con hãy luôn

nhớ: Muốn vượt qua cái khô' thì không được phép đi vòng qua nó. Hạnh phúc là phải đấu tranh con ạ... Đó là những lời nói sau cùng của cha trước khi người về' với mẹ hấn cùng những huân huy chương đổ chối trên ngực. Cha hấn tin và cha hấn như ông bà hấn, mãi nguyện khi ra đi.</p>

<p class="no-indent">* <br class="calibre5"/>* *</p>

<p class="calibre4">Vậy mà bây giờ vợ chồng hấn đang ở đây. Ngày mai vợ hấn sẽ lên máy bay sang bên đó. Hấn đã đồng ý, vợ hấn đã tình nguyện đi làm con ở. Hấn không thể' cầm được nước mắt khi thằng con trai mới lên ba của hấn mêu máo:</p>

<p class="calibre4">- Con ứ cho mẹ đi một mình đâu, mẹ phải cho con theo.</p>

<p class="calibre4">- Nhưng mẹ đi ở cho người ta, con theo sao được...</p>

<p class="calibre4">con ngoan nào. Rồi mẹ về, mẹ có nhiều quà.</p>

<p class="calibre4">- Con ứ thêm quà, con cũng đi ở được.</p>

<p class="calibre4"> Bao đêm hấn đã khóc vì câu nói hồn nhiên của con trai. Câu nói cứ ám ảnh hấn, đề' nhiều khi hấn phải rên lên: "Tại sao không mơ làm thầy người ta con ơi? Không làm thầy thì chí ít cũng làm thợ...". Hấn cứ nghĩ miên man, không biết rằng từ lâu vợ hấn cũng đã lên sân thượng. Thị đứng quay lưng lại với hấn, mặt hướng về' phía Bắc. Chắc thị đang cô' hình dung cuộc sống của thị ngày mai. Thị đang ôn lại trong đầu những động tác dìm, bồng, cuốn ga, đồ' bộ, thông tiểu... Và miệng thị đang cô' nhảm cho thuộc những câu như: "Tôi nhận lỗi; tôi ngu như con chó; tôi sẵn sàng đáp ứng mọi nhu cầu của ông(bà) chủ..." bằng một thứ tiếng không phải tiếng mẹ đẻ. Rồi start là bắt đầu, off là đóng, on là mở, ok là đồng ý... Thị rùng mình nhớ lại vòng tay trắng nhũn nhẽo của người làm mẫu quảng lên cô' thị đề' thị dìm lên giường và ánh mắt bạc nhược nhưng tận đáy vẫn lóe lên tia khát dục của một con đực cuối mùa chinh chiến. Thị nghĩ và thị lại khóc, thị nhớ con quá, mới có mấy ngày mà thị đã nhớ con đến quay quắt, liệu ba năm thì sao? Trong hợp đồng người ta còn ghi rõ: "Nếu làm việc tốt thì có thể' kéo dài thời hạn đã ghi trong hợp đồng". Làm tốt có nghĩa là cung cúc tận tụy, sẵn sàng làm và làm tốt những gì chủ yêu cầu. Nghĩ đến đó, không gìm được, thị nấc lên một tiếng. Tiếng khóc giữa đêm

khuya sao mà nghe xa xót, đắng cay. Nghe tiếng nấc, hấn từ từ quay lại rồi như vô thức, hấn đi về phía vợ, nhẹ nhàng nói:</p>
<p class="calibre4">- Khuya rồi, sương xuống lạnh, mình về ngủ lấy sức mai còn bay.</p>
<p class="calibre4">- Anh Thành, em nhớ con quá, anh tha cho em.</p>
<p class="calibre4">Đằng nào cũng không thoát phận tôi đòi, em muốn là kẻ hầu người hạ cho chồng, cho con, em không muốn...</p>
<p class="calibre4">- Thì tôi có bắt mình đi đâu, về hay ở tùy mình...</p>
<p class="calibre4">- Nhưng về thì còn một đống... nợ.</p>
<p class="calibre4">Hấn trả lời vợ bằng một tiếng thở dài. Tại sao vậy quanh hấn, vợ chồng hấn lại toàn là nợ với nần. Ngay cả hấn, hấn cũng là một con nợ khổng lồ của vợ. Hấn đã nợ thị hơn năm năm chờ đợi. Bao nhiêu đêm nằm trên đất bạn là bấy nhiêu đêm hấn mơ thấy ngày về, mơ được ôm người yêu trong tay. Đó là hạnh phúc, là tình yêu - hấn nghĩ vậy -sao bây giờ. Vẫn người con gái ấy, người vợ đã sinh cho hấn một đứa con trai. Người ấy ngày mai được hấn thả lỏng vòng tay để bay sang một miền đất lạ, đi phục dịch những người đàn ông không phải là chồng mình. Tội lỗi của vợ hấn gây ra có nguyên nhân sâu xa từ hấn. Nguyên nhân từ những trận sốt rét rừng. Sức trẻ, năng lực đàn ông của hấn đã rải khắp dặm dài con đường hành quân. Sự đợi chờ của vợ với những gáo nước nhỏ lẻ của hấn không đủ để cho bột thành hồ. Những cơn mưa lách rích không đủ nước tràn đầy con sông quê. Gắng gượng mãi, tám năm sau ngày chồng vợ, vợ chồng hấn mới có đứa gọi bằng cha, bằng mẹ. Và vợ chồng hấn tưởng đã an phận với hạnh phúc nho nhỏ đó. Sẽ không có bi kịch ngày hôm nay nếu hấn không liều gan vay tiền ngân hàng mua bốn con bò cái Hà Lan. Bất hạnh đã gõ cửa nhà hấn cùng với tiếng rống đòi đực của bò và những cái giấy báo nợ của ngân hàng. Tại hấn cả - hấn biết - nhưng sao tha thứ cho vợ lại khó khăn đến vậy.</p>
<p class="calibre4">Vợ hấn đã thôi không khóc nữa, hấn vẫn đứng ôm vợ từ phía sau, từ mái tóc thị, mùi hương bồ kết len vào hấn. Hấn cúi xuống mái tóc dày của vợ hít một hơi thật sâu. Không, hấn không thể để mất thị, hấn vẫn yêu và cần thị như tình yêu của những ngày đầu. Hấn không muốn để thị đi. Hấn

không muốn thực hiện theo những gì thị và hấn đã cam kết: “Khi thị về, trả xong nợ, thị và hấn sẽ chia tay”. Không, không thể như thế được. Hấn yêu thị và cu Cò không thể mất mẹ hay mất cha. Hấn phải giữ thị ở lại, hấn sẽ tha thứ cho thị tất cả, vợ chồng hấn sẽ làm lại từ đầu, sẽ có tiền trả nợ. Hấn không thể để một mình thị phải gánh chịu, phải nai lưng chịu khổ, chịu nhục để trả nợ được. Càng nghĩ hấn càng thấy thương vợ nhiều hơn. Hấn lại cúi xuống đặt một nụ hôn dài lên tóc vợ. Nhưng sao thế này, mùi bồ kết từ tóc vợ nồng quá, ké cả mũi. Hấn rùng mình, đã từ lâu làng hấn còn có cây bồ kết nào nữa đâu. Chỉ một túi nhỏ năm trăm đồng <em class="calibre12">Sân-siu thay được cả năm bồ kết sao? Hấn nghe lợm giọng, thấy buồn nôn. Mùi tóc vợ sao mà hắc quá, chẳng còn thoang thoảng hương chanh, hương bưởi, hương bồ kết e ấp như xưa... Bỗng phía dưới đường hất lên những tiếng hú hét man dại của người, tiếng nô như khoan ré của động cơ xe gắn máy. Hấn nhìn xuống, từng chiếc xe máy cặp đôi, cặp ba, những cánh tay trần của gái tơ cầm áo, cầm mũ hươ vòng tròn, những tấm lưng cúi rạp trên yên xe trông như đàn bò cuồng loạn đua đuổi nhau kêu rống ré, xé rách màn đêm yên tĩnh. Trước mắt hấn lại hiện lên cảnh chiều của mấy tháng trước.</p>
<p class="no-indent">*<br class="calibre5"/>*</p>

<p class="calibre4">Chiều đó hấn sốt, những cơn sốt cứ tưởng đã tha cho hấn giờ lại quay về từng đợt, từng đợt dềnh lên nhân chìm hấn vào trong miên man. Cu Cò sang chơi nhà bà ngoại. Vợ hấn tất tưởi lên trạm thú y mời người về phối giống. Hấn nằm một mình trong nhà nghe tiếng rống của đàn bò động đực mà như ai đang lấy muối xát vào ruột. Làn này nữa là làn thứ tư, vợ chồng hấn đã mất không biết bao nhiêu là tiền mà bụng của mấy con bò nái vẫn lép kẹp như bụng cá rô đực. Ngân hàng đưa giấy thúc nợ đến mấy lần mà bò nhà hấn vẫn không chịu đẻ. Bò không đẻ nhưng nợ ngân hàng thì lãi mẹ đẻ lãi con. Bò không được đẻ thì bò rống, bò đòi quyền được đẻ. Lúc sáng vợ hấn đã phải giật nóng mấy trăm ngàn để lên lót tay cho cán bộ thú y. Vợ chồng hấn đã cãi nhau vì chuyện mời người này hay mời người kia về phối giống cho bò. Vợ hấn thì vẫn muốn mời ông trạm trưởng Hựu. Dù gì ông ấy cũng đã quen đàn bò nhà mình - vợ hấn lập luận vậy. Còn hấn thì thấy không ổn, mấy lần trước cũng ông trạm trưởng Hựu đó thôi, cũng tiền công, tiền lót tay vậy mà có được gì đâu. Hấn thấy ở ông Hựu một điều gì đó không ổn. Mấy lần trước hấn đã như muốn phát điên lên khi thấy ông Hựu tay xoa xoa, nắn nắn, bóp bóp, tay thuôn thuôn cọng dây dài như vô tận vào sau đít bò. Mắt bò thì lim dim tận hưởng nhưng mắt ông Hựu

lại cứ nhìn vợ hảnh chăm chăm, ướm rượt, có đuôi. Thỉnh thoảng ông ấy lại kêu vợ hảnh lại gần, khi thì nhờ nâng hộ đoạn dây, khi thì cầm cái xi-lanh to như cô'tay để'cho ông ta bơm, thụt. Bao giờ cũng vậy, khi xong một ca, người ông Hựu như chồm hảnh lên người vợ hảnh. Hảnh điên lắm, nhưng vì đàn bò, vì những đồng tiền nợ ngân hàng nên hảnh đành cắn răng chịu. Lần này vợ nói mời ông Hựu, hảnh đã nghe máu nóng dòn lên mặt. Nhưng biết làm sao bây giờ, nghe nói ông ấy là người mát tay, ông ấy là người có quyền quyết định xuất tinh tốt hay xấu. Thôi thì liều lần nữa, thì cũng có mất gì đâu. Hảnh đành cắn răng để'cho vợ đi kêu ông Hựu. Khi vợ khuất lưng, điên tiết hảnh chửi đồng: "Cha nó, làm đàn ông không kiếm nghề'gì, đi làm nghề'sờ l...bò". Vợ hảnh nghe nhảm, tưởng hảnh dặn: "Đi rồi về'sớm sớm cho", nên nói với: "Dạ, em về'liền". Cái về'liền của vợ hảnh làm hảnh đợi mãi. Đàn bò vẫn gào, vẫn phá chuồng và đá như máng xôi xuống nên chuồng. Xung quang vườn nhà hảnh thậm thịch tiếng chạy của đàn bò đực ré trong làng. Chúng cứ đuổi nhau chạy vòng quanh chuồng, con sau húc con trước, con trước húc con trước nữa. Có con bị húc bắn vào gióng chuồng, kêu rống lên như bị chọc tiết. Nằm trong nhà hảnh cảm tưởng chuồng bò nhà hảnh đang rung lên bần bật bởi cơn hưng tình của lũ bò. Tiếng bò cái rống sao mà đi vậy không biết? Mấy chú bò đực cũng cô'lấy giọng rần được mấy tiếng ọ kếp. Mẹ kiếp, cứ cô'vào coi chừng sút cả phân, nhào ra bây giờ - hảnh lắm nhảm. Lại một cơn sốt mới dâng lên, người hảnh run bần bật. Quay người cắn chặt lấy thành giường cho bớt run, bỗng hảnh nghe rầm một cái, bản năng tự vệ được luyện từ ngày còn ở lính hất hảnh văng ra khỏi giường, hảnh lao ra chuồng bò. Chuồng đã sập, bốn con bò cái Hà Lan của nhà hảnh to lừng lững cong đuôi chạy trước, phía sau là lôc nhóc một đàn bò đực ré chạy theo. Thỉnh thoảng trên đường chạy, một con bò cái đứng lại, lập tức một chú bò đực bắc thang. Khôn khô'cái gióng đực nhỏ con không thể' nào chiếm lĩnh được đỉnh sướng muôn đời của gióng bò ngoại. Một số'con biết điều đã sớm tụt xuống để'bớt xấu hô'khi phơi ra giữa thanh thiên bạch nhật cái yếu kém của gióng đực. Nhưng cũng có con không biết thẹn cô'rướn, cô'rướn bắt những con khác phải chờ lâu liền bị húc cho một phát thật lực vào mạng sườn, ngã quay lơ, chân chới với, phân lỏng phọt bết đuôi, dớt dãi đầy miệng rống khan giữa trời chiều. Đàn bò lại tiếp tục chạy, chúng kéo nhau lên đồi sim. Ôi! Thương thay những chú bò đực ré, đã được các nàng bò ngoại ưu tiên cho một bậc đất mé chân đồi vậy mà cũng không nước non gì. Ôi cái sự nhiệt tình mà không đi đôi với thực lực thì đôi khi trở thành kẻ chọc phá, khuấy nũa chừng rồi bỏ đó. Thương thay lọ mỡ thì sâu mà đuôi chuột lại quá ngắn. Không thể'kiên trì hơn được nữa, bốn con bò cái đồng loạt chĩa sừng về'phía đàn bò đực húc

mạnh, tiếp tục những chú bò đực ngã chổng vó trên con đường đi tìm tình yêu, trên con đường hám đồ ngoại. Hóa ra khi nàng Bạch Tuyết nổi cơn điên đực cái thì cũng chẳng nường tay gì với lũ chú lùn. Húc chán không vội được cái bức xúc trong lòng, mấy ả bò ngoại lại cong đuôi chạy, chạy như tê'cờ, chạy cho nguôi bớt những cơn sóng lòng. Hấn đứng nhìn theo và bỗng thất sắc, đàn bò đang chạy ra hướng thị trấn. Chúng đuổi nhau mà làm sập nhà người ta thì đúng là vợ chồng hấn đi ăn mày. Con sôt như được ghìm xuống, hấn hót hải chạy theo. Đàn bò đã vượt qua cánh đồng mía, húc đồ' một chòi canh, người bên đường thấy vậy chạy dạt ra. Chết, chúng đuổi nhau gần đến đường quốc lộ, sát trạm thú y. Bỗng không còn tin vào mắt mình, đôi diện với đàn bò là một chiếc xe ben đang phóng nhanh. Không còn kịp nữa rồi, chiếc xe lao thẳng vào đàn bò, mất lái, xe đâm đồ' sập trạm thú y. Hấn đứng á khẩu. Không! Không thê' như thê', chỉ là một giấc mơ... vợ hấn trần truồng ôm quần áo chạy ra khỏi ngôi nhà sập... rồi lão Hựu... mấy con bò sóng sôt... chúng đuổi nhau... chúng hú hét, chúng rống, chúng nhảy chồm lên lưng nhau thành những cơn sóng, chúng cỡi áo quay tròn trên đầu... những cánh tay trần... chúng đang điên loạn... Bỗng tiếng còi hú từ xe cảnh sát, cảnh rượt đuổi, mấy chiếc xe đua bị ép vào lề' đường... mấy đứa choai choai bị đẩy lên xe hòm, vừa nhếch nhác đi chúng vừa lắc, vừa nhảy, chúng say sưa, uôn éo trong vũ điệu hồng phiến. Mấy đứa khác vút xe chổng chơ giữa đường, lủi nhanh vào ngõ. Hấn riết mạnh vợ vào lòng, răng nghiến ken két, rồi buột miệng hét lên: Loạn! Vợ hấn giật mình, quay lại nhìn hấn. Thị lại nức nở:</p>
<p class="calibre4">- Anh Thành! Đã ngàn lần em nhận em có lỗi... vợ chồng mình cũng... cũng đã thông nhất. Anh không thê' tha thứ được cho em thì cũng đừng làm khô'mình thêm... Em đi, còn con... anh thương lấy nó...</p>
<p class="calibre4">Hấn như sức tĩnh, nước mắt vợ đã thấm ướt tay áo hấn. Hấn đôi giọng nói với vợ:</p>
<p class="calibre4">- Hương! Anh cũng có lỗi - lần đầu tiên hấn nhận mình có lỗi - anh không muốn mất em. Còn cần có em... và cả anh nữa...</p>
<p class="calibre4">- Nhưng em có lỗi với cha con anh nhiều quá, không còn mặt mũi nào. Có thê' anh tha thứ nhưng còn bàn dân thiên hạ...</p>
<p class="calibre4">- Hương! Sao vợ chồng mình lại khô'thê' này. Thôi không đi đâu nữa, cứ về, về rồi tính sau...</p>

<p class="calibre4">- Còn tính được gì nữa anh, chỉ tháng sau không trả được đợt đầu, họ đã niêm phong nhà chờ đầu giá...</p>

<p class="calibre4">- Kệ! Còn mảnh đất và túp lều sau chùa Tịnh Cốc... mình ở, làm rẫy...</p>

<p class="calibre4">- Lại tiếp tục phải lên rừng hả anh? Khó khăn lắm mới tiến được xuống đồng bằng... Em không sợ khô?... chỉ thương anh... thương cu Cò...</p>

<p class="calibre4">- Thôi, không bàn nữa, anh không cho em đi đâu. Xuống, xuống ngủ nốt một đêm khách sạn hạng sang. Sớm mai em bắt xe về trước với con, anh ghé thăm mấy thằng bạn lính, biết đâu, mượn được một ít vốn làm ăn.</p>

<p class="calibre4">- Nhưng... đi thì vẫn nhanh trả được nợ hơn, đàn bà làng mình họ cũng đi nhiều, có sao...</p>

<p class="calibre4">- Anh đã bảo thôi mà, ai đi mặc họ... anh không muốn... không, không thể trượt dài...</p>

<p class="calibre4">Vợ chồng hấn về phòng. Hấn âu yếm dìu vợ lên giường. Nước mắt của hai vợ chồng hòa quện vào nhau trước khi hai thân thể nhập làm một. Sau đó thì hấn ngủ, ngủ một giấc thanh thản sau mấy tháng qua. Sáng hấn quờ tay hốt hoảng giật mình khi không thấy vợ nằm bên. Hấn nhìn quanh quất rồi lao vào nhà tắm vẫn không thấy vợ đâu. Trên mắc áo nhà tắm còn treo đó bộ quần áo ngủ mềm mại màu hồng một Đài Loan tối qua vợ hấn đã mặc. Hấn cuống cuống chạy ra cầu thang, hấp tấp nhảy bốn bậc một. Phải một lúc lâu hấn mới xuống được tầng trệt. Hấn chưa kịp hỏi thì bà chủ đường dây đưa người đi lao động Đài Loan đã quất như xô vào mặt hấn:</p>

<p class="calibre4">- Vừa vừa phải phải thôi chứ, đủ đôn cho lắm vào rồi ngủ quên. Máy bay chứ đâu phải là xe bò, xe trâu nhà các vị đâu mà chờ. Trê~chuyên bay tôi không chịu trách nhiệm đâu đó.</p>

<p class="calibre4">- Thế vợ tôi đâu. - Hấn hét.</p>

<p class="calibre4">- Không thấy, hay chị ấy sợ anh không cho đi nên đã ra sân bay trước. - Có ai đó nói.</p>

<p class="calibre4">Hấn đứng chết lặng. Không lẽ... bộ quần áo

vẫn đang trên phòng... Thê'vợ hăñ đầu. Hăñ nhìn khắp lượt các cô gái chuẩn bị bay sang xứ lạ, ai cũng giống mà ai cũng khác vợ hăñ. Liệu sang đó họ có phải đánh dấu bằng sô'La Mã cho khỏi nhầm? Hăñ lăm nhăm rồi thất thủ đi ra đường. Hăñ cất tiếng gọi: Vợ ơi...! Hương ơi...! Vợ...ơ...i...Vợ... ơ... Tiếng gọi của hăñ lọt thỏm giữa dòng người cuồn cuộn đua đuỏi nhau chảy miết. Và hăñ cứ đi, cứ gọi, cứ đi cô đơn giữa biển người. Trước hăñ, sau hăñ, những đợt sóng cứ dôn đuỏi nhau, đuỏi nhau đến mãi miết.</p>

<p class="right1"><strong class="calibre13"><em class="calibre12">08-3-2006</p>
</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

  <a href="#a36"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> </div></body>

</html>

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Một tiếng cười khan</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a37" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section12" class="calibre1" id="a39">
    <div id="a38" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Đinh Lê
Vũ</h4>

<h2 class="calibre3">Một tiếng cười khan</h2>

<p class="calibre4">Liên nhắn SMS cho tôi: “Em bị tre kinh 2
tuần rồi. Em lo quá!”. Tôi hơi hoang mang, rồi chặc lưỡi: Cùng
lắm thì cười, có sao đâu! Thêm một tin nhắn của Liên: “Lo có gì
thì sao ha anh?”. Tôi nhắn trả lời lại: “Lo có gì thì
cuối!”</p>

<p class="calibre4">Lại tin nhắn nữa của Liên: “Em yêu anh!”.
Đến tin nhắn này thì tôi biết Liên bày trò rồi. Con gái là chúa
hay bày trò để thử lòng nhau. Vậy là chắc chắn không có gì rồi.
Không thể nào có gì được. Tôi là thằng cẩn thận, nên sẽ chẳng
có gì.</p>

<p class="calibre4">Liên đáng cáo, mình đây, ngực vun thẳm, eo

```

thon, mỏng nở. Khuôn mặt xinh vừa phải, xinh nhờ biết làm đẹp chứ không hẳn là một người đẹp. Là một mẫu con gái lý tưởng đề cặp bồ, chiều chiều ngồi sau yên xe chờ đi dạo phố, váy áo bay lất phất, khối đừa thềm. Tôi chỉ là nhân viên của một công ty buôn bán máy vi tính, chẳng giàu có, chẳng tài cán gì, do may mắn mà quen được Liên. Không có giai đoạn tán tỉnh, không màu mè, vòng vo. Trục tiếp, thẳng thắn và hơi sỗ sàng. Vậy mà được chuyện!</p>

<p class="calibre4">Liên là bạn của Bích Loan. Bích Loan là con gái ông giám đốc sở y tế thành phố, cũng là bạn gái của Tâm. Tâm lại là thằng bạn nể khờ của tôi. Ban đầu, đề đề tán tỉnh Bích Loan, Tâm hay rủ thêm Liên đi chơi, rủ thêm tôi đi cho Liên đỡ buồn. So sánh về nhan sắc, Bích Loan thua xa Liên, cũng không bóc lửa bằng Liên. Nhà Liên có hiệu thuốc tây ngay mặt tiền, đâu có thua gì nhà Bích Loan. Khi tôi hỏi: "Sao mày không chọn Liên?", Tâm trả lời gọn lỏn: "Mày ngớ ngẩn, chẳng biết gì cả. Bồ Loan làm bên sở y tế, hiểu chưa?". Tôi hiểu. Tâm học y khoa, sắp ra trường.</p>

<p class="calibre4">Ban đầu chúng tôi đi chơi thành hai cặp. Tôi hay chở Liên, còn Tâm chở Bích Loan. Trong lúc hai nhân vật chính còn đang ngúng nguẩy vờn nhau thì tôi với Liên đã thật sự thành một cặp. Trong một lần đi chơi ở suối Đá, bị trượt chân khi bước lên một bờ rêu, Liên ngã dúi vào người tôi. Hai cánh tay Liên ôm chặt lấy tôi, không biết vì sợ hay vì điều gì khác. Mặt kề mặt, Liên nhìn thẳng tôi, ánh mắt rất lạ. Tôi không còn suy nghĩ gì được nữa, ôm chặt lấy Liên, hôn nhẹ lên môi. Lập tức, như có một lực hút, môi Liên xoắn lấy môi tôi... Chuyện xảy ra chớp nhoáng bên bờ suối vắng, Bích Loan với Tâm không hề biết. Khi gặp lại Bích Loan và Tâm ở dưới, tôi liếc sang, bắt gặp cái nheo mắt của Liên. Liên cười kín đáo, kèm theo một cái liếm môi.</p>

<p class="calibre4">Mọi chuyện sau đó tiến triển nhanh không ngờ. Khi Tâm khoe với tôi: "Tao vừa hôn Bích Loan đêm qua", tôi với Liên đã "lên bờ xuống ruộng" với nhau mấy bận rồi. Liên thẳng thắn với tôi ngay từ đầu: "Em không còn còn gái nữa, nếu anh không chấp nhận được thì em đành chịu!". Mới nghe, tôi choáng váng, nhưng điều đó lại kích thích tôi ghê gớm. Liên cũng cao tay, năm lần bảy lượt tôi bày trò, Liên mới chịu lên giường với tôi. Tôi tự dằn vặt, tôi mất ngủ vì không thể chịu nổi cái ý nghĩ rằng trước tôi, Liên đã yêu một thằng chết tiệt nào đó đến mức cho hấn cả đời con gái. Tôi là thằng đến sau, hưởng xái mà sao Liên cũng bày đặt cao giá với tôi. Tôi cay cú,

tôi tức giận điên đảo. Khi tôi đạt được ý nguyện, tự ái đàn ông được vuốt ve thì cũng là lúc tôi nhận ra hình như mình yêu Liên. Liên như một thứ thuốc phiện mà càng gần, tôi càng như một con thiêu thân. Mê muội. Quẫn quanh. Không thể thiếu được. Không thể dứt bỏ.</p>

<p class="calibre4">Hằng tuần, chúng tôi gặp nhau ba lần. Đi ăn tối, rồi đi uống cà phê ở những quán cà phê mọc đầy rẫy bên kia sông Hàn, với những cái tên rất diễm tình. Trong đó có những chiếc bàn nhỏ được đặt riêng rẽ trong những gian mái lá có vách ngăn và màn kéo, kèm với một ghê đá, khách uống cà phê có đưa bàn tay mình lên trước mặt cũng không thấy được. Ngồi trong quán, thường nghe được những âm thanh nhè nhẹ - tiếng nhạc nhè nhẹ, tiếng cười khúc khích nhè nhẹ, tiếng thở cũng như kim nén lại, nhè nhẹ... Loại quán như vậy không ngờ lại đông khách ra phết, có lúc chúng tôi tới trễ, nhân viên phục vụ ra đón đầu: "Anh chị thông cảm, hôm nay tụi em hết bàn". Nhà Liên bán thuốc tây, nên vô tình, chúng tôi là những người tiên phong xài thử các loại condom, các kiểu thuốc uống, thuốc thoa... Chỉ có một lần, Liên muốn thử nghiệm một loại thuốc thoa mới và hậu quả là nhận cái tin chết người ấy. Sau lần thử nghiệm đó, tôi tổn tới già, hết dám hó hé thử nghiệm!</p>

<p class="calibre4">Nhìn bề ngoài, Liên là mẫu con gái nết na, nhu mì. Ban ngày, Liên phụ mẹ bán ở hiệu thuốc, buổi tối, cấp sách đến lớp học Anh văn. Trong mắt mọi người, Liên ngoan, chưa bao giờ đi chơi về nhà sau 9 giờ tối (vì thường đã đi chơi với tôi từ lúc 5 giờ chiều đến tối!). Trong gia đình Liên, kinh tế phụ thuộc hết vào hiệu thuốc tây của mẹ Liên, một phụ nữ xinh đẹp, duyên dáng với ánh mắt sắc như dao. Một lời của bà phát ra có sức mạnh ngàn cân, ít ai dám cãi lại. Mẹ Liên có vẻ như chưa bao giờ thích tôi, bà chê tôi nghèo thì phải, nhưng Liên trấn an: "Anh yên tâm, em muốn thì không ai cản em được!". Tôi biết, Liên giống mẹ ở tính quyết đoán. Bố Liên, một người đàn ông có khuôn mặt bự thối, khi cười thì rung rung hai ngấn thịt bên má, tính cách xởi lởi, hiền lành. Tôi không ngờ sau này, do ông bố hiền lành đó mà chúng tôi chia tay nhau. Có lần, vì quá tò mò không biết được mình có gì hay mà hấp dẫn Liên cỡ vậy, tôi đã ngờ nghệch hỏi: "Vì sao em yêu anh?". Liên nhìn tôi một hồi, phá lên cười: "Anh không biết à? Vì anh khờ, vì anh đàn ông nữa. Em chưa gặp được người đàn ông nào đàn ông như anh!". Mặt tôi nghếch ra. Trong thoáng chốc, tôi loáng thoáng nhận ra rằng té ra, mình không phải là người đi câu, mà là một con cá lớn, rằng tôi cũng không hẳn thật đàn ông như lâu nay tôi vẫn tưởng.</p>

<p class="calibre4">Tôi hay ghé nhà Liên chơi. Vì đã quá quen thuộc nên có lúc, tôi nằm dài trong phòng riêng của Liên, có lúc lại chui tọt xuống bếp ôm trộm Liên, hôn vội lên tóc giữa lúc Liên đang lúi húi lục tủ lạnh kiếm đồ ăn cho tôi. Tôi hơi ngạc nhiên khi thỉnh thoảng, bố Liên bắt gặp tôi bước ra từ phòng riêng của Liên, ông chỉ cười hê hê mà chẳng nói gì. Sau này, tôi hiểu ra, dường như ông bắt đầu sợ Liên như từ rất lâu ông vẫn sợ người đàn bà xinh đẹp, duyên dáng là vợ mình.</p>

<p class="calibre4">Một buổi chiều, tôi ghé nhà Liên chơi, trong lúc Liên đang chuẩn bị nấu cơm tối. Thật ra, hôm đó bà người làm xin phép về quê thăm nhà nên Liên mới phải nhúng tay vào chuyện bếp núc. Liên giăng ra sàn bếp nào dao, nào thớt, nào rau đang lật nửa chừng, nào cá, nào hành, nào ớt... Ông bố đi xuống, cười giả lả: "Con gái bố hôm nay giỏi quá, bây giờ mà con gái nấu được cho bố bát mì tôm là không gì bằng. Trưa nay ăn bún lỏng lỏng, bây giờ bố đói bụng quá!". Ông nói mà mắt lại liếc nhìn tôi, như ngầm kiếm tìm đồng minh. Liên lừ mắt, nạt khế: "Đừng có nhiều chuyện. Đang nấu ăn, chút nữa ăn thôi luôn!". Giọng Liên nói vẫn dịu dàng nhưng ánh mắt thì sắc lẹm, làm tôi không khỏi liên tưởng đến ánh mắt bà mẹ. Lần đó, tôi phải hỏi Liên chỗ nấu mì, chỗ để tô để nấu mì cho ông bố. Tất nhiên là Liên không để tôi nấu mì, tự Liên nấu tô mì bùng lên cho bố. Nhìn mặt Liên, tôi biết Liên không vui. Tôi cũng không vui. Lần khác, vào đúng chiều hai chín Tết. Tôi ghé nhà Liên giữa lúc Liên đang phụ bà giúp việc canh nồi bánh tét, ông bố ngồi tiếp khách ở nhà trên. Tôi ôm vội Liên, vòng tay siết chặt, môi tìm môi. Ông bố đột ngột xuất hiện. Ông xoa tay, như thể ông là người phải xấu hổ chứ không phải chúng tôi. Rồi ông cười xởi lởi: "Bố đang ngồi nhấm rượu với mấy bác trên nhà. Con gái cho bố chút môi nhấm để bố nhậu với các bác nhé!". Liên lại lừ mắt, lại nạt ngang, giọng nhuộm màu gay gắt: "Nhậu, nhậu cái gì? Lát nữa, dọn cơm tối, ăn luôn!". Nhìn ông tiu nghỉu đi lên, tự nhiên tôi thấy thương ông. Tôi thấy ông giống bố tôi, giống ở chỗ nuông chiều con cái. Tôi hình dung hình ảnh của bố tôi cũng sẽ giống như ông bây giờ khi sau này chúng tôi cưới nhau. Và một trận khẩu chiến đã xảy ra, không to tiếng, không gay gắt nhưng đôi võ không thể tránh khỏi. Tôi ngạc nhiên khi Liên vẫn nhỏ nhẹ, không hề hét lên một tiếng chói lói nào. Lúc tôi bước ra khỏi nhà Liên, Liên không gọi tôi lại. Hình như Liên bật khóc. Hình như chỉ một tiếng nấc nhẹ, rồi thôi. Hình như Liên thật sự yêu tôi. Mắt tôi ướt nhoe nhoe, cay xè. Nhưng nỗi thất vọng trong lòng tôi quá lớn, tôi không thể quay lại.</p>

<p class="calibre4">Tôi bỏ công việc, bỏ hết thầy, vô Sài Gòn làm lại từ đầu. Có người sẽ hỏi: Tại làm sao như vậy, tình cảm vẫn tốt đẹp mà, sao lại bỏ đi? Tôi cũng không hiểu tại sao như vậy, chỉ biết rằng từ đây, mình sẽ không thể gặp gỡ, yêu đương một người với nỗi ám ảnh về một viễn cảnh chia lìa nhìn thấy trước. Quyết định không gặp mà lòng vẫn đau. Như mình sẽ không còn là mình. Như không thể sống được, nếu thiếu. Như không thể chịu được, nếu dứt bỏ.</p>

<p class="calibre4">Tôi cũng không liên lạc, mất hút tin tức của Bích Loan và Tâm từ đó. Thật ra, Tâm rồi Bích Loan có gọi cho tôi mấy lần, nhưng tôi không bắt máy. Tôi sợ khi mình nhận điện thoại của Tâm, của Bích Loan, mình sẽ không cầm lòng được. Sau đó rồi thôi, không còn điện thoại của Tâm, của Bích Loan. Nhưng lòng tôi vẫn đau đáu, chẳng thể yên bình...</p>

<p class="calibre4">Những kỷ niệm về Liên, những ân cần của Liên dành cho tôi, những hoan lạc nồng nàn, cả những thay đổi nhỏ nhỏ của Liên từ ngày yêu nhau luôn vương vít trong đầu tôi, không đuổi ra được. Tôi đã trốn chạy khỏi Liên, nhưng trái tim tôi bị Liên trói chặt. Tôi có phải là một người quá duy lý? Liên có phải là người quá vô tâm? Tôi đối xử với Liên có đáng mặt một thằng đàn ông cho ra đàn ông, trong đám đàn ông khác đã từng đi qua đời Liên?</p>

<p class="calibre4">Liên không hề gọi điện thoại cho tôi, không một lời thăm hỏi, phân trần, van nài hay trách móc. Liên quá kiêu hãnh, hay Liên quá vô vọng đều làm lòng tôi đau đớn. Không có tin tức gì về Liên, tôi càng dần vật vờ với mình: Tình yêu của mình với Liên, cái gọi là tình yêu của mình với Liên không để lại dấu ấn gì sao, tan nhanh vậy sao?</p>

<p class="calibre4">Chưa đầy nửa năm sau, tôi về thăm nhà, cũng là lúc nhận được tin Tâm cưới vợ. Vợ của Tâm là Liên, là chính Liên, không phải là Bích Loan, không là ai khác. Hỏi thăm, mới biết bố Bích Loan về hưu, sau đó, gia đình Bích Loan dọn hết vô Sài Gòn sinh sống. Có phải Sài Gòn là miền đất hứa khi người ta muốn lãng quên một điều gì đó? Vợ chồng Tâm bây giờ mở phòng mạch riêng ngay chính tại nhà Liên, một bên là phòng mạch của Tâm, một bên là hiệu thuốc tây của bà mẹ vợ, bây giờ giao cho vợ chồng Tâm quản lý. Chiều chiều, hai vợ chồng Tâm chạy xe bán bánh dạo phố êm ru, cuộc sống cứ thế êm ru, êm như một giấc mơ hạnh phúc nhiều người hằng ao ước.</p>

<p class="calibre4">Tôi rời thành phố của mình để trở lại Sài Gòn, trở về và ra đi êm ru, không ai biết, chẳng ai hay. Trong lòng tôi đang nổi sóng, muốn khóc lắm nhưng không hiểu sao lại bật cười. Một tiếng cười khan!</p>

</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

  <a href="#a37"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> </div></body>

</html>

```
<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Chênh vênh</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a40" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section13" class="calibre1" id="a42">
    <div id="a41" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Đô~Tiến
Thụy</h4>

      <h2 class="calibre3">Chênh vênh</h2>
```

```
<p class="calibre4">Anh lòng xe trên phố như một con chuột cô
nhờ sức gió dập tắt ngọn lửa bén vào mình. 23 giờ, phố núi vắng
tênh. Mang mang trong gió một điệu tăng gõ buồn từ quán cà phê
vườn nào đó vọng ra: “Đường về đêm nay vắng tênh... hàng cây
lướt nhanh...”. Anh đã cảm thấy lạnh và muốn về nhà. Nhưng
không được. Hương! Hương tóc, hương tình vẫn còn lẫn quất trên
áo anh...</p>
```

```
<p class="calibre4">Mặc dù Giang đã cam đoan nàng không hề
trang điểm, và cũng không hề dùng một chút nước hoa nào, nhưng
anh vẫn ngửi thấy mùi thơm, mùi thơm không rõ ràng nhưng dai
dẳng bám riết lấy tâm trí anh. Những đường phố khuất nẻo mọi
đêm thơm lừng thiên lý vậy mà hôm nay anh không thấy gì ngoài
```

cái mùi ám ảnh suốt từ lúc chia tay Giang.</p>

<p class="calibre4">Anh đột ngột vặn mạnh tay ga, chiếc xe già nua giật mình ằng ặc mãi mới chiêu ý anh tăng tốc. Gió u ú thổi qua tai anh với tốc độ kinh người, vậy mà anh vẫn còn ngửi thấy mùi thơm bám trên áo. Anh bắt lực muốn trào nước mắt, đành lúi thủi dong xe chậm chậm ra cầu. Cầu treo Kon-Klor đây. Cây cầu nối phố với rừng đây. Mỗi khi có nỗi niềm không biết chia sẻ cùng ai anh lại ra đứng nơi này để tận hưởng cảm giác tận cùng của nỗi cô đơn.</p>

<p class="calibre4">Hồi chiêu, Giang điện cho anh kèm theo lời đề nghị, không, yêu cầu mới đúng: “Em đã đọc xong cái truyện anh đưa. Em cần gặp anh ngay!”. “Không, không nên Giang à”. “Tại sao?”. “Vì... vì không tốt cho em”. “Nói dối! Anh cũng muốn gặp em, nhưng anh sợ, đúng không?”. Anh im lặng thú nhận.</p>

<p class="calibre4">Anh làm nghề viết, một nghề viết không được ai công nhận, bởi anh chẳng có trong biên chế một báo nào, vì thế cuộc sống của anh luôn trong tình trạng vấp vưởng. Cái bằng đại học Ngữ văn không giúp được anh xin việc, đành mài nó ra thành những bài viết nhỏ cộng tác với vài tờ báo. Đã thế anh lại không năng động như người khác, luôn đón đầu sự kiện để viết, anh chỉ viết những gì anh thích, đôi lúc máu hăm nổi lên, anh cắm đầu cả tháng vào viết văn, vì thế tới anh lúc nào cũng ráo như tờ chim mùa thu, nợ tiền cơm bụi tháng này qua tháng khác.</p>

<p class="calibre4">Ấy thế mà có tới bốn cô gái lần lượt yêu anh, chỉ có điều khi anh ngỏ lời cầu hôn thì họ đều im lặng, lắt đầu. Cô gái thứ năm anh không cần yêu và tìm hiểu gì nhiều bởi ngày nào cũng gặp, ngày nào cũng được người ấy hai lần bùng suốt cơm đặt trước mặt cùng câu nói: “Anh cứ ăn đi, khi nào có trả cũng được”. Nghe nói nàng bị bệnh tim. Đã có vài chàng trai mê cái dáng thon gầy dân dã cùng cơ ngơi cơm bụi nhưng khi biết sự thật, họ lặng lẽ chuồn. Khi anh ngỏ lời cầu hôn nàng cũng nói thật: “Anh biết em bị bệnh tim rồi chứ? Bác sĩ khuyên không nên có chồng. Có chồng thì không nên có con...”. Mặc, một quả tim yếu nhưng vẫn biết thương một gã nghèo như anh, quả tim ấy chưa đến nỗi hỏng. “Mày sẽ phải trả giá cho cái triết lý cùn này!” - Thụy, thằng bạn đồng niên đã cảnh cáo trước khi anh quyết định cưới nàng. Trớ trêu cho anh là lúc này Giang xuất hiện, một phóng viên mới tinh của tờ báo anh thường cộng tác, mới gặp lần đầu cả hai người đã cảm thấy đây là nửa kia của đời

mình vừa tìm thấy.</p>

<p class="calibre4">Giang khóc trên vai anh: “Sao em không gặp anh sớm hơn được chứ!”. Anh cắn chặt môi: “Ừ... anh mới ký vào giấy đăng ký kết hôn hôm qua”. “Không thể nào khác ư anh?”. “Không, em hiểu cho, Trân sẽ chết nếu anh phụ cô ấy!”. Giang không tin, bắt anh dẫn đi ăn cơm bụi. Chỉ khi giáp mặt, tận mắt chứng kiến Trân mặt trắng bệch, ôm ngực thở dốc khi vừa thấy anh cặp kè với Giang, khay cơm bụi rớt xuống sàn tung tóe, Giang mới tin. “Đây là bạn của anh. Còn đây là vợ sắp cưới của anh”. Nghe lời giới thiệu công khai, Trân mới tạm thời qua cơn sốc. Nhưng trước vẻ đẹp thanh tao của Giang, Trân tỏ ra lúng túng vụng về tội nghiệp, đánh động lòng trắc ẩn của Giang. Nhưng nhìn vào mắt Giang, anh hiểu Giang vẫn hy vọng vào một biến động nào đó trong cuộc sống vợ chồng sắp tới của anh.</p>

<p class="calibre4">Đêm tân hôn, hàng xóm chung quanh anh nhôn nháo bởi một ca cặp cú lạ. Lạ là bởi những ca cặp cú kiểu này chỉ xảy ra ở thời “nam nữ thọ thọ bất thân”. Cũng may, quả tim của Trân cũng dần quen với hạnh phúc quá đôi ngọt ngào. Ban đầu cuộc sống vợ chồng anh khá dễ chịu. Trân vẫn quán xuyến quán cơm nhưng cũng dành thời gian chăm chút anh bằng tất cả sự hàm ơn và tình yêu cộng lại. Nàng không đòi hỏi gì anh nhiều. Nhưng anh thì có. Mỗi khi viết được cái gì, anh reo toáng lên: “Trân! Em xem này!”. Nàng đón bản thảo và đi xuống bếp. Anh nằm lim dim trên giường tận hưởng niềm vui của vận động viên leo núi vừa chinh phục xong một đỉnh dốc. “Em đọc xong chưa? Thế nào?” - Anh hồi hộp hỏi trước khi ngồi vào mâm cơm tương đối nhiều ca-lo, mà cái dạ dày nhỏ như trái quýt chỉ quen với cơm bụi và rượu đế của anh đâu cần như thế. Trân thành thật: “Em chưa đọc. Mà có đọc em cũng chẳng hiểu gì đâu”. Nàng len lén xuống bếp mang lên tập bản thảo đã lem nhem mỡ trợn lẫn nhọ nôi: “Hồi đi học em hay bị ngất, cứ đọc một lúc là mắt hoa lên”. Anh thở dài sườn sượt, vừa thương vợ, vừa xót xa cho đứa con tinh thần của mình không được đoái hoài.</p>

<p class="calibre4">Nhưng Giang thì khác. Giang hồ hởi đón nhận tất cả những gì anh viết ra. Anh hồi hộp ngắm nhìn Giang đọc bản thảo của anh, khắp khối mừng khi thấy khuôn mặt Giang giãn nở, lòng cuống thốn lên khi thấy cặp mày cong mảnh nhướng lên, cặp môi mọng hồng mím lại. Sau mỗi lần như thế Giang lại buông bản thảo nhìn anh dăm dăm: “Văn anh như có móng vuốt, mà em thích lối văn như thế. Lương tâm con người đang chai đi vì tham vọng, tiền tài. Phải cào bặt nó ra cho rướm máu, đau một chút nhưng em tin con người sẽ sống nhân hậu với nhau hơn”. Chao ôi!

Đối với người cầm bút, còn hạnh phúc nào hơn khi có người hiểu mình đến thế! Không kìm được lòng nữa, anh và Giang đã hẹn gặp nhau tại một quán cà phê.</p>

<p class="calibre4">Cái quán khuất nẻo, mỗi bàn được cách ly nhau bằng những mảnh lô-ô ghép cùng những chậu cây kiểng tạp. Lần ấy, trước lúc ra về, anh đã lập cập cài lại cúc áo cho Giang, còn Giang cẩn thận dùng tay lau đi vết son mờ trên môi anh, tỉ mỉ nhất những cọng tóc vương trên cúc áo len sờ anh thường mặc. Vậy mà về đến nhà anh đã sững người bởi câu hỏi của Trân: “Sao anh thơm thế?”. Anh giật mình ngó vào mắt vợ, ánh mắt vô tư biểu lộ sự quan tâm chân thành chứ không có nét gì soi mói đã khiến anh buột miệng nói dối: “Anh bị đau đầu, thằng Thụy đưa anh lọ dầu Trường Sơn...”. “Anh bị gió rồi!”. Vợ anh hốt hoảng dìu anh vô giường, lấy nước ấm rửa mặt cho anh, bàn tay mảnh mai của Trân cuống quýt xoa bóp khiến cho nỗi ân hận trong lòng anh trào ra bằng hai giọt nước to, bỏng xót. Từ đó anh không dám gặp Giang nữa. Anh quan tâm đến vợ nhiều hơn bằng một thứ tình cảm gì đó, nhưng nhất quyết không phải tình yêu.</p>

<p class="calibre4">“Anh, em muốn có con!”. Anh giật mình trước lời đề nghị của vợ: “Không! Bệnh của em...”. “Không, em muốn đẻ cho anh một đứa con”. Anh ôm ghì vợ vào lòng dõ dành: “Anh hiểu! Anh hiểu! Nhưng sức khỏe của em không cho phép. Rồi chúng mình sẽ xin một đứa con nuôi”. Vợ anh im lặng cắn môi như đồng ý. Đùng một cái vợ anh mang bầu. Anh bàng hoàng trước sự thật ngoài ý muốn đó. Một cái chết được báo trước cứ rút ngắn dần thời gian chờ đợi khiến anh có cảm giác ngồi trên đồng lửa. Ngày đưa vợ đi sinh, anh chuẩn bị cho mình một tinh thần sẵn sàng đón nhận điều khủng khiếp. Thời gian đứng ngoài phòng sinh dài hơn tất cả thời gian cuộc đời anh cộng lại. Tiếng dao kéo loảng xoảng cửa thót vào tim anh từng chập. Khi tiếng “0e” đầu tiên cất lên, anh đã tông cửa lao bổ vào phòng. Trên bàn sinh, Trân nằm bất động, toàn thân trắng rợn như nặn bằng thạch cao. Một vết máu đỏ rùng rùng đập vào mắt, khiến anh chỉ kêu lên được hai tiếng “Trân ơi!” rồi đổ gục vào những bóng áo blu trắng, tai vẫn chập chờn tiếng gọi: Ô xy! Trợ tim!...</p>

<p class="calibre4">“Ô, anh tỉnh rồi!” - cô y tá mắt sáng rỡ reo lên khi anh vừa mở mắt: “Quả tim của anh coi bộ dỏm hơn của bà xã nhiều!”. Anh ngơ ngác như vừa tỉnh ngủ. Giường bên, Trân nhìn anh bằng đôi mắt chứa chan và nụ cười mãn nguyện. Đây là thực hay mơ? Ôi, con trai anh! Thằng bé đỏ hỏn, mắt nhắm nghiền nhưng miệng lại nhích lên nụ cười mụ dầy.</p>

<p class="calibre4">Suốt bảy tháng trời anh nghỉ viết đề'chăm sóc vợ con. Đến khi Trần hoàn toàn bình phục, anh lại thấy ngứa ngáy chân tay và lại cầm bút viết. Suốt ba ngày cơm nước thất thường, không tắm gội, không ra ngoài, cái ý tưởng vụt lóe hôm trước đã thành hình hài. Anh hăm hở cầm cái truyện ngắn nóng hổi ấy đi tìm Giang. Nàng hồ hững đón bản thảo: "Không cần đọc tôi cũng biết văn anh bây giờ là thứ văn bằng lòng, mẫn nguyện". Anh không nói gì, thẫn thờ ra về.</p>

<p class="calibre4">Thế'mà chiều nay Giang lại điện hẹn gặp anh. Chỗ cũ. Hai người vừa ngồi, anh gọi chanh rum cho anh và cam vắt cho Giang. "Em không ngờ văn anh vẫn như xưa". Anh ngây dại nhìn Giang... "Kìa! Từ từ đã anh!...".</p>

<p class="calibre4">Cô tiếp viên tằm ngàn mãi trước ngăn tình yêu đang nổi bão, đành mang hai ly nước lại quây. Bà chủ quán nhướng cặp mày chì vẽ lên xeo xéo: "Sao không mang cho khách?". "Họ không cần giải khát bằng thứ nước này!".</p>

<p class="calibre4">Cơn thủy triều vừa lắng xuống, anh lấy giọng chân thành pha tiếc nuối hỏi Giang: "Sao em không lấy chồng đi?". "Anh muốn thế'à?". "Không! Mà... em đã hai bảy tuổi còn gì. Con gái có thì. Em như thế'này chả lẽ không có ai theo đuổi hay sao?". Giang nhếch mép, khẩy mũi: "Đầy! Một giám đốc sở kiêm nhạc sĩ mù, chuyên nhờ người ký âm hộ mong mua chút hư danh, một cộng tác viên có tên trong hội nhà báo nhưng lại chuyên "xào" bài người khác kiếm tiền nhuận bút, một trạm trưởng kiểm lâm nhưng chuyên nghề'buôn gỗ'lậu... Sao cái lũ bằng nặng ấy nó vo ve quanh em nhiều thế'không biết! Được rồi, nếu anh không yêu em nữa, em sẽ nhón tay lấy một thằng làm chồng, giải quyết khâu xác thịt, còn tâm hồn, nếu cần, em sẽ ngoại tình!". Anh choáng váng trước lời tuyên bố'đanh thép ấy nên lấp bắp: "Đừng... Đừng". "Sao đừng?". "Em làm thế'tội nghiệp những người đàn ông". "Xí! Thế'còn đàn bà thì sao? Anh xem lại anh kìa!".</p>

<p class="calibre4">Rốt cục, có lẽ lo sợ cho quyết định của Giang, và có lẽ cũng do cả một cái gì đó không biết nữa, nên anh đành chấp nhận duy trì cuộc tình đã đẩy anh vào thế'chơi vơi như chiếc cầu treo này. Con sông Đăk Bla vốn dĩ vô tư chảy tự đầu nguồn, đến đoạn cầu treo thì gặp cù lao Đăk Son, nó chia làm hai dòng. Theo tháng năm, cù lao cứ lớn dần lên, hai dòng chảy cũng dần dần thay đổi. Một bên còn cào xoáy xiết, một bên phẳng lặng lững lờ. Bờ bồi bây giờ hoa mía tím ngắt trong gió

đông. Bờ lở vách dựng đứng, thăm thẳm sâu, đang cháy rực một màu hoa trinh nữ.</p>

<p class="calibre4">Trời khuya vắng lặng, câu treo nhờ nhờ ánh trăng u ám. Rồi mưa. Mưa lay phây cùng với gió sắt se khiến anh đứng xo ro như chú cò trong đồng vắng. Mặc dù vẫn ngửi thấy mùi tóc, mùi da thịt Giang ám trên người, nhưng lạnh quá, anh phải ra về.</p>

<p class="calibre4">“Đường về đêm nay vắng tênh... Hàng cây lướt nhanh. Mưa ơi có thấu cho ta đường về chôn lạnh lòng. Đời nghèo nào đâu dám mơ tình chung...”. Lời ca ướt sượt nước mưa mọi ngày anh vẫn cho là sến, vậy mà hôm nay nó hợp tâm trạng anh, nó đuổi theo anh về đến tận nhà. Trong đầu anh đã phác sẵn một kế hoạch đối phó với Trân: “Anh chơi chôn thằng Thụy. Anh em lâu ngày gặp nhau có uống nhiều. Em thông cảm. Anh bị đau đầu. Thằng Thụy có đưa anh lọ dầu Trường Sơn...”.</p>

<p class="calibre4">Trân ôm con ngồi như tượng trước cửa dưới ánh đèn huỳnh quang xám lạnh. Vừa thấy anh, Trân đã bật dậy như chiếc lò xo bị nén. Anh luống cuống lách qua người Trân dắt xe vào nhà, tai vẫn động lại đằng sau nghe ngóng. Lạy giời! Trân có ngửi thấy mùi gì không mà đứng trân trân như cọc gỗ thê kia? Dựng xe xong anh toan ra đóng cửa. Cánh cửa sắt cũ hoen gỉ luôn quá sức Trân nhưng thấy Trân vẫn ôm con đứng đó nên anh sợ không dám quay ra. Anh lao vào nhà tắm trút hết áo quần rồi xối nước ào ạt lên người, hồng nhờ nước phi tang điều gian dối. Xong, anh chui ngay lên giường trùm chăn nằm run như cây sậy.</p>

<p class="calibre4">“Anh bế con đi em đóng cửa”. Bất đắc dĩ anh phải ngồi dậy, thò tay qua màn đón con. Cơ thể do chạm lạnh, cũng có thể do linh khú trẻ con, thằng bé đã ngửi thấy mùi gì đó nên nó choàng mở mắt nhìn anh đăm đăm, cánh mũi dỉnh lên nhấp nha nhấp nhỉnh. Qua nhãn cầu của con, anh biết mình là một kẻ xa lạ đối với nó. Điều đó càng được khẳng định khi bất ngờ thằng bé ré lên, đuổi người khỏi tay anh. Anh cuống cuống ôm chặt lấy con, muốn cất giọng dỗ dành nhưng không được, miệng chỉ “ây ây” lạ lẫm. Thằng bé càng khóc to, người xoắn vặn như sợi chấu trong tay anh. Trân cuống quýt chạy vào: “Ô-ô-ơ-ơ. Con hư quá! Bố mà con không nhận ra ư? Ôi xôi mẹ xương”. Vừa qua tay mẹ, thằng bé lại ngủ ngon lành như không có chuyện gì xảy ra. Trân đặt con xuống giường rồi khẽ khàng hỏi anh: “Anh đi đâu mà mẹ con em chờ mãi?”. Anh lăm lét nhìn vợ. Kẻ ăn vụng bị truy hỏi ngon ngành đang lúng búng tìm lời biện báo. Và ánh

mắt, ánh mắt lo lắng xót xa nhìn kẻ tội đồ đang run rẩy trên giường khiến anh muốn co mình lại như con giun đất sợ ánh sáng ngày. Một chút xíu nữa thôi là anh đã phun ra hết sự thật. Rất may, bản chất ngoan cố của thằng đàn ông đã trôi dạt kịp thời giúp anh bật mồm nói dối. Ôi giá như Trần hiểu chuyện mà bóng gió, mà chỉ chiết có lẽ anh đã có cơ đề mà nạt nộ, rằng anh có quyền như thế, có quyền đi tìm người đồng cảm sẽ chia những tâm sự mà anh không thể tìm thấy ở Trần. Đàng này...</p>

<p class="calibre4">Anh nằm thẳng tưng như thân chuối, mặt úp vào gối, mặc cho Trần nước mắt lăn chã rót xuống lưng anh nóng hổi, bàn tay hời hả xoa dầu cạo gió. Anh bình thản như một kẻ trúng gió thật sự, nhưng trong lòng đang tả tơi như vừa trải qua một cơn lũ xiết. Cơn lũ xiết gặp phải cù lao chia làm hai dòng, một dòng cuộn cuộn bão giông, một dòng hững hờ phẳng lặng. Một lần nữa anh cay đắng nhận ra, mỗi cơn lũ đi qua, dầu chẳng vô tình nhưng những hạt phù sa không bao giờ đọng vào bên lở.</p>

</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

  <a href="#a41"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> </div></body>

</html>

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Ngày hôm qua</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a43" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section14" class="calibre1" id="a45">
    <div id="a44" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Phong
Điệp</h4>

<h2 class="calibre3">Ngày hôm qua</h2>

<p class="calibre4">Đó là một buổi sáng đáng nhớ, khi mới hơn
bốn giờ , người mẹ già đã cuống quýt trở dậy, thập thò lê đôi
chân mệt mỏi vì bệnh thấp khớp đến cạnh giường của anh. Bà
vén ngược tấm màn loang lổ vết rêu và gọi con bằng giọng ngọt
ngào nhất có thể của một người mẹ</p>

<p class="calibre4">“Dậy thôi nào con! Dậy còn đi lấy vợ nữa
chứ!”.</p>

<p class="calibre4">Nửa sau của lời nhắc nhở khiến anh tỉnh táo
hơn. Thông thường, giấc ngủ của anh kéo dài tới 8 giờ sáng vì
anh đi làm về rất khuya. Hôm qua, dù đã xin nghỉ việc - nhưng
đề dọn dẹp nhà cửa chuẩn bị cho một ngày trọng đại khiến anh

```

bãi hoải.</p>

<p class="calibre4">“Dậy đi con”.</p>

<p class="calibre4">Người mẹ kiên trì gọi thêm một lần nữa và nhả nài nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền của đứa con trai bắt đầu giãn nở, đề' thực sự tin rằng anh sắp thức giấc. Đoạn, bà kỳ cách bật sáng các ngọn đèn và hối hả mở toang các cánh cửa sổ' gỗ cũ kỹ. Gió lạnh xộc vào khiến các bóng điện chao đảo như làm xiếc trên những sợi dây đen đúa vắt ngang qua xà nhà. Trời nhờ nhờ sáng.</p>

<p class="calibre4">Phải đến lần giục giã tiếp theo, anh con trai mới chập chờn bò dậy, gập chần màn ngay ngắn giống như thói quen về' sự nèn nếp. Bếp củi được nhóm vôi vãi. Tiếng vực nước òng ọc, tiếng xoong nồi lạnh canh giúp cho ngôi nhà bớt lạnh.</p>

<p class="calibre4">Đúng 7 giờ sáng, tốp người nghiêm trang gồm: con trai và dăm ba người họ hàng hối hả phóng đi trên những chiếc Cup 70 mượn tạm của bạn bè đề' đến nhà nàng dâu. Cái tang bất chợt của bố' mẹ cùng cậu em trai bên nhà gái và những phân tài sản của nhà trai đổ' vào vụ tranh kiện đất đai khiến cho mọi việc trở nên kém hào hứng.</p>

<p class="calibre4">“Không cần tiệc tùng, khách khứa gì sất! Ra Ủy ban làm đăng ký rồi đưa nhau về' ra mắt tô'tiên, họ hàng. Lấy vợ cho anh chứ có phải lấy vợ cho thiên hạ đâu mà cần đèn hoa linh đình!”.</p>

<p class="calibre4">Đó là lời phán quyết chắc như đinh đóng cột của ông trưởng họ 78 tuổi. Và mọi việc cứ thế' mà làm! Cậu em trai “lái” gô' bên Lào cũng chẳng cần phải gọi về' làm gì. Mất công, mất việc!</p>

<p class="no-indent">* <br class="calibre5"/>* *</p>

<p class="calibre4">Thay cho việc đến nhà cô dâu, họ phải lao đến bệnh viện đề' nhận về' một con người bị bầm dập, hai mắt sưng vù.</p>

<p class="calibre4">“Tụi côn đồ' xúm lại chồ' con bé. Lúc mọi người đến cứu thì đã muộn quá mất rồi!”.</p>

<p class="calibre4">“Chắc bọn này điên mất rồi! Không dung mà

bắt nạt đàn bà con gái thân cô thế cô".</p>

<p class="calibre4">“Ôi dào, chắc gì đã phải như thế!”.</p>

<p class="calibre4">“Thôi xong rồi thì mang về nhà mà chăm sóc”.</p>

<p class="calibre4">Tốp người đưa rước trở nên buồn thảm giữa đám đông nhón nháo lời bình phẩm và dư thừa trí tưởng tượng.</p>

<p class="calibre4">“Đưa nó về nhà luôn đi! Đằng nào cũng thế”.</p>

<p class="calibre4">Ông trưởng họ làm rầm ra lệnh. Cô gái tội nghiệp trở nên rúm ró trước vô số tia nhìn dò xét và thương hại.</p>

<p class="calibre4">“Cháu không sao cả, thật đấy. Bác sĩ bôi thuốc cho cháu rồi. Còn đưa cả thuốc viên mang về nữa đây này.”</p>

<p class="calibre4">Tụi nó tưởng cháu có tiền nên xúm lại”.</p>

<p class="calibre4">Đoàn người - xe ì ạch rẽ đám đông, bươn bả chạy ra con đường lớn phía trước đang quàng lên những dải bụi vàng khè.</p>

<p class="calibre4">Mọi việc rồi cũng ỏn sau một tuần, đủ cho các vết xây sát liền da và những lời bàn kê'nguội lạnh. Người mẹ già không còn phải loẹt quẹt từ đầu giờ sáng cho các công việc: đổ đầy nước vào thùng phi, khuia khoảng cổng ngõ sau một đêm rậm rợp xác lá, dắt hàng rau tươi và lo thức ăn cho cả ngày. Mỗi ngày, bà càng thấy rõ sức lực đang rút dần khỏi cơ thể' rệu rã, sự gắng gượng cũng chỉ trong ngày một ngày hai. Bà chỉ đủ sức đi dò dẫm quanh cái ghê'tràng kỷ và thở dốc nhìn cô con dâu xằng xái vào ra. Ngôi nhà ẩm thấp, tanh tanh mùi nước cống thải gọn ghẽ hơn rất nhiều dưới bàn tay xếp đặt khéo léo của nàng dâu mới...</p>

<p class="calibre4">Rộn rã hơn cả vẫn là âm thanh của buổi tối. Cô con dâu sau khi dọn hàng quần áo ngoài chợ sida, tất bật trở về nhà, lúc thì lạng giò lụa, thịt lợn quay, khi thì nem tai, thịt chó... Bếp núc canh. Vòi nước chảy xòa xỏa. Dây quần áo đánh văng trước sân. Mâm cơm hổi hả với những bát, những

đũa. Anh chồng trở về nhà từ xưởng in, đầu óc văng vất. Rũ bỏ xong bộ đồ hằng hằng mùi dầu máy là ngồi ngay vào mâm, yên ả với bữa cơm, hỏi han mẹ dăm ba câu - giống hết mọi ngày - để rồi chưa đến 10 giờ tối đã đáp xuống chiếc giường cao lênh khênh với những hạt gỗ tròn xâu chuỗi ở đầu giường, giống hết một cái bàn tính cô lô không còn ai dùng đến. Điện vùng vắng tắt. Mọi cử động trở nên gượng nhẹ trong tiếng rên rảm khó ngủ của người mẹ già và tiếng một gỗ xiết kèn kẹt. Đôi khi họ thì thâm vào tai nhau như hai đứa trẻ đang chơi trò ú tim và bất chợt cười lục khục không thành tiếng...</p></div>
<div data-bbox="121 284 872 322" data-label="Text">
<p class="calibre4">Việc xuất hiện những vết bầm tím trên người cô vợ khiến anh chồng âu lo:</p>
</div>
<div data-bbox="121 338 873 395" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Em làm gì mà đề nghị đến nông nổi này? Bao giờ anh phải đến xem lại sạp hàng của em xem có chắc chắn không, chứ ai lại đề nghị thâm tím như bọn trẻ con thế này”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 410 869 520" data-label="Text">
<p class="calibre4">Tuy nhiên, sự bận rộn biến con người ta thành những kẻ vô tâm. Cô vợ vẫn tiếp tục bị ngã còn anh chồng có thói quen đi ngủ sớm hơn. Vì vậy, những chuyện nhỏ nhặt thường bị bỏ qua. Đặc biệt từ khi cô vợ phát hiện ra một điều quan trọng hơn rất nhiều: đó là cái thai đang ngày một lớn lên.</p>
</div>
<div data-bbox="121 536 837 574" data-label="Text">
<p class="calibre4">Bỗng một ngày, cậu em từ Lào trở về. Hai hốc mắt sâu trũng và đen kịt vì mệt mỏi.</p>
</div>
<div data-bbox="121 590 858 646" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Em bị chúng nó lừa, chút nữa thì bỏ mạng. May còn giắt được chút ít lưng vốn để phòng thân. Còn chị này là...?”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 662 872 700" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Cha bỏ nhà cậu! Chị dâu của cậu chứ còn ai nữa”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 716 861 808" data-label="Text">
<p class="calibre4">Bà mẹ sung sướng lẫn xót xa cho đứa con trai ngờ ngác trở về sau bảy tám năm biệt tăm. Bà hối hả giục con dâu đi pha nước ấm để tự tay rửa mặt mũi cho “thằng cu Tèo nhà mình”. Anh con trai vẫn chưa hết ngỡ ngàng, nhìn chị dâu.</p>
</div>
<div data-bbox="121 823 873 862" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Sao trông chị quen quen nhỉ? Thật đấy, rất quen”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 877 873 898" data-label="Text">
<p class="calibre4">Ông anh xăng xái dọn mâm giúp vợ, vừa trách</p>
</div>

em:</p>

<p class="calibre4">“Đây là cách cậu làm quen với chị dâu đây à?”.</p>

<p class="calibre4">Bà mẹ “hắc hắc” liên hồi trong những cơn cười khoan khoái. Bữa cơm ngày gặp mặt trở nên rắc rối với các thủ tục giới thiệu, hỏi han và mời mọc. Thành thử giờ ngủ bị trì hoãn khá muộn. Vợ nhìn chồng, chồng nhìn vợ - cùng căn nhà mười tám mét vuông lĩnh kính đô`đạc với hai chiếc giường đôi nằm chềnh ềnh. Vợ tặc lưỡi bảo chồng:</p>

<p class="calibre4">“Thôi em sang nằm với mẹ cho hai anh em dễ tâm sự”.</p>

<p class="calibre4">Thỏa thuận vậy là xong. Cậu em trút được đôi giày vải khét mùi và bộ quần áo nhàu nát, liền đồ`ập xuống giường hạnh phúc của anh chị, nấc nồm:</p>

<p class="calibre4">“Rõ là em gặp chị ở đâu rồi. Thôi chết!”.</p>

<p class="calibre4">“Sao cơ?”</p>

<p class="calibre4">Ông anh hất chân em sang một bên, hỏi như chẳng buồn để`ý. Nhưng cậu em cũng đã lệch cô, sã tay, ngáy pho pho.</p>

<p class="calibre4">*<br class="calibre5"/>*</p>

<p class="calibre4">Những vết xây xước vì ngã của chị vợ đã chuyển cả lên mặt. Anh chồng sưng sốt nhận ra điều ấy trong một bữa cơm muộn.</p>

<p class="calibre4">“Em không cẩn thận được hơn sao?”.</p>

<p class="calibre4">Cô vợ len lén nhìn mẹ chồng và cậu em, đoạn giặt áo chồng:</p>

<p class="calibre4">“Thôi đi anh, em chỉ bị ngã thôi mà”.</p>

<p class="calibre4">Người mẹ già ngày càng yếu hơn bởi những đợt gió mùa bất trắc, thở dài nhìn con dâu:</p>

<p class="calibre4">“Đừng làm quá sức con nhé. Phải giữ cho đứa trẻ trong bụng nữa chứ!”.</p>

<p class="calibre4">Cậu em im lìm với bát cơm lỏng bỏng nước canh.</p>

<p class="calibre4">“Thứ bảy này được nghỉ làm, anh sẽ đến sửa cái sạp hàng cho em”.</p>

<p class="calibre4">Anh chồng ăn năn tuyên bố, đoạn ngúc ngắc cái đầu vì chợt nhớ ra điều gì đó.</p>

<p class="calibre4">“Không được mất rồi, thứ bảy, chủ nhật anh phải đi giúp thằng bạn thân làm đám cưới. Hay đề' tuần sau vậy?”.</p>

<p class="calibre4">Người mẹ già uê' oải buông bát:</p>

<p class="calibre4">“Thằng Tèo có rảnh rồi thì qua chõ~chị dâu xem thế' nào. Những hai thằng con trai mà đề' cho nó bị ngã lên ngã xuống thế' à?”.</p>

<p class="calibre4">Cô con dâu cuống quýt xoa tay:</p>

<p class="calibre4">“Thôi, chú không phải đến đâu. Đề' chị gọi thợ đến sửa mấy cái giá treo là xong ấy mà. Chỉ tại con không cẩn thận mà mẹ”.</p>

<p class="calibre4">Cậu em vẫn im lặng và nột miêng cơm cuối cùng rồi mới quay sang anh:</p>

<p class="calibre4">“Tôi nay anh có bận gì không? Anh đi với em có việc này quan trọng lắm...”</p>

<p class="calibre4">Người vợ nín thở, chờ đợi...</p>

<p class="calibre4">“Đề' hôm khác đi. Hôm nay anh mệt quá”.</p>

<p class="calibre4">“Thì cứ đi một tí. Chuyện quan trọng, đề' muộn thì hỏng bét. Em nói nghiêm túc đây”.</p>

<p class="calibre4">“Thôi được rồi. Chú cứ đề' anh nghỉ ngơi thư thả chút đã”.</p>

<p class="calibre4">Cô con dâu chặt vật dùi mẹ chồng về' giường

nằm nghỉ, thấp thỏm dò thái độ khang khác của cậu em chồng.</p>

<p class="calibre4">Ơn trời! Gió chuyển mùa bới tung đám bụi đường, vắn vẹo dây quần áo và mưa sầm sập trút xuống đầy hào phóng.</p>

<p class="calibre4">Cô vợ se sẽ trút hơi thở dài trong khi chuẩn bị giường chiếu cho chồng. Cậu em vẫn chống tay hút thuốc lá cạnh ô cửa sổ nhẽ nhại nước.</p>

<p class="calibre4">“Tôi xin cậu - người chị dâu thốt lên không thành tiếng - cậu vào ngủ kéo mệt”.</p>

<p class="calibre4">Người mẹ húng hắng ho rồi sột soạt lôi lọ dầu cao, bắt đầu công việc chà xát các khớp xương mỗi nhừ.</p>

<p class="calibre4">Cũng chẳng tránh mãi được. Cậu em chồng lững thững giữa những sạp quần áo nhàu nhĩ, lân hồi đường tới “thăm” chị dâu. Đám đông nhón nháo cuối chợ có vẻ như là điếm cần tìm...</p>

<p class="calibre4">Cô chị dâu đầu tóc xỏa tung, khuôn mặt tròn, ngấn, nhòe nhoẹt nước.</p>

<p class="calibre4">“Cứ tháng hai lần, tụi Toàn se lại đến hỏi thăm cô nàng. Chẳng biết nàng “sông” ra từ “ô” nào, vợ vét có nhiều không mà chúng hành ghê thế”.</p>

<p class="calibre4">“Ôi dào, dạng gái giang hồ này cũng khiếp lắm!”.</p>

<p class="calibre4">“Buôn bán thế này thì lời lãi chó gì nữa!”.</p>

<p class="calibre4">“Con ranh cũng gan. Sao bảo có chồng mà chẳng thấy mặt mũi bao giờ?”.</p>

<p class="calibre4">“Chắc cũng dạng mèo mả gà đồng, hay sợ không cho chồng biết cũng nên”.</p>

<p class="calibre4">“Chứ gì! Nó biết nó bỏ từ đầu nước. Thiên hạ thiếu gì con gái tư' tê, vô phúc mới rước cái hạng này về!”.</p>

<p class="calibre4">Cậu em chồng lừ lừ xuyên qua đám đông, xóc

nách chị dâu, gần giọng:</p>

<p class="calibre4">“Chị đi theo tôi! Các người trơ mắt ếch ra đứng đó hả?”.</p>

<p class="calibre4">Cô chị dâu mềm oặt trong tay cậu em, nước mắt rịn rít chảy ra từ hai khóe mắt xơ xác.</p>

<p class="calibre4">“Cậu tha cho tôi! Cậu tha cho tôi! Tôi sẽ đi, sẽ không làm phiền ai nữa”.</p>

<p class="calibre4">Một chiếc xích lô phanh “kít” lại trước quầy hàng bị bới lên tơi tả.</p>

<p class="calibre4">“Chị lên xe đi! Đừng có lòi thôi nữa! Vứt mẹ nó hàng đi!”.</p>

<p class="calibre4">Người phụ nữ mệt mỏi bị bóc thảng lên xe. Hai chiếc bánh xe to khọt khẹt lách giữa quầng người thao láo.</p>

<p class="calibre4">* <br class="calibre5"/>* * </p>

<p class="calibre4">Sự im lặng đáng sợ của cậu em chồng khiến cô luôn trong trạng thái căng thẳng. Cho tới một ngày, nhu cầu bỏ đi trở nên bức bách hơn bao giờ hết. Cô âm thầm gói ghém đồ đạc, sắm cho chồng một bình rượu rần, cắt thêm thuốc thấp khớp cho người mẹ già...</p>

<p class="calibre4">Dù đi đáng mãi rồi cũng gọi được xe đứng đợi ở phố bên cạnh.</p>

<p class="calibre4">“Con ra chợ, mẹ ạ”.</p>

<p class="calibre4">Người mẹ già khò khè trên chiếc ghế dài đặt cạnh cửa ra vào.</p>

<p class="calibre4">“Thuốc còn nhiều, con đừng lấy thêm làm gì cho tốn tiền”.</p>

<p class="calibre4">Cô con dâu cúi gập đầu, đi như ma đuổi ra khỏi cổng. Chiếc xích lô đợi lâu quá đã bỏ đi mất. Cô tần ngần đứng tựa lưng vào một hốc cây thô nháp.</p>

<p class="calibre4">“Đi xe không em?”</p>

<p class="calibre4">Vài ba chiếc xe ôm lượn như chuồn chuồn trước mặt cô. Người phụ nữ chán chường ngồi phịch xuống cạnh bọc quần áo. Đứa bé bắt đầu quấy đạp trong bụng khiến cô thấy khó thở.</p>

<p class="calibre4">“Cho tôi đến bác sĩ với!”.</p>

<p class="calibre4">Cô hồi hả kêu lên. Ráo riết như sợ người khác không nghe thấy tiếng mình.</p>

<p class="calibre4">... Đứa trẻ bị đẻ non khiến cô phải nằm lại viện lâu hơn dự định. Chẳng hiểu sao thông tin cũng đến được với anh chồng và người mẹ già rồi rồi với những khớp xương đã bắt đầu chệch choạc.</p>

<p class="calibre4">“Sao lại khô’thê’này hả con?”.</p>

<p class="calibre4">Cô thấy ngực mình thắt lại, miệng đắng nghét. Người chồng âm thầm lau nước mắt cho vợ bằng những ngón tay thô nháp và hăng hăng mùi dầu máy.</p>

<p class="calibre4">“Qua hết rồi, qua hết rồi... Em đừng tự làm khô’mình nữa...”</p>

<p class="calibre4">Cô thấy chập chờn hiện về`cái tuổi mười bảy - mười tám cơ cực, lòng chưa hết bàng hoàng đau đớn...</p>

<p class="calibre4">“Em đến đón chị về” - cậu em đột ngột bật cửa, lao vào - “Ngày hôm qua em đã...”</p>

<p class="calibre4">“Suyt!” - Anh chồng thẳng thốt - “Đê’cho chị ngủ”.</p>

</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

<a href="#a43" style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important;

```
text-decoration: none !important"> </a> <a href="#a45"
style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> </a> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"
style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> </a> </div></body>
</html>
```

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Mối tình đầu</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a46" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section15" class="calibre1" id="a48">
    <div id="a47" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Nguyễn
Việt Hà</h4>

        <h2 class="calibre3">Mối tình đầu</h2>

        <p class="calibre4">Giá phòng trọ ở bên xe miên Đông hôm ấy là
hai mươi lăm ngàn. Đã hai giờ. Đêm nhờ nhờ sáng của màu ánh
trắng gàn rằm.</p>

        <p class="calibre4">Họ đến, có lẽ là cặp gàn cuối. Gã trai say
lảo đảo. Cô bé đi trước lập cập mở cái bốt đèn trả tiên. Thằng
nhỏ dẫn phòng, chắc là con bà chủ, liếc trộm. Cô bé ngồi xuống
đệm giường trắng một màu khả nghi, bật quạt cây rồi nói trông
không:</p>

        <p class="calibre4">- Tắm trước đi, xà bông nè.</p>

        <p class="calibre4">Hai mươi chín tuổi, Lê Mạnh Thái, kỹ sư

```

phần mềm của Ngân hàng công thương lần thứ hai vào Sài Gòn. Anh đi cùng sếp mua hệ máy vi tính mới. Computer đang là thời thượng trong nghệ thuật trang trí nội thất. Lần trước mua cả dàn Olivetti đã được tín nhiệm. Ban giám đốc khen màu sơn nhả. Tiền dư của thương vụ này đôi hơn. Sếp và anh đã thông minh. Bên bán máy rủ đi nhậu bia ôm. Đêm nhậu đó hơn hết năm triệu. Đêm nhậu đó, sếp say và làm trò khỉ. Đêm nhậu đó, giữa hai thùng Tiger và San Miguel, Thái đã gặp cô bé.</p></div>
<div data-bbox="121 250 876 324" data-label="Text">
<p class="calibre4">Chàng trai tắm xong ngồi hút thuốc. Nước lạnh làm anh tỉnh rượu. Chai Hennessy lúc tàn bữa bị tính đắt khủng khiếp. Toilet không có cửa. Chỉ khẽ nghiêng người là thấy cô gái khỏa thân đang tắm.</p>
</div>
<div data-bbox="121 339 876 467" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Lúc ấy anh hơi run. Không bao giờ anh nghĩ em lại còn con gái. Sao em lại chọn anh. Bia ôm, lần đầu tiên anh uống. Theo em đến quán trọ đó, nếu không uống nhiều rượu chắc gì anh dám đi. Anh yêu em, bé của anh. Anh yêu em. Sài Gòn tạp nham. Sài Gòn trác táng. Giữa cái đô hội bản thủ đó, em là sự trong trắng duy nhất còn sót lại. Em yêu, anh hạnh phúc”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 483 863 539" data-label="Text">
<p class="calibre4">Khoảng bốn giờ gần sáng, cô bé tỉnh giấc. Cô quay sang bên. Chàng trai cũng không ngủ, lại hút thuốc. Cô bé quàng áo vào toilet.</p>
</div>
<div data-bbox="121 555 876 575" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Cứ uống Tiger là em đau bụng hoài mà”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 591 707 611" data-label="Text">
<p class="calibre4">Chàng trai vẫn hút thuốc.</p>
</div>
<div data-bbox="121 627 566 647" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Em lạ thật”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 663 719 683" data-label="Text">
<p class="calibre4">Không thấy cô gái trả lời.</p>
</div>
<div data-bbox="121 699 696 719" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Rồi anh sẽ nhớ em lắm”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 734 696 755" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Anh quên em ngay thôi”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 770 847 808" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Anh thấy em uống nhiều bia khủng khiếp”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 823 839 844" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Mây lon cuôi em toàn đổ vào xô đá”.</p>
</div>
<div data-bbox="121 859 696 880" data-label="Text">
<p class="calibre4">“Em làm ở đây lâu chưa”.</p>
</div>

<p class="calibre4">“Hai tháng”.</p>

<p class="calibre4">Cô bé lại tắm. Vòi hoa sen tắt, cô gội nước ào ào.</p>

<p class="calibre4">Cả người ướt lướt thướt, cô trườn vào chăn ôm chàng trai.</p>

<p class="calibre4">“Anh tắt đèn đi”.</p>

<p class="calibre4">“Em sành thật”.</p>

<p class="calibre4">“Ôm thì em quen, nhưng làm như lúc này em đâu có quen”.</p>

<p class="calibre4">“Anh thương em”.</p>

<p class="calibre4">“Trong Nam kêu thương, ngoài Bắc kêu yêu, phải vậy không”.</p>

<p class="calibre4">Chàng trai cười. Suốt từ đầu đêm, đây là lần đầu tiên anh cười.</p>

<p class="calibre4">“Khách chơ~em nhiều người Bắc không”.</p>

<p class="calibre4">“Cũng nhiều. Toàn như bọn anh, làm cán bộ, tiêu tiền bạo hết biết”.</p>

<p class="calibre4">Im lặng. Đêm ngoại ô đen và nhiều gió. Cô gái đột nhiên khóc. Cứ vậy, nước nở trong gân một tiếng.</p>

<p class="calibre4">“Mới ra ngoài Tết, cơ quan anh thật vắng. Hà Nội mưa phùn và anh nhớ nắng Sài Gòn. Hơn hết, anh nhớ em. Anh viết thư và một lần nữa lại chỉ là thông tin một chiều. Anh muốn có một bức hình mới chụp gần đây của em. Anh cũng định ghi cho em địa chỉ. Nhưng tạo cho em một hy vọng hão huyền để làm gì. Em đã nói với anh như vậy hôm hai đứa đang ăn lẩu mắm. Vậy thì, tất cả đều là phù phiếm, tất cả đều là dối trá. Duy nhất một điều hiển hiện. Anh yêu em”.</p>

<p class="calibre4">Cô bé bìa ôm đọc bức thư được đánh số 5. Vừa đọc vừa hút thuốc. Thói quen sau khi trở thành đàn bà. Cô ép lá thư vào ngực. Bảy tháng sau cô phải vào viện Chợ Rẫy làm phẫu thuật. Bốn giáo sư đầu ngành làm việc cật lực trong hai tiếng đồng hồ để vết từng con chữ gỉ xanh bám đầy tâm thất

trái. Tiền viện phí rất đắt, nhưng vẫn phải mô. Khách hàng khi say vò ngực cô. Chỗ đó bị đau và nhức.</p>

<p class="calibre4">“Sao anh không uống nữa”.</p>

<p class="calibre4">“Anh nhìn em”.</p>

<p class="calibre4">“Bộ kỳ quá hả”.</p>

<p class="calibre4">“Cho đến giờ này anh vẫn chưa yêu ai”.</p>

<p class="calibre4">Thái siết chặt tay quanh người vợ. Cô ta bật tiếng rên rỉ. Thái nhô`thăm nước bọt ra sàn nhà, cái hôn đầy nước dãi tanh mùi sơn Pháp làm anh hết hứng.</p>

<p class="calibre4">Vợ mới chả con.</p>

<p class="calibre4">“Em đưa anh ra phi trường”.</p>

<p class="calibre4">“Thôi. Khỏi”.</p>

<p class="calibre4">“Anh sợ người ta nhìn thấy à”.</p>

<p class="calibre4">“Không”.</p>

<p class="calibre4">“Sao anh buồn thế”.</p>

<p class="calibre4">“Anh yêu em”.</p>

<p class="calibre4">“Yêu như đêm qua, nhé”.</p>

<p class="calibre4">Thái bật cười, khẽ nhìn đồng hồ. Cả một tuần hai người không rời nhau. Anh đã ba lần hỏi vay tiền sếp. Trưa uống bia rồi về`khách sạn nghỉ. Chiều uống rượu tối kiếm nhà trọ ngủ. Anh và cô bé cuồng nhiệt bên nhau.</p>

<p class="calibre4">“Hôm nay đôi đũa bao nhiêu?”.</p>

<p class="calibre4">“Một không sáu hai”.</p>

<p class="calibre4">“Anh vặn bé volume đi!”.</p>

<p class="calibre4">“Lúc trưa em có qua chỗ`ba không”.</p>

<p class="calibre4">“Đằng nào tối nay chẳng về`ngoại”.</p>

<p class="calibre4">Bồ'vợ của Thái là một trong những quan chức đầu ngành. Khi cưới, Thái bị mang tiếng ghê gớm. Vợ vừa già vừa xấu. Nhà vợ đã giàu lại sang. Còn vợ Thái được tiếng. Chồng trẻ, học giỏi, đẹp giai. Một tay người Pháp nói: "Hôn nhân không giống buôn bán. Trong buôn bán chỉ có một người bị lừa. Trong hôn nhân thì cả hai". Tuân trắng mặt, Thái uống rượu suốt. Việc gì làm thì làm lấy lệ. Vợ Thái có bốn năm là sinh viên ở ký túc xá. Trường đại học cho nàng biết tất. Thượng tri thiên, hạ tường địa. Không gì không thông, không gì không hiểu. Bồ'vợ Thái lúc ấy mới chỉ là giám đốc ngân hàng tỉnh lẻ.</p>

<p class="calibre4">"Anh mua lăm xô'sô'thê".</p>

<p class="calibre4">"Chơi vui một chút".</p>

<p class="calibre4">"Rượu chè, cờ bạc. Chỉ thiếu đàn bà là anh hoàn thiện".</p>

<p class="calibre4">Đêm tân hôn. Hóa ra đạo đức không mặc quần là như vậy. Trước hôm cưới ba ngày Thái mới được hôn vợ. Nàng rùng mình. Sự trinh bạch gia công. Mẹ vợ Thái đi giày nhung như muốn quăng giày đi. Cái thói quen chân đất từ thuở thôn nữ. Lúc đón dâu, nhà vợ ép Thái sử'dụng tất cả đội xe cơ quan.</p>

<p class="calibre4">"Hôm nay là sinh nhật em và đêm qua anh mơ thấy em. Trong mơ anh say bết nhe. Có hai đĩa mà uống hết cả thùng Sanmiguel. Rồi em khóc. Thôi, ngày vui không nói chuyện buồn. Anh chúc em sức khỏe và mọi chuyện như ý. Hôn em".</p>

<p class="calibre4">Cô bé vừa đọc thư vừa nhìn mưa. Lá thư đánh số'mười. Lá thư đánh số'mười bốn. Gã trung niên ngoại quốc ngồi đối diện đọc tạp chí Far Eastern Economy. Giữa lá thư số'sáu và số'mười bốn, cô bé đã ngủ với hai mươi chín thằng đàn ông. Toàn là ở khách sạn. Giá buồng tối thiểu bốn mươi đô. Còn giá phòng trọ của bên xe miền Đông hôm ấy là hai mươi năm ngàn. Trời vẫn miền man mưa. Lạ thật, mưa Sài Gòn mưa suốt cả buổi.</p>

<p class="calibre4">"Có khi tháng năm này anh lại được gặp em. Sài Gòn mùa mưa với những cơn mưa bất chợt. Em nhớ anh không. Anh nhớ em khủng khiếp. Nhớ từng phút. Một nôi nhớ tiên định. Miếng cơm ngậm nước đều hóc nghẹn tên em. Gia đình ép anh lấy vợ. Hay em ra Bắc với anh".</p>

<p class="calibre4">"Anh viết gì khuya vậy?".</p>

<p class="calibre4">“Anh soạn bản cân đối cho cơ quan”.</p>

<p class="calibre4">“Đừng vờ vịt, tôi biết rồi”.</p>

<p class="calibre4">Thái đẩy bức thư tình đang viết dở vào sâu trong đồng hồ`sơ công tác. Ly bia đang uống bị cái chặn giấy gạt phải, rơi xuống, choang một tiếng rùng rợn. Vợ Thái mặc váy ngủ chồm dậy, cười khẩy. Thái chậm thuốc. Thật hạnh phúc khi được ghè bất cứ cái gì vào mặt vợ.</p>

<p class="calibre4">“Đồ`chó, anh đẽu như con chó”.</p>

<p class="calibre4">Nàng giống bồ`nàng, khi cáu rất hay văng tục.</p>

<p class="calibre4">“Tôi được hân hạnh đọc một bản cân đối của anh rồi”.</p>

<p class="calibre4">Vợ Thái đọc thuộc lòng bức thư sô`mười một. Thái gạt tàn thuốc đúng chân mình. Đau buốt.</p>

<p class="calibre4">“Nhục thật. Đây lại là một con bia ôm. Nhục ời là nhục”.</p>

<p class="calibre4">Thái muốn hét. Nhục nhất là tôi lấy phải cô. Cái mặt cô mà đi bán bia ôm là phương pháp hữu hiệu nhất để` tiêu diệt tệ nạn này. Tất cả các quán đèn mờ đều phải sập tiệm. Chao ời là cái mặt.</p>

<p class="calibre4">“Mai tôi sẽ nói chuyện với ba”.</p>

<p class="calibre4">Một thoáng lạnh toát chạy ngang trán Thái:</p>

<p class="calibre4">“Em điên rồi, em bình tĩnh đi”.</p>

<p class="calibre4">“Tôi nhất định sẽ nói chuyện với ba. Ông ấy mới cho anh đi Sài Gòn đã hổng vậy, thế`mà định cho anh đi Tây thì còn hổng thế`nào?”.</p>

<p class="calibre4">Thái bước lại gần vợ.</p>

<p class="calibre4">“Em uống tí nước mát. Bình tĩnh đi em”.</p>

<p class="calibre4">“Không”.</p>

<p class="calibre4">“Anh xin em mà”.</p>

<p class="calibre4">Thái muốn khóc.</p>

<p class="calibre4">“Anh ân hận quá”.</p>

<p class="calibre4">Vai Thái rung rung. Những giọt nước mắt rơi xám xanh sần đá hoa trắng. Vợ anh sẽ tha thứ. Anh hôn vợ. Cô ấy sẽ tha thứ.</p>

<p class="calibre4">“Anh phải đi xa. Rất xa và rất lâu. Nói cho oai, anh được biệt phái công tác dài hạn ở nước ngoài. Là châu Âu, nhưng cụ thể nước nào anh chưa biết. Anh không muốn đi lắm. Cứ nghĩ đến chuyện anh và em lại buồn. Kỷ niệm toàn là kỷ niệm. Những kỷ niệm vời vợi vĩnh viễn không thành hiện thực”.</p>

<p class="calibre4">Sinh nhật hai mươi một tuổi, cô bé bìa ôm một mình uống hết hai mươi một lon bia. Cô bé bìa ôm một mình đọc hết hai mươi một bức thư tình. Hai mươi một bức thư tình đều không đề địa chỉ người gửi.</p>

<p class="calibre4">Khi yêu, người ta hay quên.</p>

</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

  <a href="#a46"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> </div></body>

</html>

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>Sau những mùa trăng</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a49" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section16" class="calibre1" id="a51">
    <div id="a50" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Đô~Bích
Thúy</h4>

<h2 class="calibre3">Sau những mùa trăng</h2>

<p class="calibre4">Không hẹn trước mà lần nào trở về tôi cũng
gặp trùng mùa trăng. Mùa trăng có ý nghĩa với người miền núi
nhiều lắm.</p>

<p class="calibre4">Thường thì người ở trên nương cứ thấy khói
bếp dưới bản bay lên là bảo nhau về, nhưng vào mùa trăng thì ai
cũng cố nán lại. Thêm một gửi, hai gửi cũng cố, vì người già
bảo hạt lúa, bắp ngô cuối ngày bao giờ cũng mẩy hơn, chắc hơn
buổi sáng. Thế nên nhiều hôm về đến nhà thì trẻ con đã ngồi chờ
com gà gặt bên bếp.</p>

<p class="calibre4">Đã mấy lần trăng lên rồi trăng tàn tôi
không về. Mấy mùa trăng là mấy lần mẹ mang mệt thuốc ra phơi,

```

rồi lại mang vào cất đi. Ngày tiễn tôi đi, cha tôi bùi ngùi: “Mày đi thì tốt cho cái thân mày chứ ở đây mãi cũng như tao, như anh mày thôi, tóc bạc, mỗi chân, cũng chỉ có chín bậc cầu thang với cái ngưỡng cửa. Cô mà học lấy cái khôn vào đầu nhưng phải nhớ giữ cái lưng cho thẳng, giữ cái đầu không cúi xuống... Lìn à”. Lúc ấy, nhìn vào mắt cha, tôi đã định không đi, nhưng cha đẩy tôi lên xe. Không ngờ đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy cha. Vào đời, chưa kịp học lấy cái khôn vào đầu cho “mắt sáng ra, cho miệng rộng ra” để mang về khoe với cha thì cha đã ra đi, sau cái chết đột ngột của anh Lân tôi. Từ đó, mỗi khi nhớ về căn nhà rộng thênh thang của mình, tôi không hình dung nổi nó ra sao khi thiếu vắng bàn tay sắp đặt kỹ lưỡng của cha.

Về đến con suối đầu bản, tôi gần như vấp phải một người đang ngồi trên phiến đá rộng như mặt bàn. Một chàng trai còn rất trẻ, hai bắp vai vòng lên dưới lớp áo tà phủ còn thơm mùi lá nhuộm. “Làm gì mà ngồi ở đây một mình thế?”. “Ngồi chờ trăng lên thôi”. “A, lại thôi khèn gọi con gái nhà ai phải không?”. Chàng trai cúi đầu ngượng ngịu. Tôi ngồi xuống cạnh anh ta, để nguyên cả giày sục xuống suối. Nước suối ấm, chậm chậm uốn quanh bãi lan mọc cao hơn đầu người. Vì thế về bản phải lội hai lần trên cùng một con suối. Ngày nhỏ, anh em tôi với lũ bạn cứ nằm xoài ra, để nước cuốn trôi từ trên xuống dưới bãi lan, đập nước mỗi chân vài lần là biết bơi.

Một tốp con gái đi nương về lội ào qua mặt tôi, phảng phất mùi của lá dẻ khô, mùi nương đồi, mùi cỏ cháy, buông lời chòng ghẹo. “Hôm nay lại có thêm một người nữa à. Anh gì ơi, đến Vàn Chải tìm ai đây?”. “Chắc là tìm đứa con gái đẹp nhất rồi”. “Thế thì không có đâu. Con gái Vàn Chải ai cũng đẹp như nhau mà”. Tiếng cười rộ lên, khuất sau bãi lan rồi vẫn nghe tiếng cười, cả tiếng hát cất lên: “... Dêu hảnh lâu tau lóc, bản nuông bầu mi lóc. Lóc hảnh lâu tau lải, bản nuông bầu mi vai...” (Bản em không có nắng, lấy trời râm làm cảnh đẹp. Bản em không mưa phùn, thì chàng ơi hãy về...). Tiếng hát bay lên, dội vào vách núi cao ngất, xao động cả đêm đang xuống. Tôi đi qua bãi lan, cảm giác hơi ấm của đám con gái vừa đi qua vẫn còn phảng phất.

Đến đoạn suối thứ hai, định lội ào qua rồi về nhà mình luôn thì tôi bắt gặp một người đang dầm mình dưới chỗ nước sâu. Trên bờ, một gùi củi cao ngất dựng cạnh bụi cây. Tôi ngồi thụp xuống sợ bất chợt người con gái quay lại nhìn thấy mình thì khó xử quá. Trăng đã bắt đầu lên phía sau ngọn Tạ Đú làm cả đoạn suối sáng bừng lên. Người con gái có đôi bờ vai

rất tròn, cái cô'cao mà trắng như đá núi vờ. Tôi nghe rõ cả tiếng khóa nước... Đang định đứng dậy, quay lại chồ~ban nầy, chờ cho cô gái đi trước rồi mới về~thì cô gái đã đứng lên. Tôi cứng đờ như thằng ăn trộm bị bắt quả tang. Cô gái ú ớ không thành tiếng một lúc rồi kêu lên: "Ôi, chú Lìn. Chú Lìn phải không? Làm chị hết cả hồn. Chú về~sao không báo trước cho mẹ mừng?". Tôi líu ríu: "Chị dâu! Sao đi nương về~muộn thế, lại còn đi một mình!". "Ừ. Cô~một tí cho xong đề~mai còn sang nương khác". "Đưa gửi em mang cho". "Thôi, chú không gửi được đâu. Lâu lâu không gửi cái gì thì đau vai lắm". Chị cúi xuống xóc gửi củi lên vai. Gửi củi công kênh lại nặng nên cả người chị phải lao về~đằng trước. Đi sau, tôi nhận ra hơi nóng từ cơ thể~chị làm cho váy áo ướt như có sương mù bay lên. Ở miền núi, con gái phải tập gửi từ lúc tám, chín tuổi. Gửi mãi, đủ thứ trên lưng, già rồi vẫn gửi nên bao giờ lưng cũng còng hơn lưng đàn ông. Chị dâu tôi còn phải gửi nhiều hơn người khác, gửi thay cả mẹ, thay cả tôi. Chẳng biết đến bao giờ mới thôi không phải gửi nữa. Từ sáng sớm đến tối mịt, cái lưng chỉ thẳng ra mỗi lúc ngủ. Hai chị em mãi miết đi, phía sau, tiếng khèn lá đã cất lên.</p>

<p class="calibre4">Nhà tôi có ba anh em, anh cả, tôi và em gái út. Tôi với anh giống nhau y hệt. Ngày nhỏ, nghe hàng xóm hay đùa bảo mẹ tôi phải lấy nhọ nôi bôi lên mặt một đũa đề~còn biết đâu là anh, đâu là em. Hai đũa đã cãi nhau mà cãi không xong là đánh nhau. Vì chẳng đũa nào chịu nhận mình là người phải đánh dẫu. Lớn lên tí nữa thì tôi lại cao vượt lên. Mười tám tuổi anh Lân chỉ đứng đến tai tôi. Ngày anh cưới vợ, tôi đã biết cầm dao chọc tiết con lợn gần một tạ, anh em thôi không còn cãi cộ nữa. Nhưng tôi đi chưa đầy năm thì anh bị lợn rừng húc chết trong một đêm lên nương canh ngô. Cha tôi đau buồn suốt mấy tháng trời vì chưa kịp có cháu nội. Không riêng gì cha mà cả họ đều trông chờ vào anh Lân. Nhưng chị dâu lúc ấy còn đứng thấp hơn cái khung cửa vài gang tay, một tay tôi cũng đủ sức nhấc bổng chị lên. Không biết có phải vì thế~mà anh chị chưa kịp có con hay không?</p>

<p class="calibre4">Tôi bước lên cầu thang quen thuộc, kịp nhận ra sự thiếu vắng bóng đàn ông ngay trong ngôi nhà của mình. Một bậc cầu thang bị vỡ ra một miếng từ bao giờ chưa có ai thay, cái cặp tre cời bếp cháy nham nhở gần đến tay cầm vẫn cô'dùng, cần giã gạo long ra, đề~chổng chơ... ở nhà thì thế, còn khi trong họ, ngoài bản có việc gì lớn, nhà mình không có đàn ông, đàn bà có đến cũng chỉ được ở dưới bếp, trưởng họ có nói gì không thuận tai cũng phải nghe theo. Lâu nay mẹ tôi đau yếu

thê, chắc chị dâu cũng chẳng bao giờ mặc váy áo đẹp đi đâu. Mẹ sờ nắn khắp người tôi, bắt tôi ngửa hai bàn tay xem vết chai còn hay mất, nhìn tôi chăm chăm suốt bữa ăn. Đường như mẹ vẫn chưa hết ngỡ ngàng vì sự trở về đột ngột của tôi. Tôi đã xa ngôi nhà của mình quá lâu, lâu đến nỗi quên cả chỗ ngồi của mình trên tấm phản lớn nhất bên bếp.</p></div>
<div data-bbox="121 213 882 358" data-label="Text">
<p class="calibre4">Chị dâu mở tủ, lấy gói chè gói kỹ trong mấy lần giấy ra pha. Chị biết tôi nghiện chè, mà phải thứ chè nhà tự sao lấy. Thỉnh thoảng có người xuôi, tôi lại nhận được chè chị gửi. Chè ở đây mọc hoang. Dưới thấp người ta còn chặt đi để lấy chỗ trồng thứ khác chứ trên cao, tít trên đỉnh núi mặc kệ, muốn lớn đến đâu thì lớn. Mùa xuân, nhà nào có người hay uống chè lại mang gửi lên lấy về mà sao. Đi hai lần là đủ chè uống cả năm, uống đến mùa xuân năm sau.</p>
</div>
<div data-bbox="121 375 870 466" data-label="Text">
<p class="calibre4">Mí quán lấy tôi một lúc lại bỏ sang ôm cô, chị dâu đòi đi ngủ. Ngày chị về nhà tôi Mí mới được hơn 2 tuổi, vẫn chưa rời vú mẹ, nó quấn quýt với chị cho đến giờ. Cả nhà chỉ mỗi mình Mí dứt khoát không gọi chị dâu mà gọi chị gái, mẹ nói thế nào cũng không nghe.</p>
</div>
<div data-bbox="121 482 861 628" data-label="Text">
<p class="calibre4">Tôi bảo với mẹ rằng lần này tôi về để đón mẹ xuống ở với tôi, lần sau thì đón cả chị dâu, cả em Mí, tôi muốn mọi người ở bên mình, muốn mọi người hết khổ. Mẹ nắm chặt đôi tay trên đầu gối: “Đây là những gì mày học được từ khi ra khỏi nhà phải không Lìn? Mắt mày sáng ra bằng nào tao chưa thấy, chỉ thấy mày quên hết lời cha mày dặn thôi, quên cả lời hứa khi nào tỉnh như con cá lúc rời tổ mày sẽ về, sẽ lấy vợ, có nhiều con trai. Mày nói ở quê khô quá à?”</p>
</div>
<div data-bbox="121 645 873 700" data-label="Text">
<p class="calibre4">Khô mà tao vẫn sống đến giờ, khô mà trẻ con vẫn lớn được! Không có ai chết vì khô được đâu, chỉ có chết vì trong bụng đựng toàn điều xấu thôi...</p>
</div>
<div data-bbox="121 717 859 844" data-label="Text">
<p class="calibre4">Tôi muốn bảo mẹ rằng ý tôi không phải như mẹ nghĩ, nhưng không mở miệng được. Mẹ không cần tôi cho mẹ cuộc sống khác, mẹ cần một đứa con trai để ngày mưa gió có người dọi nhà, có người chèn cửa. Chị dâu khẽ khàng lên tiếng: “Chuyện ấy để mai hãy nói, chú Lìn đi nghỉ kéo mệt”. Chị đã trải chiêu, mang chăn ra chỗ ngủ cho tôi từ lúc nào. Mệt, đau như, mỏi rã rời mà không sao ngủ được.</p>
</div>
<div data-bbox="121 860 873 898" data-label="Text">
<p class="calibre4">Đã gần giữa thu, trời bắt đầu lạnh, những cơn gió hun hút luôn qua vách nứa. Ánh trăng sáng trắng lọt qua</p>
</div>

ô cửa nhỏ, hất cả một quầng sáng vào trong nhà. Cả bản tôi nằm gọn trong một thung lũng, bốn phía là rừng, qua rừng đến nương ngô, nương lúa, qua nương lại đến rừng rồi đến bản khác. Bản ở dưới thung lũng nên ngập trong ánh trăng. Ban đêm, những nếp nhà sàn lơ nhô lẫn vào rừng cây trông không rõ đâu là nhà, đâu là những tán cây rậm rì, cao vút. Giữa mùa, trăng cứ rọi vào nhà cả đêm, trăng đi một vòng cửa trước ra cửa sau. Đêm, trời càng gió, trăng càng sáng thì hôm sau càng nắng to. Hồi còn ở nhà, mùa trăng nào tôi cũng bám áo anh Lân tìm đến nhà nào có con gái đẹp thôi sáo suốt đêm. Anh Lân thôi khèn lá tài lắm, phiên chợ nào cũng có con gái quấn theo mãi, tối không về được. Thế mà về bản, đứng ở đầu hồi nhà người ta có khi ba đêm liền cũng không thấy ai ra. Ba đêm không được thì bảy đêm, bảy đêm cũng không được là hỏng rồi, sang nhà khác thôi. Lần anh đến nhà chị dâu tôi bây giờ cũng hết đêm thứ bảy mà không được gì đã định bỏ. Cả ngày hôm sau anh bỏ cơm, gặt om sòm. Đến đêm thứ tám lại mang mũ nồi giấu dưới gối, đi. Đêm thứ chín, trăng lên muộn lắm, tôi đã thiu thiu ngủ lại thấy anh dậy mặc áo.</p>

<p class="calibre4">Anh bảo: “Thôi đêm nay mày đừng theo tao nữa, muộn rồi. Tao đi, có khi ngủ luôn ngoài rừng không về”. Gân sáng thì anh về, lật chăn ra, bắt tôi dậy để anh cho xem chiếc khăn tay màu xanh thêu mây bông hoa trắng lấm tấm. Ít lâu sau anh cưới vợ... Đêm khuya, bản đã yên ắng lắm, nghe rõ cả tiếng nước đập vào ghềnh đá rào rào ngoài sông, tiếng trâu thở phì phì đuổi muỗi, tiếng chim lợn rít lên cuối rừng... và càng rõ hơn tiếng khèn lá từ ngoài suối vọng vào.</p>

<p class="calibre4">Tiếng khèn lúc gần lúc xa, lúc như tiếng gió dài lê thê, lúc ào ào như nước lũ, lúc cao vùn vút, rộn rã như cánh chim buổi sớm... Tiếng khèn như thế nói được nhiều điều lắm, đủ để cô gái nào đó hiểu rằng chàng trai sẵn sàng làm tất cả vì cô, đổi tất cả những gì mình có để lấy ánh mắt của cô, bán tất cả để mua nụ cười của cô. Chàng trai ấy sợ đôi chân cô giẫm phải đá sắc trên nương, sợ gai cào tay cô, làm rách vạt khăn của cô lúc vào rừng. Chàng trai ấy nhìn cô cười để vui, nhìn cô khóc để buồn... Không biết chàng trai có đôi tay nổi bắp cuồn cuộn ấy gọi ai.</p>

<p class="calibre4">Đột nhiên có tiếng cọt kẹt của sàn nhà. Chị dâu từ trong buồng rón rén bước ra, vừa đi vừa vắn lại mái tóc dài đến eo lưng. Tự dưng tôi run bần bật, một cảm giác đau buốt nhói lên phía ngực. Tôi nhắm nghiền mắt. Hăng hực, như người rơi xuống đáy sông sâu hun hút...</p>

<p class="calibre4">Kéo chần lên ngang mặt, chỉ hở hai con mắt, tôi cố nén để không vùng dậy. Nhưng chị dâu chỉ đi ra bếp thổi lửa, mang canh ra quán. Ánh lửa bập bùng hắt lên gương mặt tròn của chị. Hình như đến giờ tôi mới thực sự hiểu ra vì sao ngày xưa anh Lân có thể thổi khèn lá tới đêm thứ chín. Đôi gò má căng, đỏ rùng rục, khuy áo bên trên bật ra trên nải, để lộ ba ngón cô cao trắng ngần, khuôn ngực phập phồng nhẹ nhẹ... Tiếng khèn mỗi lúc một réo rắt, đôi tay chị quán lạnh nhanh hơn, cuống quýt mà ánh mắt thẫn thờ. Được một lúc, chị đứng dậy với thúng ngô trên gác xuống tế... Tiếng gà rừng tí tẩn thẩn xa đã eo óc gáy. Răng cấn chặt môi tê dại. Lát sau tôi thiếp đi, mãi đến lúc nghe tiếng cối xay ngô rền rĩ dưới gầm sàn mới tỉnh dậy. Chị dâu đã trở lại vẻ hoạt bát, thậm chí tôi không dám tin chắc có tiếng khèn đêm qua, nếu như cuộn lạnh không rồi tung nằm đó... Chị mang ấm nước nóng ra pha cho tôi rửa mặt: “Đêm qua ngủ có phải co chân không chú Lìn?”. Tôi hấp tấp: “Đặt mình xuống là ngủ luôn chị dâu à. Lâu quá mới ngủ được một giấc ngon như thế”. Chị dâu cười. Tôi thấy đầu óc vằng vặc. Trời còn chưa sáng rõ, chị dâu đã xay ngô xong. Mẹ tôi bảo: “Năm nay nhà mình làm cốm được đây con dâu”. “Vâng, có chú Lìn về mà!”.</p>

<p class="calibre4">Ở quê tôi, mùa cốm là mùa hội. Sáng mười bốn âm lịch, mặt trời còn chưa lên đã mang đòn gánh lên nương lúa cao nhất “tan” lúa về. Buổi chiều, đàn ông xuống gầm sàn tìm chỗ đắp bếp đất, đàn bà nhóm lửa nướng thóc non. Đêm xuống trăng lên thì con trai con gái trong bản kéo nhau tới giã cho từng nhà. Giã cốm thâu đêm, hết cốm thì cho rơm vào giã, giã để còn được ngấm nhau, được nói lời hay với nhau mà không sợ ai nghe mất. Thế nên sáng hôm sau về nhà có ai hỏi đêm qua giã được mấy mẻ cốm, cốm năm nay có ngon hơn năm trước không cũng chẳng biết. Mấy năm rồi, đến mùa cốm chị dâu chỉ mang một cum sang gửi hàng xóm lấy cốm cho cái Mí ăn chứ nhà không làm. Chị dâu đi đến trưa mới về, bốn cum thóc nếp còn xanh mọng, nặng trĩu hai đầu đòn gánh. Mẹ kêu lên: “Ááy da, lấy về nhiều thế con dâu? Định cho thằng Lìn ăn cốm thay cơm thay thịt hay sao?”. “Để chú Lìn khỏi quên mùi núi rừng thôi mẹ à”. Chập tối, hai chị em đắp bếp, nướng thóc, xếp sẵn một lượt vào cối dài thì đám thanh niên tới, chia ra mỗi bên hai, ba đứa con trai con gái xen nhau. Đứa con gái có cái lúm đồng tiền cất tiếng hát, hát xong, bọn con trai nhấc chày lên, lúc con trai giã xuống, bên kia con gái nhấc lên. Vừa giã vừa chòng ghẹo nhau, thỉnh thoảng lại rúc rích cười. Một đứa con gái nói to, át cả tiếng chày thùm thụp: “Chị Lân à, làm sao con gái có chồng rồi mà cứ đẹp mãi, ngày càng đẹp thế”. “Em nói ai?”. “Còn ai nữa. Bao nhiêu đứa muốn hỏi chị đun nước lá gì gội đầu mà tóc đen

thê, nhiều thê, đụn củi gì mà má hông thê'đây!". "Chỉ nói lung tung thôi. Chị già rồi mà". "Không già tí nào đâu chị ơi. Cứ đẹp mãi thê'lại khối người Vần Chải khô' thôi". "Bậy quá. Không được đùa thê'đâu". Mặc kệ, tiếng cười vẫn cứ lạnh lạnh. Chị dâu bôi rôi, sẩy mẹt cơm vãi cả ra ngoài.</p>

<p class="calibre4">Bôn cum thóc, chỉ một loáng, trắng lên đến ngọn cây dẻ cao nhất cuối rừng thì đám thanh niên giã xong, lại lũ lượt kéo nhau sang nhà khác. Còn một mình chị dâu lúi húi dọn dẹp. Chị khe khẽ hát. Bất chợt tiếng khèn lá đêm trước lại dội lên, chị luống cuống bê thúng cơm đi như chạy lên cầu thang, suýt vấp ngã. Chị cài chặt then cửa, lao vào buồng, tôi còn nghe tiếng thờ dòn đập rất lâu.</p>

<p class="calibre4">Mẹ tôi ra khỏi buồng, đến trước bàn thờ cha tôi. Tôi chỉ nghe được tiếng thờ dài nén rất nặng trong lồng ngực mỏng manh của mẹ. Sau khi làm hai đám ma, trong nhà tôi hầu như không còn gì. Bò, dê, gà, lợn mô'đê' thầy mo cúng làm lễ hết, ngô lúa cũng hết. Cha tôi mất tháng trước thì tháng sau trời nắng to, nắng ghê gớm, nắng từ lúc mặt trời chưa lên hẳn đến lúc mặt trời sắp lặn. Nắng từ ngày này sang ngày khác, già bản tụ tập tất cả bộ lão trong làng lập đàn cầu khẩn mà trời vẫn không cho một giọt mưa. Trên nương, ngô vừa ra bắp bằng chuôi dao đã khô quắt lại, lúa ngả sang màu trắng, bông phất phơ như lau. Rừng già lách tách tiếng vỏ cây vỡ nứt. Rồi cháy, cháy khủng khiếp, cháy ba ngày ba đêm, thiêu trụi mây cánh rừng, đến sáng thứ tư thì thôi. Đứng dưới bản nhìn lên chỉ còn thấy một màu đen của cây cháy. Đột ngột, kinh hoàng quá, không ai còn khóc được.</p>

<p class="calibre4">Nương sẵn chưa đầy năm cũng nằm trong vùng cháy. Chị dâu mang dao, mang gùi đi từ sáng sớm đến trưa mới về, gùi một gùi sắn đã chín, củ nào cũng chỉ như ngón chân cái. Mí hớn hờ ăn, rồi say, nôn ra máu. Nó ốm, tóc rụng trơ cả da đầu, nằm bẹp như một con mèo con, chỉ còn thấy hai hốc mắt. Mẹ cũng kiệt sức, ngồi bó gối bên giường Mí mấy đêm liền, đến lúc chị dâu đỡ mẹ nằm xuống, đôi chân vẫn co như đang ngồi. Ban đêm, lúc mọi người ngủ, chị dâu đốt đuốc ra suối lật từng viên đá lên tìm cua. Sáng sớm, lúc mọi người chưa dậy, chị đã mang ống bương qua hai quả núi đi lấy nước... Những ngày tháng ấy nếu không có chị dâu, không biết điều gì sẽ xảy ra. Còn tôi, khi về được bản, nương lúa mới trỉa đã bắt đầu lên xanh, phủ dần màu đen của tro than. Như một sự trả nợ, vụ ấy trời cho được mùa, lúa ngô mang về không còn chồ'đê'.</p>

<p class="calibre4">Chú tôi đến chơi, bảo là “đề’xem bao giờ
thằng Lìn mới chịu lấy vợ”. Chú thím cô’mãi cũng chỉ toàn con
gái. Tưởng có mỗi chuyện ấy thôi nhưng đến lúc ăn cơm xong, đợi
chị dâu mang bát đi rửa chú mới nói: “Chị à, con dâu ngày càng
đẹp ra đây, khéo mà giữ kéo mang tiếng họ Bàn”. “Chú nói gì? Nó
đi đâu mà phải giữ. Đi từ nhà lên nương, từ nương về`nhà, mặt
chỉ biết cúi xuống nhìn lúi đi...”. “Chị không biết rồi...”.
“Biết cái gì?”. “Người già mà ngủ say được thế’sao chị dâu? Ngủ
say quá nên không nghe đêm trăng nào cũng có đưa đến gần nhà
thối khèn lá! Đưa ấy gọi ai? Gọi cái Mí chín, mười tuổi à? Con
gái có chồng, cái bụng mà không nghĩ lung tung thì má không như
hoa đào thế’đâu”.</p>

<p class="calibre4">Tiếng nước xối ào ào rồi lặng yên. Mẹ liếc
nhìn chú, lại nhìn ra cửa. Chị dâu khệ nệ bưng chồng bát vào,
nước bắn lên váy ướt lem nhem, dính vào đôi bắp chân tròn. Con
gái miền núi có đôi bắp chân đẹp là nhớ quân xà cạp lúc đi làm,
lúc ra khỏi cửa, chỉ đêm mới tháo ra. Chú tôi về điếu thuốc lào
phả khói mù mịt, ngồi thêm lúc nữa rồi lẳng lẳng ra về. Chị dâu
rút nắm đóm trên gác bếp châm lửa, đưa chú xuống cầu thang.
Ngày trước, chú là người phản đối việc anh trai tôi đòi cưới
chị. Chú chê chị bé, chê con gái mà ngực lép, lông mày rậm là
không biết làm dâu, là có lúc cãi bô’mẹ chồng. Sau này, khi anh
tôi rồi cha tôi mất, chính chú lại là người thương chị dâu
nhất, chuyện gì cũng nói như với con gái. Thế’mà bây giờ...</p>

<p class="calibre4">Chú Phin về`rồi, mẹ bảo tôi: “Mày mới về,
nghe chú nói, biết thế’, đừng nghĩ xấu cho nó”. “Mẹ nghĩ thế’
nào?”. “Tao làm dâu họ Bàn, nó cũng là dâu họ Bàn, chết đi làm
ma họ Bàn. Muốn gì cũng không được đâu”. Chị dâu ngồi vào khung
cửi. Chị bảo cô’đệt đề’còn kịp đi phiên chợ tới. Tôi bảo đề’tôi
thức cùng cho chị đỡ buồn, chị bảo đàn ông chỉ thức đêm ngoài
sông, trên rừng, không ai thức cạnh khungửi. Nghe tiếng lạch
xạch, lúc gấp gấp, lúc trê~nải tôi không sao ngủ được.</p>

<p class="calibre4">Tiếng khèn lá vẫn réo rắt từng đêm, từng
đêm. Đêm nào chị dâu cũng ngồi bên khungửi, đông lạnh trắng
chất đây hai quây tấu không hết. Từng đêm, từng đêm ấy, tôi nằm
cứng đờ như khúc gỗ, nghiêng mỗi hàm răng nhìn chị hai lần, ba
lần đứng lên mang dây lạnh ra buộc cửa, buộc thêm, thêm mãi,
thành một đông rồi tung to xù. Không biết có phải tại ánh trắng
hắt từ bên ngoài vào hay không, tôi thấy mặt chị đã không còn
hồng, mà tái xanh, cặp mắt như mắt người say rượu. Đêm thứ tư,
đêm thứ năm... đến đêm thứ bảy thì tôi vùng dậy, lao như một
con thú ra cửa, giằng tay chị ra khỏi mớ dây lạnh bùng bùng.

Chị giằng co với tôi, sợi lanh thô cứng cứa vào tay chị bật máu...</p>

<p class="calibre4">Tôi không nhớ mình đã nói gì để thằng con trai còn rất trẻ, tóc ướt sũng sương đêm ấy lủi thủi bỏ đi. Lúc trở về nhà, chị dâu đang đứng ở chân cầu thang, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm chặt của tôi. Tôi đi qua chị không nói một lời nào, run lên vì hơi nóng rừng rục đang toát ra từ đôi cánh tay trần phơi dưới ánh trăng, từ đôi mắt thăm thẳm của chị.</p>

<p class="calibre4">Chú Phin ôm, bảo tôi lên canh nướng thay chú vài hôm. Tôi mang dao quăm, đèn pin đi. Nướng ở xa nên chắc sẽ ở lại luôn đến hôm nào chú khỏi mới về. Buổi chiều, chị dâu lên, mang theo cá nướng với thịt dê. Chị cầm cúi dọn nồi niêu, chần màn, không nói câu nào. Mãi đến lúc chị định về, tôi cũng mới mở miệng được: “Chị dâu à, em bảo thằng Sìn đem khèn lá đi nơi khác mà thôi. Nhìn vào mắt nó em không chịu được...”. Chị dâu run run: “Chị không nghĩ đến thằng Sìn bao giờ đâu, chú đừng lo”. “Thê’chị dâu nghĩ đến ai? Ai hỏi chị dâu? Người ấy có ở Vàn Chải không?”. “Chú đừng hỏi nữa, chị xin...”. Chị dâu khóc. Tiếng khóc bật ra như thác lũ thương nguồn không gì ngăn được. Khóc như để trôi đi những bức bối trong lòng. Nước mắt chảy ròng ròng trên gương mặt bột bột, rớt xuống ướt ngực áo...</p>

<p class="calibre4">Cuối mùa trăng, tôi lại đi. Mẹ vẫn không một lời ngăn cản, mẹ mặc tôi. Tiễn tôi đi chỉ có chị dâu với em Mí. Đến chỗ con suối chảy qua chị dừng lại, cúi nhặt một viên sỏi đưa cho tôi: “Chú mang đi để khỏi quên đường về Vàn Chải”. Tôi cúi nhìn chị, mắt chị rung rung, lấp lánh ánh trăng mờ xa cuối rừng chưa kịp lặn. Chị quay đi. Gió sớm từ trong khe núi lùa ra thông thốc làm váy chị, váy em Mí xòe ra.</p>

<p class="calibre4">Tôi mím môi bước đi. Bãi lạnh còn dẫm sương đêm quệt vào mặt lạnh buốt. Ra đến đoạn suối bên ngoài lại nhìn thấy ngay trước mặt, trên phiến đá rộng, một người đang gục đầu lên hai cánh tay vòng trên đầu gối. Xung quanh, lá rừng bị xé tung tơi tả. Sìn! Đúng là Sìn. Ngẩng đầu lên nhận ra tôi hình như nó định đứng dậy, định chạy đi, nghĩ sao lại ngồi yên. Đầu tóc, quần áo Sìn ướt sũng, râu mọc tua tủa trên gương mặt tím tái...</p>

<p class="calibre4">Tôi đi qua Sìn. Hòn sỏi trong tay bỗng rất. Trăng cuối mùa vẫn chưa kịp lặn nhưng đã lặn vào chân trời đang

sáng dần lên...</p>

</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

  <a href="#a50"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> </div></body>

</html>

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>... năm mười mười lăm hai mươi ...</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a52" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Truyện ngắn hay về tình yêu"/>
    <meta name="author" content="Nhiều tác giả"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="f7554544-5e8c-46c2-b7a7-
2a833a5c5b81"/>
    <meta name="description" content=""/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section17" class="calibre1" id="a54">
    <div id="a53" class="container">
      <section>
        <h4 class="calibre6">Nguyễn
Vĩnh Nguyên</h4>

<h2 class="calibre3">... năm mười mười lăm hai mươi ...</h2>

<blockquote class="calibre10"><p class="calibre11"><em
class="calibre12">“Năm mười mười lăm hai mươi</em><br
class="calibre5"/><em class="calibre12">Con trai mới lớn đừng
chơi năm mười”.</em> <span class="right2">(Một nhân vật trong
truyện đã hát như thế)</span></p></blockquote>

<p class="calibre4">Gân bắp tay nổi lên cuồn cuộn. Những thớ
thịt căng cứng. Năm nắm đứ đứ vào khoảng không. Mặt nó phùng
lên, đỏ phùng phùng. Có thể nghe tiếng ken két nghiến qua kẽ
răng: “Chó chết, xăm đi, đồ hèn nhất! Xăm nét đậm. Xăm mau! Xăm
cho tao bốn chữ: Hận kẻ phụ nghèo... Á, mẹ mày, làm gì đau vậy?
Mày định lột da tao chăc?”. “Bình tĩnh nào, tao mới chạm một
mũi kim đầu tiên. Mày có cần thuốc tê không?”. “Không! Đ. cần!

```

Giết nó. Giết nó. Hận kẻ phụ nghèo. Xăm đi! Xăm đi! Đồ`hèn!".
"Ừ! Tao mới nhát kim thứ hai". "Toàn ơi, Toàn ơi, tao chết mất!
Toàn ơi! Á! Nhẹ tay thôi mày...". Những bắp tay cuộn cuộn bắt
đầu mềm nhũn ra theo từng cơn giật đau điếng. Cái nắm đấm dứ dứ
vào hư không cũng giãn ra dần dần. Máu! Máu trộn với màu mực
xạ, đỏ và xanh, ra một màu đen không đen, xanh không xanh, đỏ
không đỏ. Loang chảy trên bắp tay rồi tràn xuống, đông đặc bám
trên những đám chân lông cơ bắp khỏe mạnh.</p>

<p class="calibre4">Mày mất máu nhiều quá ! Tại mày thích nét
to. Mày đừng lo. Ngày mai mày sẽ có một bắp tay nam tính. Một
bắp tay ghi dấu sự từng trải trong tình trường. Nó sẽ gắn với
cả cuộc đời mày. Mày sẽ dùng bắp tay ấy để`siết một con đàn bà,
đó có thể`là vợ mày, có thể`là một con đĩ, mày sẽ siết vào bộ
ngực đầy lông của mày. Mày sẽ nghiến răng trước phụ nữ, trong
khi rút kiệt tinh khí vào cái lỗ`thũng thiên thu ấy, mày sẽ gào
lên: Tao đã phục thù!... Còn bây giờ, thì hãy chịu khó. Cơn đau
rất sẽ dần vật mày đêm nay. Nó sẽ hành hạ và khiến mày từ một
thằng thanh niên chai lì trở lên yếu lả, bủn rủn trong cơn sốt
đêm nay. Đơn giản, vì mày muốn thể`. Mày muốn thể`phải không
cọp? Ngủ đi. Nếu ngủ được thì ngủ đi! Hận kẻ phụ nghèo. Không
phải là khâu hiệu cũng chẳng là phương châm sống gì hay ho.
Nhưng mày muốn thể`. Mày muốn hành hạ thân xác mày. Mày cũng như
bao thằng đàn ông khác không vượt qua nổi cảm giác cô độc khi
bị bỏ rơi. Mày đang tự giết mình, đang tàn hại cơ thể`mình. Tao
biết làm sao được. Tao chỉ là người xăm thuê. Trong trường hợp
này, mày có bê`gì thì tao cũng chỉ là thằng xăm thuê, Cọp ạ.
Tao chỉ là người chứng kiến và ghi khắc cho mày cái vết thương
ấy mà thôi. Tao đâu có quyền hạn gì!</p>

<p class="calibre4">Vết thương ấy sưng tấy, nhiễm trùng khiến
mày phải nằm viện một tuần. Thuốc Ampicilin làm mày gây loét và
khô khôc. Hai hốc mắt hoắm sâu. Từ đó, tao luôn thấy mày nhìn
đời bằng hai hốc mắt ấy. Nó sâu và tối đến nỗi tao không thấy
đôi mắt của mày. Tuổi xuân buồn quá phải không mày? Mày bảo tao
phải làm sao? Tao đã xăm cho hàng trăm thằng. Mà có bê`gì đâu.
Khô`nổi, đến mày thì lại sinh chuyện. Mà mày trách tao không
bằng tao trách mày. Tao đã bảo là mày máu 0. Những thằng máu 0
thì nóng nảy đó rồi cũng nguôi quên. Sao mày không chịu đựng
một ngày, hai ngày... rồi sẽ phải quên. Mày nông nổi quá Cọp ạ.
Cái vết thương ấy, lẽ ra nó chỉ đau, nó chỉ xót xa cùng cực nếu
mày khắc nó vào tim. Nhưng tao biết tính mày. Mày đâu thích
khắc nó vào tim. Vì một chút bông bột. Mày còn muốn cuộc đời
ghi nhận rằng, mày đã yêu mãnh liệt thể`nào và đã bị tình phụ
ra sao. Cọp ơi! Đâu nhất thiết phải xăm mình xăm mẩy. Phụ nữ là

cái quái quỷ gì mà mày phải khô' thể' hả Cọp?

Năm mười chín tuổi, anh tao dạy cho tao thuật xăm tay xăm mình. Khô'nôi, trong xóm này thằng nào xăm tay là có nguy cơ xì-ke ma túy. Đang trai tráng chẳng sao. Cứ hê đi lên phố làm ăn về thì y như rằng, tay chân xăm loang lổ. Đã vậy, những thằng thanh niên xóm mình ngày thường lực điền vạm vỡ, lên phố về đưa nào đưa đó tay xăm mình xăm, phô ra những bộ xương, đi lại xanh xao như ma. Mày biết không, lần đầu đời tao đè thằng Tuấn con nhà bà Tư "mắm ruốc" xuống chống tre. Tao giữ chặt ngực nó bằng đầu mình. Tóc tao chảy trên bộ ngực lép kẹp mô hôi mô kê của nó. Nó la làng: "Chó má, hận kẻ bạc tình. Mẹ kiếp, hận kẻ bạc tình!". Tao hỏi nó, có chữ "chó má" không? Nó gào lên: "Chó má, không có chữ chó má!". Tao lại giữ chặt cái môm hôi thôi đầy nước dãi của nó bằng cái trán vô của mình. Hai chân tao kẹp chặt hai chân còng queo của nó. Chim tao giữ chặt chim nó. Nó vẫn gào lên: "Mẹ nó, hận kẻ bạc tình...". Nó gào lên cho đến khi bàn tay tao bôi mực xạ tràn lan trên ngực nó. Từng vốc mực. Từng vốc mực. Đỏ không đỏ, xanh không xanh, đen không đen... loang lổ... nhảm nhảm...

Ba ngày liền nó ôm ngực, chạy qua nhà tao, bảo anh làm sao mà em nghe mùi hôi thôi rồi. Mẹ nó vác cái mỏ hô thò qua hàng rào chửi té tát vào nhà tao. Bảo tao là đưa phá hư cái đời con trai trong trắng của bà. Tao lôi nó vào trong nhà, giật phăng nút áo nó và đưa mũi vào ngửi, rồi quát: "Địch mẹ, đồ nhát cáy! Nó đang bò da non. Mày sẽ có bộ ngực đẹp!". Nó cười: "Có chữ Hận kẻ bạc tình nữa phải không anh?". Tao bảo: "Nhưng không có chữ Chó ma ù đầu nhé! Nó nói: "Chó má, không có chữ Chó má cũng là chó má! Hận kẻ bạc tình". "À, mà mày hận ai dữ vậy, mới có mười ba tuổi đầu?". Nó không nói. Mắt nó ướt, nước rịn ra. Tao hỏi: "Thê' khi tao đè mày xuống chống tre đê' xăm lên ngực mày, trong cơn đau, mày nhớ đến ai nhiều nhất?". Nó lại ầm ớ. Nó bảo, tui nhớ mẹ tui đó, làm gì tui! Nó khóc trù trù. Giọng bà Tư đã xa dần ra đầu xóm.

- Ê, đã khắc chữ vào ngực đau thê' không khóc mà sao giờ lại khóc?

- Anh Toàn ơi, chị Thụ có về không?

- Đéo biết. Nó lên thành phố làm đi mẹ nó rồi!

<p class="calibre4">- Không, chị ấy không làm đĩ. Em nghe nói chị ấy đi lấy chồng Đài Loan.</p>

<p class="calibre4">- Ừ, thì lấy chồng Đài Loan. Lấy chồng Đài Loan thì chưa chắc làm đĩ. Mà mày cũng đau à Tũn?</p>

<p class="calibre4">Đau lắm. Đau lắm! Nó đưa bàn tay thẳng đàn ông mười ba tuổi đâm bốp bốp vào ngực mình, nơi những vết thương còn sưng tấy, chưa lành. Tao còn nhớ cái nắm đấm tí hon của nó, bàn tay khẳng khiu của nó cứ dứ lên trước mặt tao: "Địch mẹ, hện kẻ bạc tình! Địch mẹ... à, mà anh còn mực không, chiều mai xăm thêm cho em một dòng nữa nhé!". "Gì nữa, từng ấy đủ đau chết mẹ mày rồi?". "Không em muốn xăm dòng chữ: <em class="calibre12">Thụ ời em yêu chị". Tao ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt sưng nước của nó. Khuôn mặt thẳng con trai mười ba tuổi lớn không lớn, bé không bé, méo xệch, chỉ có đôi mắt là toát lên cơn đau của một thằng đàn ông. Một thằng đàn ông đúng nghĩa. Mày định như vậy sao. Mày mà yêu gì cái đồ nhãi ranh. Nó bảo, anh không xăm thì em tự xăm cho em. Em đang thất tình. Chị Thụ đi, chỉ có anh là cái đồ ngòi tro như phôi. Anh không nhúc nhích. Anh không buồn không đau phải không?</p>

<p class="calibre4">Trắng sáng. Mày biết không. Trắng ở xứ mình sáng mà buồn ghê mày ạ. Thằng Tũn dẫn tao ra bụi bông râm bụt trước nhà, tay nó bụm chặt phần ngực vì đau rát, bảo, chị Thụ đè em ở đây. Tao không tin. Đè mày làm gì. Chơi năm mười. Nó nói mà không chút ngại ngùng. Chơi năm mười chị ấy đè em xuống, bảo em nấp vào ngực chị. Em vùng miết không ra. Mềm. Nóng. Ếm. Mềm. Và ẩm. Anh biết không, em vùng ra, nhưng tay chị ấy kẹp chặt tay em và ngực chị ấy áp lên mặt em. Hai bầu ngực mềm. Nóng hằm hạp. Em nằm. Ám ớ, chị ời em nóng. Chị không thả. Chị ời em ngộp thở. Chị không thả. Chị ời, em đau... á em đau. Chị hỏi đau ở đâu. Em bảo đau ở con chim. Chị không thả. Chị đè chặt em vào mặt đất. Em như con thằn lằn nằm ngửa. Co giật liên hồi. Ngực chị, khuôn mặt sáng trắng của chị đã ướp em vào đất...</p>

<blockquote class="calibre10"><p class="calibre11"><em class="calibre12">Năm mười mười lăm hai mươi <br class="calibre5"/><em class="calibre12">Con trai mới lớn đừng chơi năm mười</p></blockquote>

<p class="calibre4">Mày xạo. Địch mẹ, xạo. Tao quay lưng thấy buồn cười bởi cái thằng nhãi ranh này khéo tưởng tượng. Nhưng

lại hỏi nó: Lâu chưa? - Lâu rồi. Một tuần trước khi chị Thụ lên thành phố. Rằm. Đêm đó có anh Cọp chơi năm mười nữa. Anh Cọp chẳng biết cái đình gì. Cứ năm mười mười lăm hai mươi hai lăm ba mươi... Em không nghe thấy gì nữa. Em nằm tê liệt dưới bụi cây râm bụt này. Cho đến khi lơ mơ nghe giọng chị Thụ nói sát bên tai, trong mùi thơm bồ'kết của mái tóc chị: Con trai tông ngồng mà không mang quần xù. Em vùng dậy bỏ chạy về nhà. Chạy một mạch. Không ngoái lại. Em đập mên em thấy quần em ướt ươn ướt. Máu và nhầy nhựa. Chị Thụ làm gì thế này? Em làm gì thế này? Em đâu có biết. Em thế' là em không biết.</p>

<p class="calibre4">Giọng chị Thụ vẫn ngời ngời ngoài ngõ trắng sáng. Năm mười mười lăm hai mươi... Nhưng ba đêm liền, em không chơi năm mười nữa. Buổi sáng mẹ giặt đồ, kêu em ra đánh một trận vì tội đánh lộn sao mà để' máu me ra đầy quần vậy nè. Ba em hốt hoảng lột quần bảo chỉ bị xước nhẹ chứ không can chi đâu, hai hòn bi vẫn còn... xài được. Rồi Ba em bắt con gà mái tơ làm thịt ăn mừng thăng trưởng nam chưa mất giống. Mẹ em nhìn em nghi ngờ: Sao, có chuyện gì kể' cho Má nghe. Con trai mới mười ba tuổi đâu... Má xoa đầu em. Chưa bao giờ em có cảm giác má hiền lành và dịu dàng như vậy. Má đâu có răng hô. Tại má hay nói, hay cãi nhau và hay chửi rửa người khác nên răng nó mới hô thế' đấy...</p>

<p class="calibre4">Mày là đồ' láo toét. Tao đánh nó một bạt tai. Nó vẫn ôm ngực gào lên: Hận kẻ bạc tình, hận đời đen bạc. Anh đánh em cũng được nhưng anh phải nhớ là xăm cho em bốn chữ nữa: <em class="calibre12">Tình Thụ về' đâu? - Cha mày, sên bỏ mẹ!</p>

<p class="calibre4">Ê, để' tao xăm cho. Nhưng mày phải hứa là giữ kín chuyện này. Không nói cho ai biết. Mày hiểu chưa? Hiểu, dạ hiểu. À, anh Toàn này, chuyện này em chỉ kể' với anh, anh cầm kể' với ai... Cọp ơi, không biết sang bên đó mày có dò được tin tức gì của Thụ hay không. Bao nhiêu năm rồi, lang thang trong thành phố này, tao vẫn thấy ân hận vì những điều mà cả tao, mày lẫn thằng Tuấn đã trải qua. Câu chuyện của thằng Tuấn làm tao cứ miên man suy nghĩ ngày này qua tháng khác. Tao thấy vừa ân hận vừa xót xa cho nó.</p>

<p class="calibre4">Cọp ơi, tao có lỗi trong cái chết của nó. Ba năm tù tội với tao cũng chẳng thấm thía gì. Ba năm, hình ảnh của nó vẫn cứ ám ảnh tao miết không thôi. Nó vẫn dứ dứ năm đêm trước mặt tao, phanh ngực ra rồi gồng mình thách thức tao: Anh Toàn ơi, xăm đi! Xăm đi! Mẹ nó. Hận kẻ bạc tình! Hận kẻ bạc

tình! Những giọt máu tươi của nó đã chảy xuống, Những vết kim và miếng bông chấm mực xạ của tao hôm ấy quên tẩy trùng bằng nước sôi. Trước sự thách thức của thằng nhãi ranh ấy, tao chẳng còn nhớ gì cả. Tao đau đớn cứ như chính những vết cắt ấy xâm vào mình. Nó đâu có biết. Chỉ tao với mày biết. Tao với mày cùng một mục đích là chinh phục Thụ. Mày với tao đã thề với nhau, có nhớ không, thề rằng: Nếu một trong hai thằng lấy được Thụ, thì thằng còn lại sẽ phải bỏ làng mà đi để giữ gìn tình thân. Bởi tao và mày đều yêu nàng quá sức. Mày hiểu mà, phải không? Tao và mày, chơi với nhau từ thuở còn tắm mưa cởi truồng mà còn vậy. Mày biết không, có hôm mày kể chuyện hôn được Thụ, tao đã sắp xếp khăn gói để lên thành phố. Tao định bỏ lại tất cả để ra đi, tìm một chân trời khác. Ở đó không phải chứng kiến niềm hạnh phúc của mày với Thụ. Tao cũng là con người. Mày cũng là con người. Ích kỷ và trơ trụi thế thôi mày ạ! Mày hiểu chứ. Tao với mày là bạn thân, tao đã nghĩ rằng, nếu tao là người chiến thắng trên cuộc tình này, thì mày cũng là người ra đi. Thế thôi...</p>

<p class="calibre4">Nhưng mày đã nói dối tao. Mày đâu có được hôn Thụ. Mà rốt cuộc, con người được hưởng tất cả những nông nàn mật ngọt ấy lại là thằng Tuấn nhãi ranh. Tại sao Thụ lại chọn lựa cách ứng xử như vậy? Tao không hiểu. Chắc mày cũng không hiểu đâu. Ba năm ngồi trong nhà tù vì tội giết người, chính tao cũng không hiểu nổi điều đó này ạ.</p>

<p class="calibre4">Thằng Tuấn vẫn về thăm tao. Nó đứng trong bóng tối. Nó gào lên: - Anh Toàn, làm đi. Anh Toàn, hận kẻ bạc tình. Mẹ nó. Hận kẻ bạc tình. Không có. Mẹ nó!". Em chỉ kể với anh, anh đừng kể với ai nhé... Nó vẫn về hằng đêm mày ạ. Ba năm liền, nó vẫn đứng đầu giường tao, mong manh và nhẹ nhàng như một sợi khói. Mà trong đáy mắt nó vẫn rung rung. Tao hiểu nó có duyên kiếp trăn thề này. Tao hiểu, nó còn quá trẻ để mang cái nỗi tình trong cõi nhân gian này mà ra đi mày ạ. Tao mang trong mình nỗi ân hận và chua xót mà từ nay về sau, có lẽ, mãi mãi chẳng bao giờ tha thứ được cho mình.</p>

<p class="calibre4">Chiều mưa. Mưa xuân. Trời hoang lạnh. Làng mạc buồn như một cơn mơ chiều trôi qua muộn màng. Đám tang thằng Tuấn đi trong mưa phùn. Buồn buồn. Ba hôm trước, nó giầy nấc lên rồi cứ thế mà yếu dần, lịm dần, cơ thể càng queo như một con chuột đồng phải bả. Miệng nó phều phào, nước dãi cứ chảy ra mãi, vẫn cô phều phào câu gì đó không ai biết. Nó nhìn vào mắt tao, muốn nói câu gì đó mà tao cũng không thể đoán biết được. Nó làm tao vật vã khóc. Tao không sợ ở tù. Tao thương nó còn

quá trẻ. Mới hôm nào đây, nó còn dứ dứ nắm đấm trước mặt tao, nó phanh ngực trước mặt tao rồi gào lên trong nỗi đau uất. Vậy mà...

Đám tang đi qua ngõ. Mưa hoa rơi trên những mái nhà buồn lặng. Khói mù bay, giấy vàng bay và mưa hoa bay mù mịt không gian. Tiếng khóc ỉ eo của bà Tư, tiếng than ngút trời của người cha mất đi thảng con trai duy nhất cứ bay thăm thẳm trong dòng thác năm nào đó tưởng xa xăm vô tận. Con sông u mê chiều xuân không buồn chảy. Đò đưa thằng Tuấn sang nghĩa trang chiều ấy lựa thừa vài người. Bến ngập trong hoa mưa trắng xóa. Chiều ấy gió đông dùng dằng thổi cay mắt. Và sương, và mây chùng thấp như trò chơi năm mươi phủ lên những mặt người, phủ lên những tháng năm âm u chôn ấu. Chôn đã giã từ những huyền thoại, những chuyện tình buồn... Ít ra, trong một lớp trẻ từng sống, từng yêu và từng tuyệt vọng. Những nỗi tuyệt vọng ấy được chôn cất trong không gian huyền thoại và khói sương để làm ngọc cho mỗi một cuộc đời. Vì rồi đây, tất cả đang ứa ra phô xá, mang phô xá về, mang những vết thương trở về, phờ phạc tìm chút khói sương mới hay quê mình cửa nhà cũng đã khang trang, kín cổng cao tường...

Năm năm. Sự đổi thay chóng mặt. Tao từ bốn bức tường bước về thoi thếch. Tao gặp nỗi u uất mình trong những đáy mắt buồn lặng của làng. Mà biết không, bà Tư mẹ thằng Tuấn là người đầu tiên tao gặp khi quay về làng. Bà đứng nhìn tao với đôi mắt hoang dại, đờ đẫn. Người ta bảo, sau khi thằng Tuấn đi, cứ hè mùa xuân về, mưa bụi về là bà nổi cơn điên dại, cứ thẫn thờ mong ngóng điều gì đó xa lắm từ bên kia núi trong khi ông chồng bà thì ngập trong rượu. Họ đã quá tuổi để có thể sinh cho vong hồn thằng Tuấn một đứa em nữa nơi trần thế này.

<blockquote class="calibre10"><p class="calibre11"><em class="calibre12">Nỗi tình<br class="calibre5"/><em class="calibre12">mày bỏ đi đâu<br class="calibre5"/><em class="calibre12">ngày dài<br class="calibre5"/><em class="calibre12">Rồi lại đêm sâu<br class="calibre5"/><em class="calibre12">ngày dài<br class="calibre5"/><em class="calibre12">nỗi tình<br class="calibre5"/><em class="calibre12">sập ngả gió mây<br class="calibre5"/><em class="calibre12">tóc tơ bạc kiếp<br class="calibre5"/><em class="calibre12">tình say bạc đời</p></blockquote>

Mày đi Đài Loan du học. Ba năm rồi, tao không còn nhận những cà-mèn cơm thịt chim sẻ mày gửi cho thằng bạn mỗi mùng trong song sắt trại giam. Mày bảo sang đó sẽ tìm thấy Thụ. Nhưng rồi bật vô âm tín. Gia đình Thụ đã chuyển hẳn lên Sài Gòn. Không ai còn gặp nữa. Người bảo Thụ đi làm đĩ trên Sài Gòn chó đâu. Người bảo nàng còn đâu đó bên Đài Loan, làm vợ cho cả một gia đình giàu có. Nếu gặp Thụ, liệu cái thằng thư sinh mặt trắng như mày có cứu được nàng không? Làm thế nào được nếu nàng không muốn quay về đây. Còn tao, chiều nay tao sẽ thấp nhang trước mộ thằng Tuấn. Tao hứa với nó sẽ vác ba-lô lên Sài Gòn tìm Thụ cho nó. Đó là điều tao tâm niệm trong năm năm trong song sắt nhà tù. Mày có hiểu không. Chỉ khi nào tao tìm được Thụ và kê'cho nàng nghe chuyện buồn này, thì nổi mặc cảm tội lỗi trong tao mới được vơi đi. Tao có lỗi với thằng Tuấn nhiều quá mày ạ! Tuổi xuân nó đã bị tao vô tình lấy đi... Nó còn trẻ quá!

*
class="calibre5"/>> * </p>

Người đàn ông ngồi trong công viên đưa tôi xem lá thư nắn nót gần mười tờ giấy đôi vở học trò. Ông bảo, nếu tôi là nhà báo, hãy cho đăng lại ở mục tìm bạn đề'mong nhận được lá thư của anh bạn tận đâu tận đâu bên Đài Loan. Tôi bảo, bản báo không có trang tìm bạn. Nhưng đề'xem xét, tôi sẽ viết lại thành một truyện ngắn. Nếu có duyên, người đàn bà tên Thụ và anh bạn tên Cọp trong câu chuyện này sẽ đọc thấy, tìm về. Nhưng, nếu họ có ý định tìm về thì đâu là chốn trở về của họ?

Ông ghi hộ tôi địa chỉ của thằng Tuấn nhé.

Thằng Tuấn chết rồi mà?

Cứ ghi đi, ghi bên dưới lá thư tìm bạn này. Địa chỉ:

Thằng Tuấn, năm mươi mười lăm hai mươi... Cách xa ba bước... đi tìm...

<div class="calibre10"><div class="calibre11"><em class="calibre12">Năm mươi mười lăm hai mươi<br class="calibre5"><em class="calibre12">Con trai mới lớn đừng chơi năm mươi...</div></div>

<p class="right1"><strong class="calibre13">Sài Gòn, tháng
11,12 - 2004</p>

</section>

</div>

<div id="rf34razwfDqrtBgs7VbeF8" style="display:block
!important; page-break-before: always !important; break-before:
always !important; white-space: pre-wrap !important">

<a href="#a53" style="min-width: 10px !important; min-height:
10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important;
text-decoration: none !important">

<a href="#a52" style="min-width: 10px !important; min-height:
10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important;
text-decoration: none !important"> <a href="#a54"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> <a href="#rf34razwfDqrtBgs7VbeF8"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> </div></body>

</html>